

Melania Cuc
MIERCUREA DIN CENUȘĂ
Roman



2008

MELANIA CUC
MIERCUREA DIN CENUȘĂ
Familiei mele, cu dragoste



București, 2008



De același autor au mai apărut:

1. GRAAL, roman
2. Femeie în fața lui Dumnezeu, roman
3. FRUCTUL OPRIT, roman
4. CINÂND CU DRACULA, roman
5. IISUS DIN PODUL BISERICII, proză
6. IMPOZIT PE DRAGOSTE, roman
7. GALAXII PARALELE, poeme în proză
8. TABLETE CONTRA DISPERĂRII, poeme în proză
9. www.rebel2004.ro, poeme în proză
10. ȘOTRON, poeme în proză
11. FĂRĂ NUME, poeme în proză
12. PEISAJ LĂUNTRIC, poezie
13. DINCOLO DE JERTFĂ ȘI IUBIRE, poezie
14. CĂSUȚA CU POVEȘTI, versuri pentru copii
15. BIOGRAFIA UNUI MIRACOL, proză

16. DESTIN, proză
17. VERSURI SCRISE PE ZĂPADĂ, pentru copii
18. VINE MOȘ CRĂCIUN, poezie pentru copii

O SRIITTOARE ATIPICĂ ȘI SURPRINZĂTOARELE EI ROMANE

Melania Cuc este o scriitoare foarte sigură pe condei, cu antene perceptive deschise nu numai spre lumea din jur, ci și spre straturile de adâncime ale conștiinței și spre conexiunile naturiste și cosmice ale ființei, scriitoare oscilantă la începuturi între poezie și proză, dar performantă în ambele modalități scripturale; poetă cu rezoluția unei individualități cristalizată în zona unei umanități delicate, grațioase – dar prozatoare puternică, din categoria incredibilă a luptătoarelor și autoare așa cum înseși Vitoria Lipan ar scrie romanul „Baltagul”. În ultimii ani și într-un timp relativ scurt, doamna Melania Cuc și-a conturat și aprofundat un pregnant chip scriitoricesc.

Autoarea fantasmează cu inteligență și curaj, nu se teme de rigorile romanului (pe care le știe și, uneori, le respectă, alteori le persiflează) și nu se intimidează nici de libertățile formale pe care noile tehnici romanești le acreditează pentru a le discredita. Modul în care se apropie de proză doamna Melania Cuc, o ființă delicată și fragilă și cu o experiență de viață de tip poetic, este direct, abrupt, fără conveniențe. N-am exagera dacă am numi câteva scene de confruntare... curat naturaliste... oricum o proză cu puternică forță narativă și cu puterea de a construi oameni și locuri.

*Deși, poate amintește de romanul „Cimitirul Bunavestire” al lui Tudor Arghezi, **Miercurea din cenușă** rămâne, mai degrabă, un roman postmodernist, decât un simplu text comic și satiric, potențând uriașa putere de fabulație a autoarei care, cam de multă vreme, ne pregătește o bulversantă evadare din cumințenie.*

În romanul **Miercurea din cenușă**, autoarea folosește un tip de discurs ficțional de sorginte confesivă în care agentul narativ nu disimulează condiția de scriitor. Există și aici, ca și în precedentele romane, o acuitate exacerbată a suferinței, o suferință exprimată direct, brutal, fără reținere, ca într-o operație pe viu, fără anestezia cuvintelor alese.

După un război biologic trepanant, întoarsă din moarte, eroina se prezintă ca Cenușăreasă: „... Sunt numai anonima, femeia care adună cenușa fierbinte din vatră cu propria-i mână”.

Revenirea la viață înseamnă, într-un fel, și renunțarea la filosofia existenței și la pecetea tradiției, dar și asumarea condiției de a trăi sub spectrul numărătorii inverse, sub o apăsare terifiantă, aproape insuportabilă: „... tocmai eu să fiu la trei pași, la un pas... la un lat de deget de moarte, moartea ca fenomen natural, nu ca valoare a tuturor lucrurilor...”

Experiențele existențiale la limitele percepțiilor umane, o familiarizează cu clișeele culturale ale extincției, iar durerea fizică face separarea între lumea materială și viața interioară fluidă, aburoasă, inconsistentă: „... nu sunt vie, dar nici moartă, ca morții, întinsă și plânsă pe năsalie”. Sub spectrul durerii, trecutul a căpătat neutralitatea, cenușiul lucrurilor consumate: „... nu-i făină albă, nici negru de fum”.

La acest prag al confuziei ori al contaminării dintre viață și moarte, divagația fantastică nu mai pare nefirească, iar personajul își traversează boala mergând înainte printre întâmplări viitoare.

Alternanța timpurilor narative deblochează mai multe straturi de semnificație: un nivel istoric (cu referințe reale sau atestabile), un nivel al construcției ficționale în care imaginarul produce semnificații generale ori arhetipale și un nivel simbolic, reluări și rețrăiri misterioase cu extensiuni în parabolă. Discursul narativ performează cruzimea incredibilă a situațiilor-limită; și nu este o duritate afectată, jucată, confecționată, cum se mai

poate descoperi în proza feminină, ci o distincție organică în armonie cu universul ficțional și specificul tipologic al personajelor.

De aici și amprenta asupra timpurilor narrative intersectate: prezentul spitalului, contaminat de un prezent halucinatoriu al conștiinței, apoi trecutul incert în care o conștiință maladivă conservă dialogul cu moartea, autentifică istoria familiei și viitorul individual. Acuitatea maladivă a autoobservației crude, nemiloase și dorința virilă de a-și depăși condiția („... deși sunt numai o cenușăreasă, poftesc la poamă domnească”) conturează un puternic personaj feminin. Bolnava atașată la aparatele de resuscitare pare un mic monstru de metal care se atârână disperată de lumea aceasta pe care nu o iubește, dar nici nu o urăște îndestul pentru a o părăsi.

Spitalul, ca și mediile prin care trece eroina, sau incendiul cel mare care distruge turnul Catedralei sunt elemente de un realism tulburător. Discursul narativ dur, neiertător, de o cruzime care i-a speriat pe alții, își are locul lui în registrul stilistic al romanului, contrastând, pentru o armonie subtextuală, cu rafinamentul trăirilor și finețea spiritului de observație.

Foarte interesantă și inovativă ideea reluării legendei Cenușăresei, cu localizări atestabile și precizări calendaristice. Mai mult decât atât, spune biografia unui personaj din imediatitatea controlabilă sub semnele imponderabile ale destinului Cinderelei, și devine, aș zice, o temă avangardistă pe care numai o scriitoare atipică, nonconformistă poate să o ducă până la capăt.

Romanul **Miercurea din cenușă** se încheie la modul burlesc, sarcastic și fantastic, reînvie personajele arhetipale și se prăbușesc stâlpii universului într-un fel de apocalipsă benignă, o operă bramburită, voit iregulară și bombastică în care se rescriu și se contaminează miturile tradiționale, povestea lui Rasputin intră în narațiunea Cenușăresei, Moartea devine un personaj quasi-simpatic, iar Arap Alb flirtează cu Ana lui Manole.

Melania Cuc susține, în acest timp de criză a

*literaturii, narativa debordantă, în formula postmodernistă a operei-bazar. Critica tradiționalistă ar defini-o, cu vechile concepte, drept o creație fantezistă, performantă în zona detaliilor, a imprevizibilității cursului narativ, nu și în sensul construcției. Proză de imaginație și nu operă de cunoaștere, text de virtuozitate stilistică și nu de artificiale divagații filosofice, **Miercurea din cenușă** pare să dețină rara distincție de a satisface atât cititorul dornic de senzațional și pitoresc, cât și criticul atent la universul ficțional și semnificațiile de profunzime.*

Aureliu Goci

Melania Cuc

MIERCUREA DIN CENUȘĂ

— Numele și prenumele!

— Cenușăreasa. Atât!

— Starea de fapt?

— Speriată de moarte... Insul mă privește circumspect, își face semnul crucii pe piept, apoi mă *invită* să merg după el, spre clădirea impunătoare a Clinicii de Urgență.

— Nu, nu mi se poate întâmpla mie, una ca asta!

Țip și ploaia mă înnebunește, îmi astupă gura cu vâlâtuci uriași de apă sălcie.

Nu mai am voință să calc prin băltoace cu papucii mei de mătase turcească. Stropii chefliei mi se prind de gleznele umflate, de pulpe, de genunchii tremurând de frig și frica iminentă de moarte.

— Inima nu doare!... Mă încurajez fără strop de convingere.

Mai apoi, la hala de triaj, o încăpere ce-și arată cu fason incisivii de crom nou nouț al clanțelor de la ușile termopan, încerc să nu mai ascult zumzăitul de viespar al aparatelor care mă evaluează în centimetri cubi de sânge oxigenat pe minut.

Computerul îmi monitorizează, poate, ultima clipă

din viața pe care nu am dat un sfanț până astăzi.

M-au preluat, m-au dus, am ajuns, sunt la terapie intensivă.

Gata, nu mi se mai răsucește furibund cuțitul durerii în plex decât așa, calm, alintat, ca o amintire din tinerețea de care eram convinsă că m-am debarasat, că am clasat-o în alt șir de ani, în alt calendar.

Mă simt sleită, zdrelită de parcă m-aș fi târât zile și nopți prin lanuri verzi de urzică.

Nu-mi pasă! Nu mi-e milă de mine, nici teamă că inima-mi va plesni ca o căpută de gheață cârpită.

Din tavan, tubul fluorescent îmi pompează raze hibride direct în pupile.

Până și lumina ochilor, așa, multă - puțină, câtă mi-a mai rămas de folosit fără rame de ochelari și fără lentile, lumina asta arde, sfârâie direct pe bumbul de lacrimă plină.

Parcă aș fi muc de țigară aruncat de un tebecist în scuipătoarea cu salivă amestecată în sânge.

Nu doar nervul optic, și venele și arterele, aorta... toate componentele agregatului care sunt, stau gata să facă implozie de la un biet hap de nitroglicerină.

Pântecele-mi crește ca aluatul de pâine, ca un uter gestant crește, se străduiește cât poate mai bine să cuprindă întreagă perechea de gemeni, pe Cain și Abel desigur.

Corect? Corect.

Speranța mea și disperare mea stau pe aceeași felie de materie pipăibilă, doar o pată de ser incolor stropindu-mi cearșaful, țesătura uzată și rece ca pielea de gușter bătrân.

Stomacul săracul, doar el își mai cere dreptul la tainul zilnic. Spasmul îl presimt, apoi îl simt cu toată puterea barosului lovind nicovala din fierărie.

Acum, durerea orbească îmi împlântă șișul în splină.

Lupta finală se dă pentru venin și adrenalină, pentru drogul pe care viscerele îl îngurgitează ca un prunc smotocind, sătul, mamelonul rănit.

Râgâie porcește stomacul săracul.

Pancreasul varsă în exces insulină... Tremur, transpir și o hămeselă de fiară mă ia în primire.

Nu mă mai sperie balamucul lăuntric. Mă las pradă tevaturii, mecanismului prin care războiul meu biologic se duce fără cavaleri cruciați, fără pușcași de elită, fără flotile și sistemele de intimidare psihologică a inamicului public.

Sunt numai anonima, femeia care adună cenușa fierbinte din vatră cu propria-i mână. Atât.

Bătălia se dă în numele meu, pentru încă o secundă în plus la linia vieții.

— Încă o clipită, vă rog!

Cerșesc milă, implor, știind că odată întoarsă din moarte voi lovi iar și mereu cu stângul în dreptul.

Oho, nu am drept, nu am voie să mă neliniștesc din nimica!

Sunt o pacientă înregistrată corect, o figurină mai casantă decât sârma Wolfram din bec.

Sunt păpușa spânzurată în ață, nu o femeie care iubește, bocește, își pierde vremea înșirând la pagini rupte din carte.

Mi-e sete de aer.

Simt buzele plesnind peste gingiile fără de sevă. Aud cum iese înjurând embrionul cuvintelor cu care ar trebui să strig după medic, după asistentă... La ce bun atâta risipă?

Stau bine mersi în sicriul meu cu fascicule electronice și monitoare ce-mi iau pulsul. O galaxie de leduri verzi, leduri roșii și galbene îmi fac hoțește cu ochiul. Cifre peste cifre vin la adunarea și la scăderea liberă ca mintea computerului ce-mi trasează dintr-o mișcare propria-mi hartă sinoptică.

Sunt în al nouălea cer. Este ca și cum trupul meu ar fi un front atmosferic, un abur...

Ce mai tura-vura, cu atâtea mari-consumatoare de electricitate ar trebui să mă simt importantă! Sunt softul perfect.

Sunt îndărătnică și, o armată de oameni și-a pus

mintea cu mine, vrea să mă salveze. De cine?

Evoluez ca la circ. Eu sunt marea înghițitoare de săbii!

Tocmai pe mine să cadă năpasta, tocmai eu să fiu la trei pași, la un pas... la un lat de deget de moarte - moartea ca fenomen natural, nu ca valoare a tuturor lucrurilor?!

Un dublu click greșit, o inspirație-expirație și... gata! Numele meu s-a șters din memoria colectivă. S-a rupt în șapte ața paiaței.

Asta nu se poate! Alarma e falsă!

Înima mea știe că nimeni să mă pună pe jar tocmai când cred că sunt fericită.

— Nu, încă nu!

Țip în felul meu, cu jumătate de gură. O frică cleioasă ca guma proastă îmi astupă protestul.

Gata, mă sufoc... Masca de oxigen se holbează la mine de sus. Nu-i între mine și ea distanță ca de la cer la pământ, aș putea întinde mâna s-o pipăi, s-o prind... Nu vreau, nu pot, nu știu!

Sunt gata să-i cer altuia ajutorul, să deranjez asistenta, care, cu datoria împlinită, la capătul unei ture *nebune*, tocmai își face *inventarul*:

— Acesta rămâne. Celălalt, la morgă... repetă pe silabe, în timp ce își potolește căscatul cu încheietura palmei asudată de lanțul brățării de argint coclit.

Lângă femeia tânără și sănătoasă, bracardierul, cu paqntofii sport puși direct pe picioarele goale, ascultă și notează totul în foaia de observație ca și cum ar fi vorba de o marfă scumpă și perisabilă.

Acum și-a așezat pixul după ureche și privește plictisit, în gol, fără să vadă ecranul computerului care, ca un seismograf japonez, îmi înregistrează extrasistolele...

— Iaca, învăț anatomia pe propria-mi piele - zic, doar pentru a sparge atmosfera asta, ternă ca o pagină de gazetă politică.

Eu doar cred că vorbesc, timp în care silabele refuză să-mi plece de pe corzile vocale dezacordate,

dezmembrate ca întregu-mi sistem.

— Da, cu asta ce facem? Bărbatul pune întrebarea cu glas plat și, fără să-mi facă cineva desen după natură, realizez că face referință la propria-mi persoană ca la o legumă.

— Dacă semnează pe propria-i răspundere, poate pleacă acasă. Condiționează un ins, pe care nu-l văd, dar mi-l imaginez așezat într-o rână, pe patul, liber, de lângă ușa camerei de serviciu. Are vocea alterată de țigări și oboseală după noaptea afurisită.

Pe mine nu mă ia nimeni în seamă. Vorbesc lăuntric, torn cuvintele alandala, fără cap și coadă. Zadarnic. Încerc să reconstitui punctul din care s-a rupt *filmul*.

Acum nu-mi mai pasă că n-am asistență de Stat asigurată 24 din 24 de ore, nici că m-am născut și voi muri ca o măturătoare alcoolică. Sunt ceea ce sunt; un biet mercenar fără soldă dar cu pieptul ciuruit în acul sutelor de decorații din tinichea spoită cu aur.

Îmi coordonez perfect și trupul și gândul:

— Vă ordon, supraviețuiți!

Aproape că strig; mă smulg din chingi, dau să fug, vreau să alerg în noaptea frumoasă ca o țigancă îmbrăcată-n mireasă. Dau să mă ridic în capul oaselor.

— Auleu, maică, cum doare! Da, dar am reușit să mă salt pe salteaua de vată cât un vârf de caia bătută-n potcoavă.

Chiui din străfundul plămânilor mei, iarăși doldora de aer.

— Hai! Încă un efort, prostuțo! Ca la naștere, așa... împinge, mișcă-ți sângele! Știi că poți!! Împinge!

Mă ambiționez ca un pifan pe care îl arunci pe linia întâi fără instrucție, fără muniție.

Am și ajuns deja pe marginea patului. Picioarele mi se bălăngănesc ca un spânzurat, deasupra papucilor de mătase turcească. Picioarele, proastele, refuză să pășească.

Abandonez jocul cu sortii, cad înapoi, peste perna plină cu fibră de plastic.

Sunt în pericol ca o dresoare parfumată și închisă în cușca unei fiare. Sunt cina următoare.

Am fost prinsă, înfășurată în cabluri, trasă pe clișee fotografice și în memoria computerelor savante.

Dar eu sunt în viață! Îmi stă gândul să zbor, să răstorn stativul cu punga de perfuzie... Curată sinucidere?

Iadul, cu veșnicia lui de hidrocarbură fierbinte, nu mă cam sperie.

Buzele-mi tremură totuși, pe o rugăciune din amintire. Litania cuvintelor e ca un antinevralgic pentru durerea-mi din tâmples și din inimă.

Pic, pic... glucoza autohtonă în amestec cu medicamente mirobolante, americane, îmi intră pe sub piele, penetrează mușchii antebrațului, pereții vasului cu sânge, intră și trece prin cordul care a devenit higroscopic.

O sugativă de calitate extra. Soarbe cu nesaț tot lichidul sintetic.

Ce bună-i beția asta chimică! Am devenit aproape euforică.

Țăranca din mine își adună, a pagubă, palmele una peste alta. Toate cele zece degete, cu manichiura proaspăt făcută, podul de palmă, căușul cu drumul destinului și cel al vieții tremură ca falangele degetelor de pe gâtul viorii.

Palmele care au mângâiat și lovit, trudit și strivit, care au scris versuri și au trântit ușa casei de locuit... sunt două turturele tipic urbane dar legate între ele pe viață.

Fac ceea ce știu eu mai bine, ceea ce am învățat din start; stau ca pe jariște în punctul situat între două clavicule care - mi fumează, ard.

Inima! Și-a făcut, nebuna, de cap.

Încerc să-mi trec toată Viața prin față. Este ca un șir de cicatrici, o poveste nescrisă dar pusă pe celuloidul cu filme din secolul trecut. Lumini și umbre... Unde? Când? Cum? De ce am greșit?

Întrebări de jurnalist frustrat.

Îmi văd trecutul ca prin sită deasă.

Nu-i făină albă, nici negru de fum. Doar cenușă! Spuză trasă din vatră.

În ciobul de memorie stau înțeăenite moliile banalității, *nimicul* ce ține de locul și de omul comun.

Nicio crimă, niciun jaf la drumul cel mare, nici descoperiri științifice epocale. Toate zilele mele au fost fascinante dar... aproape anoste, normale.

Vanitatea îmi dă ghes. Mă eliberez de vina primordială și șterg, scot din *fișa* persoanei care am fost toate încercările pe care le-am depășit.

Am noroc porcesc la compunerea asta, scriu și șterg fără să las urme de radieră. Lucrarea finală e clară și fără cearcăne de creion sau cerneală.

Șșșt!... și fraza, paragraful care m-a incomodat a dispărut din Biografia mea.

Prin spațiul o dată golit trece aerul, sunt un vid fluierând.

Ce pun la loc? îmi zic, în vreme ce alții bolnavi sunt aduși în sală, și spații albe-albe distrug chiar fișa mea personală.

Alb imperial! Tot mai alb, ca și cum hemoglobina nu ar exista, și, într-un final îmi accept situația.

S-au albit și ferestrele și cearșafurile, și pereții... Părul meu e un câmp de colilie de argint fluturând în briza dimineții.

Sunt la locul promis, în spațiul unde nu mai este nici durere, nici întristare... * Am ajuns la Ocean. Sunt Oceanul pictat cu pescăruși și delfini jucăuși... Am ajuns cu bine la amintirea care-mi convine.

Plaja e golită de oameni. Valul lovește calm în digul pe care merg. Merg la pas prin clișeul vetust de vacanță.

Apoi mi se prind, mă agață mă trag la țărniș corăbiile și copiii... Și răsăritul soarelui stă deasupra capului meu gata ambalat în hârtie de mătase portocalie.

Mi-e greață de atâta iubire de sine!

Îmi impun să uit de dantelele fine, de oja de unghii, de perlele satinat și false, de tot ce ar părea a fi decadent în democrația nouă și nebuloasă.

Nu reușesc din prima dată. Insist!

Fug cât mă țin picioarele pe șoseaua liberă și

națională.

Mănânc bine și dorm prost, învăț greu și uit repede; sunt animalul perfect.

— Tot înainte, prieteni! De ce aș privi îndărăt?

Eu sunt eșantionul-martor, femeia vremurilor în care înveți din pânțelele mumei cum să minți că iubești.

Sunt amnezică și fericită o singură clipă, apoi vin amintirile; lovesc, ciupesc, rănesc. Încă trăiesc deși nimic nu mai are contur foarte sigur.

Norii se bulucesc peste imaginea omului care am fost. Nu mai am vârstă, nume, apartenență la trib, nici sex nici chef să cheltuiesc chenzina pe *fie ce-o fi*.

Nici limitele fizice sau morale nu mai contează azi.

Tavanul alb și cerul albastru sunt conglomeratul important și fără de capăt.

Nu mai am niciun plan. Sunt un număr de inventar. Cifre întinse pe un pat medical.

De sus în jos, camera de luat vederi mă supraveghează ca pe un ins important.

E o teamă rece, generală! Strâng pleoapele peste lacrima gata înghețată. Aparatul indiscret s-a îndepărtat de mine, de pat.

Văd galaxii de stele verzi și herghelii de cai priponiți pe pereți.

Nu, nu doar visez.

Vopseaua zugravului este încă untoasă, moale, de mă pot afunda în ea ca într-o baie cu sirop de arțar.

Ce pictură suprarealistă aș scoate, Doamne, dacă aș îndrăzni și m-aș tăvăli peste urmele de var, de cretă - m-aș răsuci din nuanță în nuanță de voal bun pentru mormântare! Tablou halucinant, greu de respirat, dar în care aș fi singurul personaj cu scaun la cap.

Neghioabă ce sunt, nu îndrăznesc nici să icnesc, daramite să execut numărul major dintr-un circ fără spectatori. Nu am lonjă de maximă securitate, nu am obținut rată de încredere pe viață, nici măcar doi bani nu am, atât cât costă un bilet la galeria artiștilor.

Ce va zice Lumea despre mine? Nu-mi pasă, nu-mi

mai pasă.

Viața-i ca viața: scurtă, arțăgoasă, înșățioasă și tare frumoasă...

Moartea, o da, ea este Liniștea, este Tihna; o femeie, nici tânără nici bătrână, cu rochie roșie, șorț alb și ilic adunat în nasturi de argint peste splină.

Are cosițele în trei împletite și trase în față, peste sânii tari ca marmura funerară.

Umblă nevăzută și neauzită, cu sandale din piele de om pe picioarele goale.

Privește în stânga, în dreapta - pipăie, ascultă respirația, ia pulsul... pune diagnosticul fără să greșească planeta, țara, spitalul, patul, pacientul... Partea mea de sănătate ratată este trecută cu *roșu*, la Dânsa în acte.

Dar, cine sunt eu, să mă ia cu ea pe sprânceană!?

Sunt numai un ciob din miliardele de schije tot mai mici, tot mai nervoase de alună zdrobită de brumă.

Nu sunt defel furioasă pe soartă. Nu mai am puterea să refuz sau să mulțumesc pentru ceea ce mi se aduce gratis pe tavă.

Mă joc de-a sintagmele, trec la ficțiune, execut din convingere tot ceea ce nu voi înțelege vreodată.

Surâd tâmp, salvator, ca un diabetic ce și-a injectat în exces insulină.

Sunt iar vie și cu poftă de cafea fără zahăr!

Din ușă, Dânsa se uită la mine, nu cu silă, doar cu milă de mănăstire, de parcă ar fi, Doamne, o moarte începătoare în meserie.

— Vine sau nu vine?

Face un pas înainte, un pas înapoi; eu fac frisoane, îmi tremură carnea pe oase ca blana pe câinele ce latră în ploaie.

Nu am nici lenjerie și nici rochie de mătase pe piele, nu am nici pantofii de firmă în picioare... De ce m-ar lua Dânsa, la ea în odaie?

Salonul, cu miros de spirt și flacoane golite, prinde iz de apă stătută de ploaie. Dânsa stă de sentinelă, rezemând uștiorul ușii de plastic.

Și-a pus căștile pe urechi și bate ritm wagnerian cu unghiile-i lăcuite, în aer. Cântă-n surdină.

Nu-i în criză de timp, ca mine, ca tine - Dânsa are cheia Veșniciei pe mână.

Ar trebui să profit cât mai pot, să mai spun o rugăciune, să-mi cer, din Cer, porția de sănătate ce mi se cuvine. Dar, dacă Dumnezeu e supărat și nu îmi răspunde?

Mai ieri, eram prea ocupată cu vanitatea personală și cu serialele de televiziune. Nu *aveam* timp să-L mărturisesc, să-l vorbesc.

Acum, întind mâna spre El, țipând ca flămândul după o bucată de pâine.

Temperatura iar îmi crește în sânge. Dacă aș pune termometrul la subsioară mercurul ar fierbe, tubul de sticlă ar plesni în șapte, în nouă.

Și Dânsa, din palidă moartă e stacojie la față și toată transpirată. Își face vânt cu poalele rochiei ridicate. Pe dedesubt e fără jupoane de pânză sau ață.

Văd cum, peste umăr i se strecoară o rază.

— O fi aripă de înger sau gură de coasă? Doar întreb nu că-mi pasă!

O, dacă Dânsa ar fi o persoană de parte bărbătească, atunci aș putea jura că-i zdrobită de soartă - că-i gata învinsă în revoluții trecute, că e trasă pe roată, de glonț împușcată... Dânsa-i ca vulpea, nu are umbră, nu lasă urmă.

Ia, s-o ignor, să-mi zic rugăciune până la capăt.

— Iisuse, ai grija de cei ai mei, nu de mine anume!

Ce altruistă! Halal simț al proporțiilor în lupta pentru supraviețuire! Constat cu stupeoare, că nu mai dețin nici instinctul de conservare.

Acum, dinaintea mea, Dânsa dansează ca Fata Morgană. Face pe artista dar este nbumai o femeie ușoară, banală. Nu-mi mai inspiră nici greață, nici teamă.

Un fâlfâit de aripi fără culoare lovește brusc fereastră, tavanul.

Simt aerul nopții de vară, invadând de afară, cum îmi spală de sudoare rece ceafa și obrazul.

Dânsa bate călcâiele, ia poziția de drepti, e în picioare; colo, o femeie supusă și totuși rigidă, ca o lumânare.

Șoimul de vânătoare și-a înfipt ghearele-n hainele ei, sus pe umăr. Pasărea de pradă are harnașament din piele stropită cu sânge și praf de peruzele de mină bătrână.

Dânsa nu poartă podoabe, doar coasa cu limbă de aur.

Entitatea asta are bilet de liberă trecere pe la vămi și frontiere ce nu și-au găsit încă loc în atlase geografice. Vine și-n Clinică - chemată ori nechemată, trece prin zid, sparge lacătul la dulapul cu morfină și cu aspirină.

Vreau sau ba, e aici, e vie. Între noi stă semnat un armistițiu de câteva clipe.

Îmi urmărește respirația de pisică bolnavă. Întorc fața în pernă. Gura-mi prinde să geamă.

Dânsa insistă și-mi suflă în ceafă.

De jur-împrejur cercul de cretă-i mai strâmt, lumea-i nebună.

Cum mă mai răsuțește-n cearșafuri, se hârjonește cu mine precum cobra cu vrabia oarbă.

Aș scuipa-o în ochi, i-aș da cu tifla dar, nu e potrivit s-o fac pe deșteapta.

Abia de ridic dreapta, brațul fără ac de seringă. Este un gest de socializare și care ar vrea să însemne: Vino! dar mai ales: Adio!

Printre paturile golite de suflet, drumul e liber.

Dânsa nu se încurcă în detalii, în speculații ce țin doar de oameni - vine, vine ață să mă ia în primire.

Ce mai pași desenează pe gresia pardoselii, cu talpa-i subțire! Operă cu adevărat post modernă!

O, de nu ar tăbăra taman azi femeia de serviciu cu mop-ul!

Măine am să chem aici, la fața locului, toate televiziunile, radioul, ziariștii, preoții, vracii, primarul și pe cei de la *situații de urgență*! îi vor prinde, lua, cu siguranță amprenta!

Se va scrie cu majuscule, nu despre Dânsa, doar

despre mine-n ziare. Voi conferenția pe tot Mapamondul...

— Pușchea pe limbă! Lângă mine, Moartea umblă ca pe coji de sticlă subțire, scrie ca penița ai bună pe coli trandafirii de hârtie.

— Ce spun eu?! Magia asta-i considerată *prostie* în societatea aflată în plină expansiune strict consumistă.

Să-i fie și... să-mi fie de bine!

Rămânem două femei ca și singure printre cearșafurile pătate cu sânge, tinctură de iod, albastru de metil, violet de gențiană, flori de penicillium și acreala sudorii de dinaintea plecării definitive.

Dânsa e blândă cu mine, mă prinde de mână. Și, eu, care o credeam a fi o hârcă nenorocită, însetată de sânge... Altminteri aș fi foarte bine. Dânsa citește ca prin sticlă în mine.

Mi s-a tăiat respirația, ca la un interviu pentru slujba visată. Țin dinadins să fac impresie bună, să-mi etalez talentele și obiceiurile perfect adaptabile la programul șefului de la pompe funebre.

Regret că nu am fost de un veac la institutul de înfrumusețare. Mi-ar fi stat bine sidefată, coafată și cu machiajul ca o mască pe față. Ce mutră ar mai fi făcut, atunci, îngerilele celea ranchiunoase!

Până una alta, voi fi cadavrul clasic.

— Din țărână ai venit, în țărână... Un ciob din prohodul bunicii mi se agață ca nătângul de limbă, de memorie. Insistă să cânt după el, ca diacul săracul.

— Hooo! Știu eu ce știu; sunt un corp; numai elemente, valențe chimicale. Dar, ce importanță mai are azi ambalajul?

Spiritul, aura îmi sunt sfârtecate în indiferența de paieașă trasă din ațe.

Râd ca nebuna, hohotesc să nu urlu, să nu mă fac de râs în fața Morții, a vivandierei ce-și face doar treaba pe câmpul de luptă. Strânge în groapa comună toate trupurile fără sorti de izbândă în experimentul medicinei moderne.

E liniște de clocă în clinica asta, de aș putea îndrăzni s-o întreb despre una, despre alta. Nu-i curiozitate pur

femeiască, nici vorbă de bârfă la o cafeluță cu lapte.

Dar, interesele noastre se despică ca limba de șarpe.

Îi văd cosițele negre, acum despletite și aruncate pe spate ca la fetele nemăritate, degetele fără inele, genele-i de iarbă arsă și dantura cu încinșivi de lupoaică gata să nască.

Mda, recunosc, este foarte frumoasă. Poate-i chiar o femeie de treabă, dar... pentru nimica în lume nu aș lua-o cu mine acasă.

Acasă?!

Ce untoasă e vorba asta. Numai pronunțând-o și văd întinsă felia de pâine cu care aș putea să-mi hrănesc familia, prietenii, dușmanii... pe un an, pe vecie.

Inima pândalnică, numai ea-i vinovată că nu sunt vie, dar nici moartă ca morții, întinsă și plânsă pe năsalie.

Dincolo de fereastra care mă desparte de oamenii ce se luptă între ei pentru plus valoare și lanțuri de aur masive, se revarsă zăuărelul de zăuă.

Dacă aș țipa cum face ierunca de munte? Cine ar îndrăzni să mă facă nebună!?

Dar, eu nu am glas, nu am nici putere și nici chef de petreceri nocturne.

Stau cablată la pat, supusă aparatului care se declanșează. Bzzzz! Din cinci în cinci minute fix îmi măsoară tensiunea arterială, oxigenul din sânge, îmi ia pulsul dorinței de-a ieși din criză cum iese pironul din rana de palmă.

Am gândit și scris cândva, despre Iisus.

E dimineață devreme. Iisus al meu curăță merii de omizi, în Eden. Nu se cade, nu aș îndrăzni să îl chem? Ce aș putea, mai mult decât mi s-a dat, să îi cer?!

— Hei! Negociază, cu El, pentru încă o zi, pentru un an întreg, pentru zece decenii, o mie! Poate îți dă, nu se știe.

Dânsa mă lasă să cred că este femeie miloasă și că îi pasă de mine.

— Ce să-l dau la schimb, cu ce să girez? Întreb, și-s gata să jur, că-s dispusă la schimb.

O, nu! Nu sunt eu omul care se ține cu dinții de promisiune.

Ș-apoi, nici nu știu dacă Iisus mă ține minte după nume, după mers târâș pe genunchi prin țărână... N-am să-L chem, să-L aduc din Cer pe pe Pământ, pentru un pentru un eveniment ce stârnește doar compasiune.

Iisus e așteptat cu steaguri și fanfare la înarmare în irakuri, afghanistane... pretutindeni unde, noi, oamenii, ne călcăm în picioare, ne ucidem pentru o cană cu apă și ciozârta de carne.

Sunt o furnică ingrată, mult mai îngrijorată pentru fărâma de hrană, decât de ce mă așteaptă la Judecată. Arma mea-i ironia, reminiscență umană, un rest din haz-ul și necazul pe care Destinul mi le-a trimis drept pedeapsă.

— Nu se face gaură-n Cer pentru că moare un rebel.

Dânsa și-a spus replica fără să respire și-i din nou gata, să facă ce are de făcut pentru mine.

Sigur m-aș simți mult mai bine dacă acum, Iisus ar fi față în față cu mine.

Vine sau nu vine??? Gândesc la El cum ar gândi o călugăriță la mire.

— Facă-se voia Ta, precum în Cer așa-i și pe Pământ. Gândesc optimist! Nu voi sta și număra la păcate.

Dânsa mă citește ca pe o carte. Vede și paginile retușate, filele smulse sau arse - tot însemnări fără importanță, povești de cu final imposibil de realizat.

— Vezi, în urma mea las un șir, un maldăr de foi în manuscris ce nu vor fi semnate, publicate, criticate vreodată... Îi vorbesc cu sfială. Dânsa nu mai râde, nu mai dansează. A devenit serioasă ca o lumânăreasă abia angajată.

Își trage gluga roșie peste ochi, peste nas, peste gură și, o ceață rece, umedă, se lasă peste pat, peste clinică, peste lume și peste întreaga-mi făptură.

Nu se aude zgomot de ușă închisă de afară, dar știu că am rămas singură cu o duzină de bolnavi ce-și ocupă paturile de după draperiile din folie șifonată.

În culcușul meu, sub lumina de neon sunt doar eu și

aparatele care prind să se zbughine, să se zdruncine, palpitând, clipind din ledurile ca niște ochi din mărgele modelate într-un atelier din Murano.

În camera asta, ca un sarcofag din sare de mare, nu există veste de salvare, nu există cârje, prim-ajutor de care să mă sprijin de îmi vine să umblu la baie. Am nevoie de apă și aer.

Apăs butonul de urgențe la nimereală.

— Să vină infirmiera!

Ordon, nu mă rog și, cu misiunea îndeplinită, mă las în voia aparatelor care iar îmi iau rapid pulsul, tensiunea arterială... Îmi iau mințile.

Sunt sleită ca o fântână și foarte liniștită.

Moartea s-a întors nechemată în sală, nu mai pleacă de aici nici picată cu ceară.

Sângele prin vene abia-mi alunecă-n unde din ce în ce mai scurte.

Un mușchi mi se zbate în coaste, îmi tremură bărbia, am obosit și-s gata a plânge.

Suport pe viu manevra destinului, aștept să trec Stinxul fără monedă de aur pe limbă.

— Unde sunt bunicii, fratele, tata... Întreb. Strig. Nu mă aude nimeni. Inima proasta, mi-a făcut bucată!

Of, inimă... Ce copilărie, refrenul mi se prinde de creier, de meninge. Devine contagios și iaca, prind să cânt de adevăratelea și pentru prima dată în viața asta fără cap și coadă.

Ei na, sigur, cânt fals dar o fac din tot sufletul. Acum este în duet, apoi o corală intonând la imni bizantini clincănind ca o salbă din aur.

Îngerii tineri, toți studenți la Muzică sau Medicină, fac cu rîndul, sub geamul termopan, îmi cântă în strună.

Eu urlu cât mă lasă durerea de inimă, țip ca la naștere în hărmălaia care devine din ce în ce mai cleioasă. Dintr-o clipă în alta risc să nu mai pot extrage din notele false.

Peste Clinica de Urgență, peste oraș, peste lume - miliarde de îngeri cu și fără aripi, solfegiază ca o zăpadă

sulberată de aer.

— Ssstt!

Acum au tăcut și liniștea mușcă iar din timpanele mele casante ca foița tutunului de Havana.

O, dacă aș avea o harfă, o violină! La ce bun?

Gânduri de femeie aproape nebună de frică. Nu încă!!

Moartea mă aude cum oftez, cum mă scald în sudori reci și cum delirez. Vine, îmi arată *asul* din mânecă, dă tonul la marșul funebru.

— Bumm, truumm... trec peste mine tonele de alămuri și un singur glas de femeie imită torentul. O voce nici goală, nici plină cântă-n surdină. Dânsa are har de primadonă urcată pe scena unde cameliile curtezanei cu ftizie au fost schimbate cu artificii de butaforie.

Îmi pipăi locul de inimă prin țesătura de la pijamaua fără nasturi. Da, încă mai bate, se încadrează în standard. E aproape ca nouă. Nu are poftă să doarmă, să moară.

Nici eu, cea întreagă, nu mai sunt chiar bolnavă de frică. Mă simt din ce în ce mai voinică și din ce în ce mai importantă pentru lumea pe care, încă o mai văd cernută prin sită.

Urlăm, țipăm, concertăm la întrecere pentru un public format doar din umbre.

De la galerie, studenții împușcați în Revoluție aplaudă, bat din picioare. Ceilalți, muncitorii morți de silicoză, aruncă spre cușca sufleurului cu ouă pe cartelă și pătlăgele saturate de fosfați și alte chimicale.

Totul se petrece pe viu, în direct și în consonanță cu istoria repetitoare. Aștept să tragă și tunurile, salvele de onoare. Să bată gongul meciului cel mare... Sunt în pragul delirului.

Aproape că am sărit din patul meu special, în picioare.

Îmi vine să joc cadril cu băiatul înalt din scaunul rulant, cu asistenta sobră și cu tot soborul de sfinți din Calendarul Creștin ținut în perete. Abia mă abțin.

Se aude sirena Ambulanței. Altă urgență!

De la brancardier la medic, tot personalul e pe poziție de atac frontal.

— Coliziune-n lanț!

— Dacă nu era descarcerarea de față... o mierleau cu toții.

Insul în uniformă de voluntar dă explicațiile clare, apoi se retrage în culise ca un personaj teleghidat.

— Vine, vine, vine măciniș nou pentru râșnița Clinicii de Urgență! Completez eu, care, am a aflat despre accidentul cu un mort și patru răniți grav - ei sunt *eroii* care țin de acum centrul atenției generale.

Din cuibul meu, izolat de perdele din material plastic, nu-i văd pe figuranți. Mi-i imaginez doar - pe unii tineri, pe alții bătrânicioși și obezi - amestecând rugăciuni, înjurături, gemete și miros de lumânări, ca la un priveghi.

Privesc în tavan. Este un cer plat, o foaie perforată din loc în loc cu vârful de creion.

— Îi lipsește a treia dimensiune! Constat.

Nici eu nu mai am volum, nici greutate, lungimea, vârsta, nici identitatea europeană... pentru care atâta am luptat.

Nu disper, știu, sper că totul ține doar de imaginația mea de scriitor.

Ochii mi se închid și lacrimile le simt lovindu-mi pe dinăuntru în pleoape. Le provoc cu răutate, cu masochism aproape.

Oricum, nu am la mine batistă nici de bumbac, nici servetele de unică folosință...

Port în geantă doar Cartea de identitate și un capăt de creion... dermatograf! Nu periută și pastă de dinți, nici Biblia cu psalmii credinței.

Sunt, am fost mereu o ciudată. Nu am fost băiatul așteptat de tata, nu am fost fetița care învață ce-i bine și ce-i rău, direct de la mama.

În jurul meu se ridică și se năruie o lume.

— Nu-mi pasă! Gândesc și vorbesc ca și cum aș mângâia un semn, în cărbune, pe ciorapi de mătase.

Mă duc pe copcă și n-am învățat să spun nici... Te

rog! Nici... Mă iartă!

— De ce fac pe nebuna, îmi dau importanță? Nu-s nici prima și nici ultima care se întoarce la *bază*.

Ce limbaj! N-am ce zice, s-a prins educația serioasă de mine ca apa de găscă.

„Moartea e rece” îmi scria Maestrul, cândva. Știa ce știa.

Pacientul din stânga a horcăit noaptea întreagă, se îneca în sânge și salivă. Îmi părea a fi un porc în dimineața de Sfântul Ignat.

Așa cum îl auzeam, grohăind de după paravan, mi-l imaginam imens, chel și cu burdihan revărsat peste brăcinar.

Da. Cu el, pentru el, aparatele și-au dus misiunea până la cap. Non stop au lucrat. Fără milă, fără silă. Bzzzz! Bzzzz... și apoi: Stop cadru! așa zice dacă ar fi vorba lung metraj.

Aici nu e secția de cronici, nici sanatoriul de nevroze. La urgență se lucrează cu foc deschis.

— Patul lui e liber, curat! anunță Moartea pe megafoane, apoi își ia ceașca de cafea, se așază cu ea, lângă mine, pe pat.

— Sunt o maestră în meserie! Îmi zice, plină de mândrie, și îmi arată cadavrul insului care a fost un atlet adulat.

Sigur este cald încă dar pare ca din ghips, pe targa aia, ridicată, dusă pe sus de două halate din doc verde.

Mă mir că mortul nu-i defel supraponderal, nici în etate. Să tot aibă 30 de ani...

— Gata, l-am luat. Habar n-a avut că era cardiac. Îmi explică Dânsa, în timp ce-și aprinde papiroasa fără chibrit și fără brichetă și se culcușește în cearșaful meu cald.

— Nu l-ai lăsat să-și trăiască traiul și să-și mănânce mălaiul... adică, să-și adune laurii olimpiadelor. N-a fost un ratat!

Vorbesc să nu tac, timp în care Dânsa mă împinge, se ridică, aruncă restul de cafea la chiuveță, stinge mukul țigării sub tocul botinei, ia creionul chimic îl umezește pe

limbă, bifează încă un număr de pe Listă.

O puzderie de idei, care de care mai nebune, îmi dau târcoale. Mă simt inspirată nevoie mare; din relația mea specială cu Moartea aş putea scrie o carte!

Ce zic eu? Zeci de volume postume, tipărite-n tiraje gigant, ca să ajungă, pe gratis, la lume.

Păcat că nu am calculatorul cu mine, nu dețin nici pix și hârtie, nici puterea de-a scrie.

Dar, cine mă oprește să mă joc cu sintagmele cum îmi convine? Nimeni.

Stau la pândă ca la jocul cu zaruri, scutur, amestec, arunc... șase - șase, poartă-n casă!

Dar nu sunt la table și nici la barbut - jocul ăsta este unul foarte serios, dureros. Mă prinde și mă trage afară din carne și oase, ca și cum sufletul meu ar fi un făt mort și extras din burta balenei cu forcepsul.

Ce o fi, o fi! Zic și plusez la noroc. Arunc zarurile doar cu o mână, cea fără acul perfuziei.

Dânsa, partenera mea de distracție, habar nu are cu cine are de-a face. Nu mă cântărește de cinste, nici zarurile nu le măsoară în grame - este foarte, foarte grăbită să câștige partida, ca orice femeie cinstită.

Tremură de ambiție, e aproape un Om în carne și oase. Evident riscă proteste și pierde pe propria-i mână partida.

Revanșă? E mândră, prea mândră. Renunță, aparent salvând situația.

Azi sunt victorioasă! Să vină fotograf! Vreau o poză, așa, în pijama de spital și cu papucul pus pe jugulara ei fără sânge!

Odată învinsă, Dânsa-mi promite vrute și nevrute, ca un politician bun de gură.

— Fie! Ca un rege la regatul său, renunț și eu la publicitatea pe gratis.

Dânsa-i evident, furioasă, și șoimul de vânătoare fornăie pe nările înguste, dar fără să i se miște cu un centimetru pe umăr. * Ce-o fi făcând mama, la ora asta din noaptea amestecată cu zorii de ziuă? Doarme sau își

târșește prin casă, amintirile din tinerețea-i bătută în brâgle și spată de soartă.

— Ce face Mona? Ce face Adi?

Depinde de fusul care le toarce orele planetare.

Iisuse, te rog, fie ca grija copiilor mei să o iei și s-o porți, pentru mine, pe brațe!

Ce face Mitrut la 5 dimineața? Ca întotdeauna, mă așteaptă.

Boala mea e o bivoliță care vede-n roșu. Iese din mълuri, tropăie, trece, rupe ombilicul mic cât un plasture. Fără buric nu mai am neamuri, legături, speranțe.

Pe tavanul cu tuburile fluorescente, acum răsturnate, nu mi se arată aura de Sfânt, cum mi se mai întâmpla altă dată, doar un giulgiu gălbui ca o hartă din carioaje trase cu degetul unui copil ce a mâncat la cină magiun.

Sunt iar îndărăt, un prunc în satul fără nume. Prohodu-i pregătit cu prapuri noi și lume, multă lume în haine bune, aproape ca în filmele de acțiune.

E măturat în casă și pe prispă, dar caravana cinematografică întârzie ca o ambulanță rămasă în drum fără benzină.

O realcătuiesc din memorie pe actrița din Zboară cocorii... Văd chiar și invalidul de război, în căruța lui îngustă și trasă prin noroi de un șarg chior. Eroul lălăie din armonica cu burduful perforat de glonț și sabie.

În ultima ogradă de pe ulița noastră, moașa satului scoate lipitorile farmaceutice, din sticla de un kil. Le fixează pe pielea picioarelor ei descărnate. Punctează cu ele tot firmamentul de varice albastre. Vampirii trag sângele viciat ca o pompă industrială. Se adapă până cresc, ajung cât buricele degetelor. Sunt cât prunele grase. Grele. Se desprind, cad. Moașa le adună, le stoarce-n căușul de palmă.

Văd numai sânge, sânge! Roșu absolut.

Transpir sare. De pe dealul duhnind a romaniță înflorită, straja strigă, să audă tot satul:

— Se dă pește la ce'perativă!!!

— Da, lumânări au adus, mă Ioane?... îl întreabă

bunica cu acel arțag care are menirea să o diferențieze de *culdușii* cătunului, de cei care pun pe masă doar dode coapte și mămligă veche.

Vine și perceptorul cel tânăr, un ins spelb și cu nevastă mută din naștere.

Ne bate în poartă. Lângă el e șeful de Post. Sigur nu se încumetă să umble după dări și *zăloage*.

Mama?

O, ce tânără și frumoasă mai este! Fuge cu legătura de perne, cergi și cu toate rochiile ei de mătase adevărată în brațe... Le ascunde în căpița din fundul grădinii.

De ce crișcă din măsele și suduie tata? Nu a băut nici țuică de prune, nici vin *oltoan*.

— Cine vor fi aceia - *activiștii* și *cozile lor de topor*?! Îi pun întrebarea obraznică, și el, tata - nici viu, nici mort - mă prinde de umăr, mă trage, mă duce cu el în afund.

Știu că e mort, că e singur... dar cum să să-l ajut! Sunt, am rămas o fetiță.

În sicriu, tata poartă brâu împodobit cândva cu monezi de argint. Acum, doar o curea încercănată de sudoarea așezată strat după strat, de atâta lucrat pentru dări și *datorii* de război.

— Pe tata mi l-ai luat pe când era mult mai tânăr decât sunt eu azi. Îi vorbesc Dânsei clar, răspicat, de parcă i-aș ține un curs de educație patriotică. Nu o cert, nu îi zic: Mulțam.

Pentru mine tata-i nemuritor, doar a făcut frontul rusesc pân' la Don.

S-a întors acasă fără gloațe n mațe, în brațe, în cap.

În sat, toți muncesc din greu, pentru cote în grâu, struguri, lână, floarea soarelui și procentul de smântână per oală de lut.

Pe mine, un copil, nu mă ia nimeni în seamă acasă. Părinții nu-mi vorbesc, nu mă laudă, parcă nu m-au făcut din dragoste ci din sticlă subțire de lampă.

Urc în podul cu paie de orz și citesc „Așa s-a călit oțelul”. Evadez.

Frumoși vor mai fi mestecenii ceia... Ce dulce e

cvasul... nu ca merii mei transilvani!

Sunt aproape fericită în ignoranța-mi de copil crescut precum buruienile. Habar nu am ce-s bolșevicii, nici ce-s americanii.

Proști mai sunt oamenii mari, că își fac atâtea probleme!

— Manevre! Maaanevre!!!

Femeia strigă de peste gard, ca și cum ar anunța că a intrat în sat Circul Globus.

Vecinătatea s-a înviorat brusc. Femeile spoiesc vatra casei și-și scaldă copiii, la albie, cu leșie. De unde sodă de rufe, săpun de prăvălie? E sâmbătă, seara înainte de duminică.

Tancurile rup în șenile spinarea drumului de lut reavăn. Soldații iau cu asalt grădina Curții grofești, acum intrată cu acte în inventarul comunei.

Sau și apucat de săpat șanțuri, bat piloni și ridică zeci de corturi din pânză kaki. Fluieră și înjură ca birjarii.

Nu sunt eroi cu adevărat, ca Zoe și Șura! Nu au nimic special care să mă determine să îmi pierd toată ziua, privind la ei cu gura căscată. Mai bine mă întorc la cărțile cu partizani care trec Volga cu papiroasa aprinsă în gură. Ȑia, da, ostași. Jarul nu se stinge, foița nu se udă!

Doi ofițerași vin la noi pe sub seară. Se tocmesec cam prea mult pentru tocana, pe care mama oricum o fierbe, la focul ațâțat cu vreascurile aduse de mine, cu cârca, din pădurea sătească.

Au ajuns la înțelegere și se bea aldămașul.

— La massă! strigă mătușă, profesoară de rusă.

Tovarășii ofițeri nu se închină. Hăpăie, sparg oscioarele de pui în măsele, le sug măduva...

— Dulce, bre!

Se ling pe degete și, abia apoi scot din portofel câte o monedă de un leu fiecare. Le așază grămăjoară, pe masă.

— Vinu-i din partea *casei*.

Vorbește tata din capul mesei, important ca un staroste.

Tocmai ce a dat cep butoiașului păstrat pentru orice

eventualitate, adică, pentru comăndarea bunicii. Habar nu avea că ea, bunica, îi va supraviețui și lui și butoaielor cu vin din încă vreo zece recolte.

Parcă nu mai sunt pe pat de spital, am parașutat în timp și în spațiu. Acasă.

Nu-mi miroase a spirt medicinal ci a busuioc și mâncare un pic afumată... Casa noastră s-a umplut de gradați și soldați fără nume.

La masa cu mușama cumpărată pe *puncte*, mai mult se vorbește - vrute și nevrute, decât se bea să se îmbete.

Toți au povești de viață extraordinare.

Și le spun de-a valma.

Substantivul RĂZBOI a devenit un fel de parolă la noi.

Unul, mecanic pe tancheta cu șenile, apare din cămară, cu o halcă de slănină și una din cărțile, împrumutată de mine, de la biblioteca sătească.

Mama surâde inofensivă. Ei, dacă ar fi acela un civil, l-ar lovi cu făcălețul în cap sigur. Haina militară impune respect și mai ales, adâncă supunere.

— Bată-te soarele, să te bată, băiete; ai lăsat oala cu lapte descoperită! Sare bunica, curajoasă, cu gura ei mare și știrbă.

Ca un personaj adiacent unei schițe cazone. Soldatul nu ia în seamă o babă.

Scuipă pe degete, răsfoiește filele, caută după fotografii deocheate. Nu le găsește. Dezamăgit, dă cartea mai departe.

— Cine face lectură în casa voastră? întrebă maiorul, doar pentru a se pune și mai bine cu gazdele, care-i juraseră că vinul nu are strop de zaharină, și că, a doua zi nu o să-l doară capul chiar de-ar bea cu găleata.

— Fetița noastră, ea își strică vremea și ochii cu povești bolșevice, zice mama și buzele i se încrețesc de parcă ar fi mâncat pe loc aguridă.

— A' naibii, a parcurs ea patru sute de pagini??? Imposibil!

Celălalt ofițer, cu ochelari de miop, preia acum cel

mai celebru roman al lui Mihail Șolohov. Flendurite, paginile zboară din cotorul tras în ața destrămată.

Mă aplec și le strâng cu fărașul, văd numai cizme rusești, bocanci nemțești și opinci confecționate din piele adevărată, de bivol.

Pentru prima dată în viața mea, cineva mă admiră. Toți îmi dau sfaturi și ghionturi în ceafă, ca la copiii de trupă. Dacă aș fi majoră, sunt sigură că m-ar trata și cu țigări fine, din cutia pe care scrie: *Virginia*.

— Da'poi, cum - se laudă tata. Îi ea cât o gărgăriță da-s hotărât s-o fac dăscăliță.

— Preoteasă, mă, omule! îl contrazice mama cu emfază temperată, cât să-și impună propriul punct de vedere dar să nu-și scoată bărbatul din sărite.

— Popii noștri, greco-catolici, sunt la gherlă... Tata vorbește doar cu jumătate de gură și schimbă discuția pe făgașul care îi convine:

— Fata mea citește, cartea și ziua!

— Nu se poate! îl contrazice caporalul, care, tocmai toarnă, cu ulcica, apă, în căușul palmelor pe care maiorul, un tip brun și cu despicătură de baionetă în umărul obrazului, i le întinde din reflex dobândit în cazarmă. Gelatina de la oscioarele de pui nu se ia cu una cu două de pe degetele pe care, simplificând situația, bărbatul și le șterge de turul pantalonilor fără culoare clară.

— Nici eu, bre, nu am citit o carte așa de groasă!

— Punem rămașag? îl provoacă tata, și, niciuna, nici două, scoate cei câțiva lei din chimirul în care, nu rezistau banii nici cât apa pe rață.

Cureaua tatii miroase a tutun cultivat în grădina noastră.

Mama își trage năframa pe gura, cu care stă gata să își certe bărbatul.

Bunica se închină la icoana cu Sfântul Niculae, trezorierul sfinților din înalturi.

Degeaba-i toată tevatura. Se leagă pariul și normal, a doua zi, tata pierde. Din pricina mea. Rămașagul!

— S-a pus în poară. Nici n-o vrut să deschidă cartea.

Amu ce să-i fac?! S-o bat? Mi-ar seca mâna... Ia-ți banii, domn' ofițer, că, de nu, tot mi-i ia receptoru'.

Tata e trist de parcă el a pierdut bătălia pentru Leningrad.

Eu sunt disperată, taman în seara asta a intrat în sat și caravana cinematografică. Nu are ecran de adevăratelea. Imaginile joacă direct pe tencuiala peretelui de la viitorul cămin cultural.

Straja strigă din deal:

— Film, film cu parașutiști. 1 leu de bilet pentru ăi mari, pentru copii vă mai târguiți.

Pe atunci nu visam prinț pe cal alb, doar aviatori și spioni.

Învățasem pe de rost Imnul Armatei. Nu am ajuns soldat doar pentru că, la arme adevărate nu era loc pentru o fetiță îndopată degeaba cu untură de pește și polivitamine. Crescută după Programul partidului.

— Ies din amintirile personale golită de spaime. Constat indiferentă, că am riduri la colțurile gurii, la ochi... că inima pompează ritmic, aproape ca la carte. Ar trebui să fiu fericită?

În jurul meu, aparatele de măsurat sănătatea organismului bâzâie suspicioase. Oamenii cu sânge cald în artere și vene, s-au bulucit în dreptul ferestrelor. Până și muribundul, cel cu cancer în ultima fază și anus contra naturii, face târâș printre paturi, cu punga cu fecale trasă de șireturi pe sub pantalonii pijamalei decolorate.

Un șoarece alb traversează salonul, un salon nou nouț și cu dotare de excepție.

Șoarecii părăsesc corabia care se scufundă, șobolanii părăsesc abatajul mai înainte ca minerii să simtă cutremurul.

Cobaiul de laborator are ochii albaștri, tegumentele roz și nu îi mai este frică de oameni. Merge pe pardoseala laminată cu pași mici și siguri.

Nu simte, nu-i pasă că poartă germenul maladiei decisive injectat direct în carotidă.

El este cel mai perfect mediu pentru medicamentul

încă neomologat.

Experimentul a fost un succes științific declarat. Trâmbițat, aplaudat, premiat, mai apoi... uitat în Dosar, pe un raft.

Acum e rândul cobaiul să tragă ponoasele.

Are burta umflată și nu mai poate trece de vrana din zid, prin locul îngust dar singurul care i-ar fi putut asigura dreptul de-a muri în libertate.

Sunt convinsă că tot ce văd, aud, pipăi și miros, se petrece doar în mintea mea inflamată de frica de detoate.

Este ca o premoniție, ca și cum aș ști că un cataclism e gata să devasteze orașul dar nu pot face nimic.

Șoarecele cobai, camera asta ca o cușcă fără gratii, totul este ancorat în prezentul pe care îl detest, îl grăbesc să alunece către viitorul, din păcate, incert.

Crainica de la radio anunță plat:

— Încă un ostaș român a murit în teatrul de luptă din Afghanistan.

— Ce contează un pion! Gloria lui e oricum, garantată postmortem. Îi dau eu, replica, de la distanță.

Experimentul mondial continuă cu voluntari tot unul și unul. Punem la bătaie tot arsenalul, tot ce avem mai scump în vânătoarea de oameni. Să trăiască Sistemul!

— Continuăm să transmitem din Aeroportul Militar - aici, tocmai a aterizat cu bine aeronava cu sicriul eroului... Vocea crainicei urlă acum, ca într-un receptor de telefon public. Aparatul radio, cârâie ca un curcan. Îl aud prin geamul larg deschis, vibrând dinspre banca din parc, locul în care își face veacul golanul iremediabil al generației cu dinți puternici, de plastic.

Apoi, brusc, limbile focului de la catedrală, para roșie-vineție se infiltrează parșiv prin frunzișul arborilor ce fac front comun între gardul clinicii de urgență și autostrada în construcție.

Vocea radiofonică are sincope, se confundă, se amestecă cu rumoarea străzii care, pare a fi înnebunită de un așa spectacol.

Arde ca un brad de Crăciun cel mai înalt turn de

biserică ridicat vreodată de oameni. Nu. Nu e el, tocmai Turnul Babel... Undele hertziene sunt devastate, forfecate în țipete de femei isterizate, de înjurături bărbătești și de cele câteva rugăciuni, pe care nici Dumnezeu nu le mai poate culege dintre ordinele scurte – date de pompieri, și executarea manevrelor – recunosc, spectacol inedit pentru un oraș de provincie.

Încă sunt om din carne și sânge, nu-i rezist ispitei spectacolului unic și, cu acul de seringă în venă, cu stativul de care atârână recipientul cu seruri și glucoză, după mine, mă ridic precum Lazăr din morți. Sprijin fereastra, sticla în care dogoarea incendiului se multiplică dintr-o secundă în alta.

Peste noi toți, cerul e roșu ca borșul în care carnea de miel nu a legat încă spumă.

Mii de porumbei făcuți scrum zboară odată cu schijele a milioane de țigle arse în cuptoarele începutului de Ev Mediu. Printre ei, văd și scrisoarea Poetului. Un tip romantic. Fumul literelor sale este mai altminteri decât cel al materialelor de construcție – are consistența unui vis cu plante de in înflorit.

— Și Vaticanul își anunță alegerea Papei, cu fum alb. Zic pentru cine ar dori să asculte ce are de spus o nebună de rând.

— Papa a murit. Trăiască Papa!

Parafralez din prostie, în timp ce vâlvătaia reală se ridică peste clopotele, care se topesc instant. Focul umblă gol peste urletul plebei excitate și îngrozite, peste iadul iscat de la un simplu chibrit.

Pe umărul meu stâng se oprește din cădere un porumbel năucit. E fragil de mi-e și frică să îl ating.

Eu și el, împreună respirăm cât un om întreg.

Nu mai sunt păsări cântătoare în tot orașul nostru, un burg tuns chilug. Cele care i-au mai rezistat focului sunt cu cionturi de aripi și cu penajul cărunt.

Un pâraie ca de harbuz răscopt irită timpanele celor ce s-au adunat în Piață ca în stal, atrași de vrajba dezastrului.

Ca într-o cezariană hotărâtă tardiv, Cerul a plesnit, s-a rupt sub buric.

Nici heruvimii și nici serafimii, Sfântul Gheorghe însuși, patronul soldaților, nici sfântul Ilie... cel cu trăsura intemperiilor... nu se încumetă să se mai nască o dată, să iasă și să se înroleze voluntari la departamentul de pompieri, care nu-i mai fac față incendiului.

Tulumbele gâfâie astmatic. Hidroforul gigant a prins aer. Scara de urgență nu e scara Sfântului Iacob... Focul intră în vrie și fluieră ca o locomotivă fără frână. Duduie aerul comprimat între ziduri.

Geme asfaltul și ca o biserică din sticlă topită, nava ridicată din zidărie și lemn strașnic, aruncă spre țărână picuri din clopote, bucăți din odăjdiile invizibile ale arhitecturii.

Una după alta, corzile de orgă seculară prind să intoneze imni funebri, să jelească precum o văduvă la căpătâiul sicriului cu soldatul necunoscut.

Nu există un organist apt de treabă în tot orașul nostru, în toată provincia!

Dar, nu mai are nicio importanță personajul lipsă, nici piromanul.

Evenimentul și-a pus gheara pe istoria locului, este deja un personaj cu dosar penal, cu rechizitoriu în regulă.

Și ce dacă?

Clopotele s-au topit. Ceasornicul din Turn s-a oprit.

Tone de materie incandescentă scapă la vale, ca șarja de oțel din furnale.

Tencuiala, epiderma fină a zidăriei medievale nu mai face față dogorii. Turnul s-a inflammat galopant, tușește, icnește, dă sânge în batista de iarbă pârjolită a parcului ce-i stă ca un preș destrămat, la picioare.

Bătrâna din casa de peste drum, a tras obloanele, s-a ferecat în odaie. Poate a murit sau... spune rugăciuni pe rozariu.

O pisică lehuzează își cară puii, unul câte unul, în gură. Le schimbă culcușul.

Moartea și Viața!

Lumea agonizează!

Cu scrâșnet de oase frânte în bătaie de palme, turnul de biserică s-a prăvălit ca o claie de surcele aprinse de oameni.

Brusc s-a lăsat tăcerea ca o ghilotină pe grumazul reginei.

Curând se va ridica, se va auzi din nou vuietul multiplicat al mulțimii.

Ce senzație extraordinară, ce joc de *artificii* atrage, îngroașă, face fără de dimensiune răgetul acesta, de fiară scăpată din cușcă.

Parcă aș fi Nero în persoană. Privesc din locul meu sigur, jariștea imperiului comunitar.

Nu, eu sunt doar un gladiator, nu un nebun sau o fiară închisă pe viu în catacombele de sub Colosseum.

E timpul să se tragă și fotografiile, să se filmeze pe viu evenimentul. Reporterii toți în păr transmit răgușiți și congestionați în obraji, dau știrea fierbinte de la fața locului:

— Arde Catedrala!

Mai departe, milimetru cu milimetru din edificiul gigant, lemnul, vechi de secole, din grinzi și căpriori, cel din cornișă și suportul pentru orologiul care mergea fără a fi tras din arc făcut de om – se contorsionează, se gheboșează, se zbate zadarnic, ca un cadavru aruncat pe vatra de crematoriu.

Imaginea asta ar putea deveni insuportabilă pentru cei cu inima slabă.

Incapabilă de mai mult de atât, aștept clipa finală, deznodământul, când tot acest eșafodaj din fibră biodegradabilă și cărămidă solidă se va năruie. Fie ce-o fi, să se termine odată vacarmul!

Oamenii de bine, adunați ca la meciul de fotbal, în jurul bisericii aprinse, au luat parcă drog la comun. Câțiva bărbați plâng de adevăratelea, alții sunt asudați, palpitează ca la o paradă cu femei obeze și aproape de tot dezbrăcate.

Suntem doar oameni, am intrat cu toții în ritul

grotesc. Gustam pe viu fiecare secundă de frică care ne alimentează cu adrenalină.

Pompierii nu ajung cu furtunul la inima focului. În cercul foamei de senzațional, incendiul își face *numărul* până la capăt. Real.

Un spectacol de sunet și lumină cum nu am mai avut de secole multe - de la năvălirea Hoardei de Aur, în burg.

Chiar și amatorilor de sport cu risc maxim, de data asta, li s-a dat mult prea mult.

Sticla ferestrei, prin care privesc cu triumful și frica unui om ce stă dinaintea dezastrului, s-a înmuiat, este un înveliș din gelatină transparentă peste bomboana fondantă. Pot să-l apăs cu degetul cât vreau, amprenta mea va rămâne pe veci, aici, mărturie a prezenței factorului uman la dezastru - un semn defel anonim pe cronica orașului.

Bolnavul cu anus contra naturii stă pe genunchi, sprijinit de peretele salonului. Are obrazul prăfuit cu var și funingine. Miroase tot a scrum și a carne intrată în putrefacție.

Ar putea ține loc de basorelief, de efigie perfectă a dezastrului umanității.

Transpir și mi-e greață, mi-e silă de mine ca individ care, îmi tot reproșez de la o vreme, că sunt mică, fără putere și că fac degeaba umbră pământului.

M-am prăbușit ca un halat de molton, peste patul, care... mă cuprinde cu viclenie de amant fierbinte, între vintrele-i acoperite cu mușamaua și ea transpirată. Leoarcă.

O clipă de renunțare la viață.

Atâta le-a trebuit aparatelor mele de resuscitare; și iar sâsâie ca un harem de găște nefericite. Mă ciupesc de peste tot de unde mă mai pot prinde.

Mă las în voia lor, mă prefac învinsă.

Sunt leneșă, bolnavă sau doar obosită?

Refuz să mai văd soarele vânat la ochi, turnul bisericii lipsă, fereastra mototolită și colțul din cameră, de unde, cadavrul unui șoarece-cobai răspândește germeni de

gripă.

Moartea, acum în salopetă de lucru, smulge încă o filă din calendarul prins cu pioaneze în perete.

— Azi, azi a fost miercuri! Constat cu superficialitate și fără dorința de-a schimba situația.

Simt în coaste salteaua dură a patului de urgență, un fel de targă cu mai multe folosințe. Mă răsucesc în cearșaful umezit de transpirație rece. Mi-e greață.

Gândurile revin ca furnicile, se focalizează iar pe *eveniment*, pe clipa prezentă.

Monitorul de la căpătâiul patului meu s-a calmat fără tranchilizante. Moțăie cu ledurile date pe *verde*.

— O fi programat, dacă mor, să-mi facă și disecție?

Ce tâmpenie! Mă cert și insist să cred că totul mi se arată doar distorsionat, ca un picior pe care îl introduci în apa dintr-un lighean. Clar-neclar, efect galopant al puf-ului de nitoglicerină, administrat cu efect scontat.

Om, chimie și mașinărie; ce triumphi mai facem împreună!

Lumina încă unei zile linge cu insistență de linx transpirația condensată pe sticla de fereastră.

Moartea n-a mai trecut pe aicea de câteva zile.

— Ha, i-am tras clapa și de data asta! Fac pe grozava și încep să filosofez, adică, să vorbesc întruna, tura-vura...

— Ș-apoi, sfârșitul meu nu-i sfârșitul lumii! zic și îmi fac rapid planuri de viitor.

De ce mi-ar fi frică?

Fluier ca golanii, după femeia cea rece, cea care mi-a fost mama și fiică, soră, prietenă și dascăliță, toată săptămâna trecută. Din celălalt capăt de lume, Dânsa aude – vine, îmi răspunde cu o glumă.

Îmi vine să mor de rușine, să mă spânzur ca scaiul vânăt de rochia ei nouă și toată brodată cu perle mari cât buricele degetelor de femeie bogată.

Întind mâna, să-i pipăi trena din brocarturi cu fir și mărgеле, dar... Dânsa nu e pipăibilă ca giurgiueaua ferestrei, care scârțâie în balamale neunse.

Prin fereastra întredeschisă, aerul altei dimineți intră

fără permisiune. Îmi flutură părul, îmi usucă bluza pijamalei și gura. Mi-e frig și mi-e cald deodată.

Mă simt singură, abandonată într-o sală plină de bolnavi incurabili.

— Vino! M-am săturat de viață! Ia-mă!

O chem și, de aș putea umbla fără ajutoare, aș ajunge la Dânsa, aș strânge-o în brațe.

Am să dorm singură, somn parșiv ca cel de lehoză.

Dincolo de ziduri e casa de naștere. Când e liniște, îi aud cum plâng, cum se nasc singuri. Pruncii sunt muți, sunt orbi, sunt surzi, sunt încă fără r nume pe lume.

Lumina le arde retina, aerul le rănește plămânii. Rezistă!

Monitorul meu medical prinde a sâsâii ca un șarpe de apă. Nu știu ce are, dar nici nu îmi pasă.

Dintr-odată mă simt sănătoasă și cu chef de petrecere adevărată.

— De ziua mea, îmi adun toți prietenii și o facem lată! Voi fi beată criță, voi fuma marijuana și, dacă totul va decurge cum mi-e speranța, voi înota sub Lună plină, în fântâna de la Prefectură.

Ha, sunt, voi fi o nebună!

Prin sticla șmirgheluită de lumina diurnă, văd cum Luceafărul de dimineață se holbează la mine.

Mi s-a făcut piele de găină pe brațe, pe coapse, o frică animalică mă strânge de beregată. Tușesc sec, repetat, tuse măgărească. Mi-am tras cearșaful, aspru peste coșul pieptului, peste bărbie, peste frunte. Tusea și-a încheiat prima repriză. Deocamdată, mă simt în siguranță.

Peste orașul meu, peste lumea de afară, plouă iară. Apă grasă, îmbibată toată cu cenușa de la incendiul de Miercuri la amiază.

Spre canale obturate cu munți de deșeuri domestice, trag torentele leșioase. În caldarâm crește rapid trosoctul și menta sălbatică.

Eu mă simt, sunt ușoară, din ce în ce mai ușoară.

M-am și săltat, plutesc cu un lat de palmă, cu un stat de om sunt deasupra corpului meu - m-am debarasat de

lest, de acel manechin rigid și acoperit cu pânza ordinară a unui cearșaf sfârtecat în convulsii.

Dânsa îmi face loc, taie breșă printre sufletele moarte din naștere.

Cu mânecile suflecate stă gata să împingă roaba plină de cuie și sicrie.

Constat că nu-mi mai este frică de nimica pe lume. Sunt ca într-un miez de navă cosmică, imponderabilă și inconștientă.

— Nici Timpul meu nu mai contează. Ziua nu mai are orele știute!

Unde, când am citit teoria asta?

Sunt mimetică, mă adaptez rapid la știrile proaste și condițiilor-limită. Știu pe de rost Teoria Sfârșitului Timpului! Nu-i percep defel scopul.

Ș-apoi? După mine, potopul!

— Hei, hei! Vezi că umbli prin străchini! Mă apostrofează Dânsa, din strada toată inundată cu smoală, apoi mă dă în primire primului înger care îi iese în cale.

El aduce cu un spiriduș tânăr, cu un elf în hăinuță trandafirie.

— Hello!

Îl salut voit cosmopolit, și dau să mi-l fac prieten. Socializăm ca pasagerii într-un aeroport.

Cum ne mai potrivim!

Vorbim și vorbim, bârfim cu voluptate pământeană și abia într-un târziu observ că stăpânesc limba îngerilor destul cât să nu îmi fie rușine de mine; vorbesc cu punct și cu virgulă, dar mai ales, cu foarte multe semne de întrebare. Cine? De ce? Când? Unde? Care?

Aflu că nu va fi sfârșitul Spiralei, doar un final din Timp. Noi, oamenii ne vom transforma din mers, ca soia, ca hibridii de tomate, ca dinozaurii... * Din una în alta, nici nu știu cum am și ajuns în Poarta Raiului. Trece peste zid, doar un ram din Pomul Cunoașterii. Fructele lui nu sunt nici din aur, nici din platină - sunt mere adevărate și coapte, ce așteaptă, păzite de Șarpe, să fie furate.

Aș intra și nu aș intra în Grădină. Locuri de muncă ar

mai fi, dar nu pentru una ca mine, care nu și-a plivit, pe Pământ, nici propria-i grădină.

Îl întreb pe îngerul de gardă, dacă viața în Rai este una tipică monahală.

Îngerul râde de-i saltă pe burtă surtucul, îi sare scufia de pe creștet, bate din aripi. Nu-i tânăr nici bătrân, colo un ins cu care știi că poți bate palma la târg.

Mă încântă ideea de democrație celestă și să aflu că, Apocalipsa nu-i așa cum am văzut-o eu, pe zidurile Voronețului.

Îmi propun să gândesc în roz și, odată întoarsă în viață, să-mi zic:

— Sunt fericită! Sunt perfect sănătoasă! Am devenit exaltată, un pic vanitoasă – deși-s numai o cenușăreasă, poftesc la poamă domnească.

De pe Golgota se aude plânsul soldaților Romei. Cad în genunchi și își cer, unii la am, iertare. Nu știu care dintre ei merită să poarte pe lance pielea balaurului.

Nici nu mai contează!

Îngerul meu de pază a adormit în iarba crescută până-n barba Sfântului Petru, cel ce reazemă stâlpul Porții de aur. Apostolul are la brâu o legătură de chei mare cât un caier.

Eu sunt doar un Om tânjind spre Eden!

Mă arunc în fața lui în genunchi, mă rog, plâng, îmi smulg părul din cap... jur că mi-am purtat Crucea cuminte, cu capul pe umeri... Aiurea!

A sosit și Dânsa, ține un Bilet de intrare în mâna palidă, mare.

Îmi pune lesa, mă trage, mă duce cu sine, printre lanurile de crini înfloriți din Grădină. Alt înger mă ia în primire.

Prind să miros a ger și flori de măr – a priveghi și botez.

— Se sufocă pacienta de la 13! Moare proasta asta cu zile!

— Da, analizele i-au ieșit foarte, foarte bine!

— Masca de oxigen! Unde-i masca, grijania maică-

sii???

Aud lupta oamenilor de la reanimare ca pe o poveste despre cu totul altă persoană.

Mie mi-e bine. Dânsa mă conduce cu blândețe și fermitate pe aleea din cioburi de stele. Lesa e din piele, nu lasă urme vizibile cum ar face o pleasna din cânepă.

Gata! Înghit și nodul care-mi mi-a stat în gât de o vreme Atât!

O tihnă de catifea regală îmi atinge, îmi linge sufletul, pielea... Sunt fără culoare și mai ușoară ca o floare de urzică porcească.

În camera de urgență, cineva toarnă apă rece pe mine, altcineva încearcă să mă scoată din moarte cu șocuri electrice.

Îngerul meu de pază a adormit în iarba celestă. Nu vede, nu aude nimic.

Dânsa pierde controlul o clipă. A slăbit și nodul la zgardă, mă lasă... cât să strig: Apă!

Eu tac. Nu mai am limbă.

Un bărbat, poate medicul, pune tifonul, suflă; mi se face respirație gură la gură.

Suflul lui miroase a țigări și gumă americană. E tare și iute, pot să-l mestec în dinți și-n măsele, pot să-l țin sub limbă, ca pe nitroglicerină... M-am umflat ca un balon de distracție. Abia mai încap în patul îngust, ca de campanie.

Da, constat cu indiferență că sunt înapoi, în trupul meu micuț și multiplicat în tuburile fluorescente care luminează puternic. Sunt o pleiadă de cenușărese mititele, care se rotesc în cercul de cretă al disperării mele.

Sunt amețită, cherchelită de parcă aş fi coborât dintr-un montagne russe. Sunt o roată și mă învârt ca nebuna! Ura! Ura!

Mai repede, mai sus, mai...

Culorile Pământului au intrat una în alta, sunt palide, moarte, un experiment dintr-a 7-a elementară...

— Așa, albul să trăiască! strigă un paramedic fără frontiere.

Eu văd cu alți ochi, decât el, lumea materială -

plictisitoare ca o făină fără gust, fără miros și fără darul de-a crește-n covată. Simt în nări miros de pâine caldă și habar nu am că acesta-i mirosul curajului.

În lumea supertehnicizată, când cota crește la bursa sexului și demografia-i armă cu fitilul aprins – o armată de meseriași își face datoria, luptă pentru recuperarea unui hoit de 47 de kilograme. Le pasă de mine.

Dacă aş avea un pic liniște, mi-aş face sigur planuri de viitor.

Medicii și monitoarele cu becuri colorate mă zgâlțâie, mă pălmuiesc cu toții.

— Iar a dat *eroare* bestia de computer... scâjnește stagiarul.

Eu constat că nu mai am acul perfuziei în vena de la braț. Serul și sângele, în melanj, curg, pătează cearșaful verde, dușumeaua albastră.

Sunt ușoară, un fulg. Plutesc între cer și pământ spre amurg!

Dinspre casa de neșteri vine iz de placentă proaspătă și buruieni zdrobite în copite de bivoli.

Transpir ca în saună. Mi-e flească părul și pijamaua din fir de mătase artificială.

Mă simt prinsă ca un pește în acvariu. Sunt un peștișor atipic și antipatic, care face degeaba giumbușlucuri dinaintea unui cârd de rechini flămânzi.

Lucrurile au reintrat în ritmul firesc, omenesc. Personalul medical, cu misiunea îndeplinită și fișa completată la zi, se pregătește pentru schimbul de tură.

Îi cer infirmierei un pieptene, oglinda, pudra de orez, creionul dematograf și rujul ca fraga... Fetișcana râde și pleacă, târând după ea măsuța cu resturi de pansamete pline de sânge.

De dincolo de draperiile de plastic, accidentații din seara trecută nu se mai aud cum se înjură, își bagă de vină, nu pentru mort – pentru că au făcut zob o mașină de *firmă*.

Nu am încotro, mă resemnez cu părul vâlvoi, nasul lucios, buzele palide și ochii fără linia trasată în tuș, ca la

curtezanele din vechiul Egipt.

Nu am oglindă dar știu că nu sunt o prezență cât de cât agreabilă. Mi-e milă de mine pentru prima dată în viață.

Întorc capul către perete să nu mi se vadă lacrimile, lacrimi adevărate.

Pe perna plină cu ghemotoace din material spongios, a apărut un măr abia cules din Pomul Vieții. La Maternitate s-a mai născut un copil.

Din icoana lui, de pe peretele alb, Sfântul Gheorghe, îmi face cu ochiul, apoi reia lupta de fiecare zi, cu balaurul.

— Cred că am adormit, somn chimic, cu coșmaruri imposibil de povestit la lumina zilei. Încerc să ies din vis ca din nisipuri mișcătoare, cu cât mă zbat să înaintez spre liman, cu atât mă afund în hău și mai tare. Alunec, fac târâș cu mîlul care îmi trece de buric, de subsiori, de grumaz... Horcăi în somn, mă zbat și mărul cade, se rostogolește, printre picioarele paturilor de fier vopsit mat.

Cineva mă scutură bine, mă strigă fără să-mi spună pe nume.

Nu mai am nume?! Sunt doar un număr de pat, ca la inventar. Sunt sută la sută anonimă.

— Habar nu aveți cine sunt eu! Îmi vine să strig, să-i pun la punct pe haiadamacii care îmi apasă din nou coșul pieptului așa, ca la o mașină capota. Careva îmi înfinge acul de la seringă cu adrenalină direct în inimă.

Vorbesc între ei despre mine ca despre o pisică năpădită de pureci.

Tipii ăștia chiar nu realizează că-s Om.

Cel cu ochi verzi și tatuajul pe gât este stagiar sigur – prea tânăr pentru a nu-mi fi jenă să-i arăt corpul meu uzat de ani și dureri. Lângă el, din nou stă ciopor tot echipajul de *bord* – asistenta, brancradierul și...

Moartea?

Dânsa lipste. Cine știe pe care câmpuri minate mai seceră și cosește.

Mă las în voia oamenilor cu milă și patalama ștampilată la mână.

Speranța, din nou zglobie și în rochie cu decolteu generos, îmi fâlfâie arome de cafea proaspătă pe sub nările rănite de tuburi și valve medicale.

Realizez vag că am revenit din nou printre semenii.

Mă salt, sigur că m-am ridicat singură în capul oaselor.

Acum pot să mă privesc de sus în luciul casoletii cu instrumentele de urgență. Constat că nu sunt nici frumoasă, dar nici urâtă din cale afară... Sunt ca din marmură.

Lumina neonului îmi fardează mov pleoapele, îmi trage în culori de pământ buzele amorțite.

O mască perfectă, o figură fără riduri, fără expresie.

Nu mai sunt legată la aparatele sofisticate, nu mai stau agățată de masca cu oxigen, de alți inși cu pretenții că, ei știu ce este Viața.

Fâlll! Fâlll! întorc paginile vieții mele în răspăr cu degetele înmuiate în saliva care abundă, mi se scurge la colțurile gurii.

Iar poftesc după aer!

— AER!

Între timp, în oraș, s-a organizat chetă, se adună fonduri pentru reconstrucția Turnului de la Catedrală.

Oricum, nu mai am bani în batistă, sub pernă.

Sunt o zdreanță printre alte zdrențe de abur.

Incesc, mă dezlipesc, cad înapoi, iar mă forțez, și... gata! Am scapt din carcasa de carne.

Am ajuns pe un acoperiș abrupt și placat cu folie de cupru înverzit de oxizi. Sub picioarele mele reci și foarte galbene, stau turnulețele unui castel ca de vânătoare.

Vântul alungă imagini amorfe, formațiuni noroase fără semnificație pentru ciobanii fără stână, pentru agricultorii de duminică, doar pentru meteorologii care cred că țin sub control graficul cu schimbarea. Schimbarea climei, desigur. Se *mânăncă* unii pe alții, își iau doctoratul și mor anonimi în laboratoarele amplasate în chiar buricul orașului.

Ei sunt bugetari, nu conferențiază despre Sfârșitul

Vremurilor.

Mai în amonte, sau... mai în aval, peste râul duhnind a păstrăvi electrocuțați de la firul rupt din stâlpul de înaltă tensiune, dincolo de drumul forestier - acum și el spulberat de puhoiul ploilor din noaptea trecută, lângă singura colibă din pustietatea ca și absolută, zăresc un copil. Numele lui este Crai!

L-am recunoscut imediat că mi-e neam nu după epoleții de pe manta, nici după blazonul nobiliar.

Știu că-i stăpân pe loc și pe situație, după cum muncește cu toate zece degetele, după cămașa de cânepă și crăpăturile din călcâiele în care spinii de măcieș au înflorit sânge.

Crai sapă cu mâinile goale, scoate din râpă tină fertilă ca și cum ar fi un solomonar ce a desfundat o fântână.

Am ajuns lângă el, sunt din nou pe pământ; știu, simt după aerul care miroase a lapte de capră sălbatică și a mere creștești uitate pe cracă.

Iarba-i în floare uscată, ceru-i albastru... Prind și eu să frământ la țărâna înmuiată cu apă de ploaie de parcă aş pregăti la vopsele pentru zugrăvit de icoane.

Copilul e tare frumos dar mut ca un pește.

Oricum, las' că vorbesc eu, ca întotdeauna, prea mult.

Plămădim, amestecăm, cot la cot, noroiul cu bobite sfărmate din aur. Frământăm, legăm, rostogolim bulgării mari cât să-i putem căra fără roabă.

Eu lucrez, cu degetele pline de inele, doar pușcoace, arme aproape letale.

Crai a și încheiat alt un stol de păsări de codru și unul cu berze ce vin să cuibărească în luncă la noi.

Le-a rotunjit capul cât să-i încapă în căușul palmei. Le-a tras din lut pliscul și le scobește nările câte-și două, găvanele ochilor potriveți, nu mari ca la cele de pradă.

Aleargă cu unghia pe șira spinării făpturii, ca un virtuos ce cântă dumnezeiește doar pe gâtul ghitarei.

Schimbă mersul, se lasă către pânțece, adăugând,

una câte una, viscerele cele gândite de Dumnezeu pentru hrană, supraviețuire și mai ales pentru înmulțire.

Nu mă vede, nu mă aude; nu-și pierde vremea cu mine, o ființă care nu știe încotro merge, nu știe de unde a venit odată pe lume.

Copilul dă formă definitivă jucăriilor fără să le atingă. Le alipește, din șindrilă, aripile-n perechi, ca la îngeri.

Din punctul meu de vedere, totul este aproape perfect, numai că, băiatul din Munți nu este Iisus, așa cum, o clipă, chiar am crezut.

El abia de îndrăznește să privească la Cer. Eu nu am curajul să-l văd cum se căznește să le sufle, păsărilor, aburul Vieții prin nări.

Stau, aștept de un veac și mai bine, ca... oarecine să întrebe, să se intereseze și de mine.

Nici de sus, nici de jos, nu mă caută nimeni.

M-am săturat, mi-e greață de liniștea asta ca de prăjitură. Casc, fără să mă jenez, fără să-mi duc palma la gură.

Lângă mine, copilul muncește, asudă. Și-a așezat stolurile, cârdurile de zburătoare pe umeri, pe creștet și merge, urcă spre piscuri. Eu îl urmez la pas pe cărare.

Mi se pare a fi o cruce umblătoare, din care păsările ciugulesc fărâme de carne.

Calea-i îngustă, neumblată de veacuri de om – nu mi-e ușor să o urc. Mă simt din ce în ce mai anevoioasă, mai grea, mai diformă, parcă aș fi o capră gestantă alungată din turmă.

Urcăm la întâmplare, fiecare cu crucea lui în spinare.

Inima mea obosește prima, se înfurie, lovește în stern cu durerea așchiei smulse cu dalta din cremene.

Crai merge, în fața mea, pe vârful picioarelor, lin și fără frică de vipere, de pripoare.

După el, pe genunchi, pe coate – zdrelită și asudată fac și eu târâș pe Golgota care mi-a fost dată.

Nu am steag național în buzunare. Nu am nici raniță cu apă și mâncare.

Am intrat în toată aventura asta la nimereală.

Cum să marchez clipa, măreția; triumful omului în fața naturii?

Chiui cât mă țin plămânii, acum plini de ozonul pădurii.

Sunt foarte, foarte aproape de fericire, mai că aş putea s-o ating cu vârful degetelor. Nu, nu-mi voi duce gestul până la capăt.

Dacă-mi reușește?! La ce aş mai visa altă dată?

Cu ochii-i lăsați spre țărână, Crai se roagă muțește, suspină.

Ar trebui să-mi fie rușine de mine! Sunt totuși femeie, s-ar cădea să am milă de copil, nu de mine.

Pe custura îngustă de zare, un fulger se zbate-n convulsii ca un balaur ieșind pentru prima dată din mare.

Acum, tunetul - malaxor zdrobind oasele tuturor sfinților și cele ale dinozaurilor din muzeele planetare - vine, vine-n furie. Calcă, scarmână galaxia cu ghearele lui de pocitanie neverosimilă.

De dincolo, din valea locuită de oameni, peste cionturile de jărăgai încă viabil, țăranii mei se retrag în codrii cu biseriçuța lor din nuietele cărată-n spinare.

Imaginea asta, pentru mine, este cutremurătoare.

Aș nota-o în jurnal, motiv pentru cartea mea următoare. Nu am hârtie, nu am creion, nici creta cu care să trasez un crochiu sau cerc de apărare.

Bat clopotele Mitropoliei de Bizanț în neștire. Nu le aude absolut nimeni.

Răgetul furtunii se amestecă cu scheunatul bombardierelor invizibile.

— Sunt tunurile Generalului!

Scuipă ghiulele în catapetesme, dacă... va mai fi scăpat vreo biserică din foc și sabie... Vorbesc eu, cea atotștiutoare și-s gata să-mi înjunghii dușmanul ce-mi trece Istorie prin paloș, pușcă, sulite, iatagane... Sunt, am devenit o răzbunătoare!

Craiul Munților își strânge buzele una în alta. Este mut ca toți mușii.

Oricum, mai mult de atât, nici chiar el nu ar ști ce să

spună.

Culmea Golgotei noastre e năclăită de sângele lui Iisus, Ștefan, Mihai, Horia, Iancu... Sfinții din vopsele au ieșit buluc din icoane. Nu mai au mantii de pace, toți poartă săbii curbate, cu pecetea și semnul revendicării vechii Dacii.

Codrii cresc din nimic la străini în cale. Pietrele cât palma se ridică spre soare... Apele buiesc fierbinți din jugularele subterane... Generalul a intrat cu armata în Vale. Măcelul e-n floare.

Eu mă rog smerită, de sfântă izbândă.

Crai nu se mai închină. Ar fugi în lume, cu instinctul mînzului fără mumă.

Eu nu mai am cale de întoarce, tac și zac pe genunchii umflați de artrită. Meditez la ce a fost povară pentru vită, nu la prezentul, ce-i din nou gata să ne înghită.

Umbra mea a crescut, s-a lungit ca un grumaz sub secure peste pădure.

Mă ridic cu greu pe picioarele fără sandale, și constat că nu sunt mai voinică decât o buruiănă.

Nu port oglinjoară cu cristale montură, nu am ruj, pudră, nici poșetă de *firmă*.

Port tulpă de cașmir alb, peste părul ros de boală - sunt aproape cheală.

M-aș retrace învinsă în casa mea de vacanță, numai că nu mai am *casă*, nici masă, nici pat, nici dorința de-a săpa un bordei, de-a ridica un palat cu mărgăritar în loc de fereastră.

Peste noi toți, cerul s-a tocit ca o talpă de pantof uzat.

De la Est la Vest și înapoi trec razant cu țărâna alte biserici cu aripi de șindrilă. Par a fi planoare, ori cocori uriași dar fără penaj.

Sfinții mucenici de pe câmpul de luptă pentru dreptate se ridică la Cer, își ocupă locurile fâgăduite - se așază după milostenie și credință, la masa Raiului și în ramele icoanelor arse de cătanele Generalului.

Crai le face cu mâna ca unor nave-n derivă, îi salută

pe sfinți cu palma lui micuță și unsă de tină saturată cu rocă auriferă.

Abia acum înțeleg de ce, copilul ăsta străluminează ca Luceafărul de ziuă chiar dacă e noapte peste întreaga natură.

Pepite de metal rar se frâng sub stâncă și Muntele se ridică de un cot mai spre Soare. E dimineață iară, deși nu am avut niciun strop de întuneric.

— E zi veșnică!

Îmi zic și mă așez lângă Crai, care, peste buza crevasei, își aliniază stolurile, cârdurile de păsări din lut și colb scump după neam, cântec, apucături și după forma penajului.

El stă pe vârful picioarelor la doar o dungă de deget de piatră, suspendat în aer. Pare un zburător de circ sprijinit în lonja nevăzută, de siguranță.

Îi dau o pasăre, din cele oprite în iarbă. O ia cu grijă în palmă. Obrazul micuț i se crâmpoțește de efort ce depășește limitele biologice ale unui copil ce ar trebui să fie în clasa a treia - a primară. Buzele i se întind în colțurile gurii și, un: Ssst... îi scapă cu greu de pe corzile vocale, nu mute, doar atrofiate de nefolosință.

— Zboară!!! Lovește din aripi!! Țip eu cu disperare, în locul copilului care, singur trăind în pustietatea asta n-a mai exersat limbajul care îi ajută pe oameni să-și spună gândurile.

Prima pasăre din rândul dintâi îndrăznește, pornește, ba chiar reușește să bată o dată din aripi: Fâlll, fâlll... Apoi liniștea icnește, crește.

Mai grea decât aerul, jucăria de lut s-a prăbușit în prăpastie.

— Din pământ ai venit, pământ vei ajunge! zic eu, cu aroganță tipic umană, dar și cu o tristețe care nu mă caracteriza defel în lumea prin care nu am trecut ca brișca prin slană.

Crai e încăpățânat precum catârul tânăr. Continuă ritualul, eliberând din materia ca și moartă, tot acel păsăret cu aripi din solzi de șindrilă.

Este un joc tot mai trist și în care el, micuțul creator de iluzii, îmi amintește de măreția Celui cu aripi la mâini și picioare.

Păsările prind să cârâie, să ciripească între ele - ciugulesc jnepenișul și iarba fiarelor.

Au devenit egale ca formă și culoare.

Îmi amintesc de clonare, de trufia cu care ne îmbuibăm zi de zi, mileniu de mileniu, noi oamenii. Îmi trec prin fața ochilor, șiruri prelungi de chipuri egale în simetrii și mă îngrozește plictisul care va pune gheara pe trupul și mințile noastre.

Serii și serii de făpturi cu dimensiuni trase la indigo se conturează în eprubetele unui laborator infernal iar foamea de imagini inflamează și imaginația mea, de om pentru care Etica este doar un detaliu de Dicționar.

Mă bucur că nu sunt nevoită să-mi vorbesc gândurile. Obrajii îmi ard, am roșit de rușine de mine.

Păsările de lut cad, se lovesc, se terciuiesc în sol, precum poama din livada fără stăpân.

Au ajuns iar noroi, o aluviune pe care torentul o cară printre cadavre de păsări adevărate și de animale, printre rădăcinile și trunchiurile arborilor fără de vârstă și cu mulțimea de bârne smulse din podețele și din grinzile smulse din casele oamenilor.

Intru în panică. Mă mișc din ce în ce mai repede, trec de pe un picior pe altul. Dau în clocot de neliniște.

Crai nu mă ia în seamă. E calm, mult prea calm pentru un copil singur pe lume. Are privirile fixate într-un punct doar de el văzut, undeva în carnea Pământului. Nu-i nici trist, nici vesel. Este munteanul care știe să-și poarte povara; s-o ia în fiecare zi de la capăt fără recompense, fără laude, fără brutalitate.

Fire de aur adevărat îi lucesc în pletele grele de noroaie. Epiderma lui strălucește ca o cămașă, ca o tunică placată cu foiță foarte subțire.

Calcă direct pe aer, plutește, mai apoi, de-a lungul potecii cioplită de cine știe cine, în cioburi din dale de marmură albă și neagră.

Suntem singurii pietoni pe o cale de acces necunoscută oamenilor cu putere și bani, de ei, stăpânii duri ai Secolului care a trecut cum trecut-a cămila biblică prin urechile acului.

În anii bisecți, vin aici și trei ciobănei – merg umăr la umăr, turmă la turmă, doar cu mioara cea prevestitoare de moarte, legată și cu botniță de câine de pază pe gură.

În urma lor, în urma noastră, rodește cernoziomul îngrășat cu sângele martirilor de pretutindeni.

Crepusculul strălucește de îmi ia ochii și iar regret că nu sunt în timpul și spațiul real, că nu am la mine celularul și camera de filmat.

Muntele lui Crai pulsează ca o inimă de linx tânăr. Din fundul prăpastiei, păsările trase-n aval de torent, încep să învețe metamorfoza durerii, așa cum o divă, învață cu greu și uită ușor, rolul care i-a adus incontestabil, succesul.

Fără păsări, fără păcate, băiatul s-a întors pe solul solid. E ostenit, sleit.

A adormit cu ochii deschiși.

Eu mă întorc, ca drogatul la drog, la viața mea asistată, din salonul de la spital, în patul, care mă așteaptă așezat în primul rând, către geam.

Mi-a fost dor de oameni din carne și sânge, de oameni cu boli și nevoi sociale, inși cu bucurii și secrete dar mai ales flămânzi de bani și vorbe fără cap și coadă.

Mă simt ca într-un tren personal – unii urcă, alții coboară – fiecare își spune povestea vieții pe șleau, convins că se vede cu vecinul de pat pentru prima și ultima oară.

În locul gol, tocmai a fost adusă pe targă, o altă pacientă pe moarte. Are rană deschisă la gât și pleoape vinete, pânțele rotund și șolduri extrem de înguste.

— Gravidă! Decretează medicul în timp ce ține ridicată mâna cu mânușa de cauciuc plină de sânge.

— Imposibil! Nu are nici 13 ani. Susține total neconvingătoare asistenta șefă, dar formând numărul de telefon de la secția de ginecologie.

Infirmiera, asistentele, medicii... tot personalul este iar în alertă.

Tampoanele de vată, anticoagulantele nu mai fac față. Pe cearșaful verde, petele de sânge proaspăt par maci într-un câmp înflorit.

Din sala de așteptare se aude, prin zid, plâns mocnit, de bărbat. Apoi, bocete de femeie.

Noua adusă, pe targă, nu se prezintă tocmai ca o persoană cu care aş putea pune azi de şuetă.

Întorc capul în pernă.

Privirea, ochii fetei gravide continuă să mă urmărească, deşi între paturile noastre s-a tras deja cortina de protecție.

Nu mi-e foame, nu mi-e sete nici măcar de aer pe ziua de astăzi!

Am arsură ca de prună pe gură.

Ieri am primit sfaturi medicale şi biletul de externare.

Plec acasă pe *semnătură*.

— Fie ce-o fi. Îmi voi trăi clipa cu intensitate maximă! zic, în timp ce îmi fac planuri şi bagajul pentru excursie.

Un rucsac ponosit, două pulovere colorate, aparatul de fotografiat, pesmeţi, conserve cu şuncă presată... O, da, şi trusa de urgenţă, medicamentele cu denumire celebră.

Am luat hotărârea nebunească împotriva familiei, a prietenilor, cunoştinţelor, a tuturor oamenilor cu mintea întreagă şi parcă lipiţi cu miere de asfaltul oraşului.

Nu sunt un VIP, cui să-i pese de mine? Mass-media e prea ocupată cu povestea fetei care *ar trebui*, ba să nască, ba să avorteze...!

Pe sticla televizorului se perindă vraci şi preoţi, doctori în ocultism şi doctori în medicină, dascăli şi miniştri... Toţi înfierează *situația* dar nimeni nu ştie pe unde ar putea fi scoasă *cămaşa*, ca să rămână totuşi întreagă.

Fetiţa gravidă trebuie că e de-o seamă cu Crai, copilul nimănui, pe care l-am tot visat în nopţile lungi, de spital.

Dacă a fost vis-vis ori realitate curată, nu mai are acum defel importanţă. Muntele lui Crai există, este trecut

cu litere de-o șchioapă în atlase, pe harta geografică.

Pentru el las în urmă orașul cu spuza de cenușă abia răcită pe streășină. Porumbeii fără cuib și fără de speranțe certe într-o generație viitoare.

Biserica mustește de apă, de hidrantul cu care pompierii au stins limbile balaurului, pe care omul modern îl denumește tehnic: Incendiu.

Dincolo de gardul improvizat, mai mulți inși scormonesc, strâng din scrum resturi ale aliajului din fostele clopote. Colo, niște zgârciuri de metal lipit peste lemnul ciung dar lustruit de pârjol și patina vremurile trecute.

Mă străduiesc, reușesc să întorc capul dinspre dezastru, spre vitrina cu pantofi de sezon. Deși sunt aproape desculță, nu mă atrage oferta evident, generoasă.

— Nu-mi pasă de modă, de toc-cui! Am nevoie doar de câteva lucruri simple pe lume – îmi spun.

Mă voi reintegra, voi intra în comuniune cu natura mamă.

Voi inhala Viață prin toți porii ființei mele, aflată în pragul autodistrugerii.

Când mă voi reîntoarce acasă, voi fi alt om, altă persoană, chiar dacă în buletin va apărea același nume, aceeași adresă.

Voi pipăi, voi gusta, am să-mi cumpăr, am să fac, am să cer, am să iau și am să fur... tot ceea ce nu mi-am permis nici în gând până astăzi.

Voi merge la piața îmbrăcată în blana de vulpe polară, haină scumpă, canadiană, pe care în zece ani am pus-o pe mine o singură dată!

Voi cheltui ca un nabab ultimii bani din coșnița familiei pe... nimicuri. Așa!

Deja nu mai aud scrâșnet de frâne de automobile, nu mai văd culori măsluite pe panourile de promovare a mâncărilor saturate de chimicale.

Fericirea mea ca ins, nu se mai măsoară în bani și-n putere!

Aiurea! Mă mint singură, ca o călugăriță necoaptă.

Moartea m-a păsuit și de data asta. Dânsa-i înțelegătoare ca orice soră de caritate.

Doar mă urmărește, știu că mi-a luat urma, amprenta palmei și pe cea dentară.

O simt și acum, cum mă împinge din spate, aproape că-mi cară rucsacul greu, de parcă aș căra pietre de râșniță în el.

Iaca și stația de Taxi.

Șoferul, un plăvan în jeanși noi și cămașă cu flori, îmi preia bagajul, îl aruncă în portbagajul mașinii vopsită galben-portocaliu.

— La autogară, vă rog! Comand ca și cum aș spune: „La Bulevard, birjar!” Gesturile se derulează cu încetinitorul. Semaforul dă roșu, așteptăm blocați în trafic bară la bară.

Un puști urâtel se aruncă cu sticla pe jumătate cu apă, să spele parbarizul.

Șoferul îl înjură cu capul scos afară, prin geamul lăsat. Țâncul râde și scuipă țâșnit, printre dinții, pe botul mașinii.

Ne-a întors spatele. Caută un alt chilipir.

Semaforul dă verde, pornim și, de data asta, am și ajuns la destinație.

Mă trezesc cu bagajul trântit direct pe ciment, gata să-mi strivească bombeul tenișilor vechi de când lumea.

Plătesc cu o bancnotă substanțială ca valoare bancară, dar conștiința lucrează - imediat mă simt vinovată de corupție generală și pretind să-mi se dea *restul*. Corect.

Șoferul, uns cu toate unsoarele meseriei, privește doar lung, foarte insistent spre rucsacul meu burdușit ca pentru o expediție în Himalaya. Vrea, ține să mă simt vinovată. A reușit.

— Mersi... Scap de pe buze cuvântul-miracol, cu voce voalată.

M-a luat de fraieră! Și ce dacă?

Este dis de dimineață și sunt prima clientă pe ziua asta. I-am făcut safteaua și gata.

Dacă prostia se plătește odată și odată, lașitatea nici nu pute, nici nu se-nroșește la testul cu hârtia de turnesol.

Eu sunt numai un ins etalon, care dă din coate, se strecoară ca apa printre pietrele care nu se vor despicate.

— Pagubă în ciuperci!

Apelez doar la un simulacru de ironie și constat pentru prima dată în viață, că nu mai știu cum să mă port în societatea, care, evident, a turbat așa, peste noapte. Am devenit complexată, frustrată, reușesc să îmi fac din prieteni dușmani, să împiedic în toate...

Voi fi o învingătoare! Voi fi numai zâmbet, așa ca o dantură decupată de pe cutia cu pasta de dinți chinezească.

Vreau să ies din situația de moment onorabil.

— Nu-s rea de pagubă, zic, la care, șoferul mă salută cu două degete duse la un chipiu evident, închipuit. Scoate pachetul cu ultimele două țigări și-mi zice:

— Servești?

— Nu fumez niciodată! îi arunc vorbele ca pe o înjurătură și, cu bagajul târâș după mine, intru mândră și singură pe platoul autogării.

Este de fapt un careu din beton coșcovit, în care autobuze de toate mărimile și culorile vin și pleacă într-un talmeș balmeș greu de reținut chiar și de dispecerul, care, acum bea *capucino* dintr-un pahar de unică folosință, rezemat cu umerii de ușa Biroului de Mișcare.

Nu-l mai întreb de ora plecării, încerc să mă descurc cum pot cu datele lapidare din graficul afișat pe peretele clădirii, o zidărie moștenită de la vechiul regim și în care actualii patroni nu au mai investit niciun sfanț.

Aflu că mai am de așteptat cel puțin un ceas și jumătate.

Fac târâșul înapoi pe pista de ciment, printre valurile de pământ scurmat din șanțul în care câțiva muncitori se străduiesc să introducă, sau să scoată, o conductă de material plastic.

Sar peste obstacole și ajung la primul chioșc alimentar, de unde cer o butelie cu apă plată și un tub cu

pastile mentolate.

— Mentosan? zice vânzătoarea și cască gura de îi pot vedea caria din măseaua de minte. Da, acum avem acces nelimitat la gumă de mestecat, pastile americane sută la sută. Vă servesc?

— Țțțț!

O refuz cu aroganță nepotrivită, semn că aș fi cam zgârcită. Îi las totuși ceva în plus, nu chiar cât ar pune un patron de Fotbal în cutia milei.

Revin la peronul meu de plecare, unul fără marcaj clar, și, ca tot călătorul, reazem de-a în picioarelela zidul din cărămizi roase de igrasie.

Mă mut de pe o talpă pe alta, aștept să treacă vremea, dar minutarele pe cadran se mișcă greu, parcă nu am mai fi în secolul vitezei.

O femeie în halat cu însemnele companiei de transport în comun, cu fârașul într-o mână și mătura în cealaltă, încearcă fără niciun chef și fără succes, să adune maldărul din coji de semințe și mucuri de țigări, resturi de ambalaje care de care mai colorate, din perimetru.

Praful se ridică și apoi se așază peste bagaje și peste călători.

Suntem acolo o turmă întreagă care nu comentează, nu intervine, se supune situației din inerție.

Din stradă de aude sirena ambulantei. Inima mea tresare, se sperie, doare. De sus, de pe capota mașinii albe, Dânsa, în straie de lucru, murdare de puroi și sânge, nici nu mă vede, nu-mi face cu mâna.

Trece mai departe.

— Salut! și la revedere!

I-aș zice cu ironie de învingătoare, dar frica își înfinge gheara în diafragma mea, care prinde să se umfle, să se zbată ca puiul de potârniche în palma cosașului.

Să iau o pilulă!

Cotrobăi febrilă prin geantă, timp în care femeia cu mătura se face că muncește. Se apropie în trombă o limuzină cu număr de Italia. Trece impertinentă peste linia de marcaj, virează și frânează scurt, oprindu-se cu bordul

la doar o palmă de noi.

Tânăra de la volan glisează geamul doar atât cât să-mi pună întrebarea, impersonal și cu accent evident, meridional.

— Perono uno?... Își mângâie ceasul cu brățară în emailuri și cristale industriale.

Îi răspunde afirmativ, îngrijitoarea, fluturând mătura ca pe un toroipan de retezat trestia, apoi, își continuă treaba pentru care este plătită.

— Mamma mia, ce mizerabilă-i țara asta! Hapciu!

Tânăra face constatarea fără ură, fără mânie, strănută, gest care ne dă de înțeles că ea, nu-i un exponent al societății care mai are un drum lung de făcut către culmea civilizației urbane.

Continuă să stea la volan, cu batista de hârtie tamponându-și nasul cât pătlăgica.

De pe bancheta din spate, ca o albină plină de saci meliferi, abia se extrage luxului epatant, o altă femeie – una mai în vârstă, corpulentă și cu basma neagră peste părul cărunt. Nu se grăbește, se supune zâmbitoare ordinelor, pe care tânăra domnișoară i le dă fără s-o menajeze.

Trage, scoate singură, din portbagaj, toate sacoșele din plastic, burdușite cu îmbrăcăminte second hand. Le așază în grămadă, lângă rucsacul meu, care, acum, pare a fi un cangur speriat.

— Vezi, că te fură!!

— Cine, maică!? Pune, în replică, întrebarea, cumătra, acum cătrănită și cam sătulă de ifosele fiicei ajunsă doamnă mare.

— Țștia! Ești chioară, tu mamă?... zice, din ce în ce mai inflamată, tipa cu mașină de firmă, și arată cu capul spre mine și cei câțiva țărani, care în așteptarea autobusului, gustă mezelul direct de pe o foaie de ziar.

Nu se face s-o fac eu pe deșteapta, să mă bag unde nu-mi fierbe oala, și s-o pun la punct.

Tac, înghit nodul din gât, ca de obicei, în folosul armoniei generale.

Femeia cu basma neagră a terminat de cărat și numărat bagajele.

Vrea să-și mai sărute o dată fata plecată în lume.

Tânăra cu tricou mulat pe sânii siliconați se ferește de buzele țărăncii cât poate. Până la urmă, mama reușește, apucă să-și pupe fata, fie și numai pe umărul bronzat și cu tatuaj micuț, la modă în vara asta.

— Ciao! Te sun imediat ce trec cu bine de vamă.

Să vin și la anul acasă?! Ha, nu-și mai petrece Rita încă o vacanță cu mârlandii d'acilea!

Dacă-mi ies ploile, voi fi cu Aldo la safari în Kenya...

— Dumnezeu să mie te alduiască, tu fată!

Mai zice țărâna, printre sughițuri de plâns hohotit, acum când mașina cu număr de Italia demarează, și ea nu mai riscă să-și facă de râs copila care a învățat din mers cum să se descurce în lumea mercantilă și pusă pe harță.

Între timp, autobusul nostru, unul de duzină, a tras la peron ca un cal cu căruța în fața cârciumii pline.

Șoferul, cu pantalonii călcați la dungă și gulerul cămășii răsfărânt peste reverul sacoului bleumarin, ia în primire pasagerii și bagajele. Ceva nu este tocmai în regulă. Cei prinși cu musca pe căciulă, fac roată pălăria de fetru, în care un domn rotofei, așezat pe rândul întâi de scaune cu husă albastră, aruncă două bancnote de 1 leu, leu greu. După el, venim toți ceilalți.

Cu suma gata făcută și biletele în buzunare, la oră fixată, ușile ni se închid automat.

Plec de adevăratelea, fug în pustietate.

Nu am acele emoții tipice, de copil trimis în tabără pentru a fi cumițit. Nu re trăiesc nicio amintire, doar neliniștea se înfiripă clipă după clipă, până când, stomacul prinde să-mi freamăte ca aripa unui fluture prins în pioneză.

Este, evident, emoția drumului ce duce spre niciunde!

Eu, ageamie în lupta de supraviețuire, mă voi hrăni din ceea ce-mi va oferi natura cu zgârcenie sau cu dârnicie.

În lumea mea obișnuită am avut suficiente atacuri de panică, pentru a nu face față disputelor narcisiste de breaslă, a nu mă lua la bătaie cu peștii cei mari ai *oceanului*.

În curând voi ajunge acolo unde Dumnezeu însuși pogoară, calcă desculț prin iarbă. Se întinde cu brațele sub ceafă și privește Cerul de la distanță, așa cum pădurarul cel bun știe să vadă pădurea peste coroana copacilor. Voi fi singură în spațiul nimănui, ocupând locul în care securea țapina și *drujba* nu au fost încă aduse, puse la muncă.

Deocamdată sunt printre oameni, pasageri care suportă, fiecare în felul lui propriu, febra călătoriei. Sunt destui, diferiți; tot personaje posibile pentru cărțile pe care, cândva, de va fi, le voi scrie.

Suntem ca zarzavatul în ciorbă în etuva care a devenit interiorul mijlocului de locomoție.

Nimeni, absolut nimeni nu îndrăznește să pretindă *aer condiționat*, așa cum scrie în oferta promoțională a firmei de transport.

Încerc să trag de storul slinos al ferestrei.

Plexiglasul nu glisează și mă mulțumesc să privesc, mai departe, ca prin abur, peisajul ce mi se oferă pe gratis.

Lunca râului e grea de mâluri și de clorofilă buiacă.

Se face liniște și călătorii prind să adoarmă unul câte unul. Timpul stagnează. Roțile rulează singure peste spinarea drumului de pământ, drum de țară.

Îmi adun palmele pe genunchi și gândurile într-o singură acțiune; ce voi face mâine!

Brusc celularele sună ca nebunele. Se formează numere și toată lumea aceea, ce părea mototolită ca un șervet de bucătărie, zbârâie, s-a trezit cu chef de afaceri sau de petrecere.

— Zonă cu *semnal*!

Insul din dreapta mea vorbește ca pentru sine, în timp ce își trosnește fălcile, se scarpină pe sub pălărie, și formează numărul *aghiotantului*, din memorie:

— Mă, Ioane, mă, muls-ai oile? Adăpat-ai măgarii?... Noa, bine! Închide telefonul și fluieră scurt și subțire, ca și

cum și-ar fluiera câinele de turmă.

Constat că sunt singura de acolo, care nu are telefon mobil, nici ceas, nici brățară cu *magneți* prinsă la mână.

Nu am măcar o biografie de care să fiu mândră.

Parcă aș fi abia sosită în lume. Interceptez, fără vreo intenție, discuțiile fiecăruia dintre ei; iar de la un timp, gândurile mele se intersectează cu gândurile lor. Ricoșează, sar scânteii ca și cum lama de oțel ar lovi într-o stâncă.

Bani, bani, bani; averi!

Mi se face frică de ceea ce nu înțeleg.

Le memorez planurile de afaceri, codul Pin și codul IBAN. Aș putea da greș doar în ceea ce privește educația, buna cuviință. Ciobanul își sună acum, nevasta. E roșu-n obraz și cu sudoare pe frunte:

— ...dapoî' cum! Sigur c-o semnat! Suntem propr'etan, darlyng, sută la sută. Mi se face greață, organismul meu refuză să mai digere ciozvârte din viețile altora.

— Sunt un biet om, fie-vă milă!

Țip fără ca cineva să mă ia în seamă.

Până-n seară mă voi cufunda definitiv în codrii cu cel mai scump lemn de rezonanță de pe tot Continentul.

Vreau să urc Muntele lui Crai, lăsând să cadă cortina între mine și acei inși, care ies din birturile unde ciorba se vinde cu cât poate duce o burtă flămândă.

— Lăcomia linge farfuria. Mă trezesc silabisind, făcând abstracție pentru prima dată în viață, de cei mulți, care m-au ponegrit pe nedrept, dar și de cei extrem de puțini, ce mi-au rup, mi-au dat din bucata lor de pâine și unt.

Cohorte de oameni fără trup trec direct prin mine și eu îi accept, îi las să-mi calce pe mândrie cât încă mai pot.

— Coboară cineva? Șoferul întreabă din inerție convins că niciun om cu scaun la cap nu s-ar opri, la numai un ceas până în seară, la marginea Pădurii.

Realizez că am ajuns la punct fix.

Ca pe un poligon de tir un glonț, așa țâșnesc de pe

scaunul meu, cobor fără să spun *la revedere, adio*.

Mă simt expulzată de societate, ca și cum aș fi fost împrôscată din praștie în punctul zero al redefinirii mele.

Un nor de colb alb înghite autobusul cu pasagerii care moțăie, acum că celularele iar nu primesc semnal.

Privesc după mașina hodorogită ca după un vis din care, la trezire, nu-mi amintesc mai nimic.

Habar nu am de când stau pe marginea drumului forestier, aici, de unde pornesc, se rotesc serpentinele mai multor cărări. Nu știu care este cea adevărată.

O negură nepământească ține Muntele lui Crai pe o mie de brațe.

Mă ridic, mă reaşez, de data asta pe o veche bornă de kilometraj. Este un menhir care, în aşteptarea geologului care să-i descifreze actul de naștere, crește, crește cu intenția vădită de-a ajunge la Cer.

Nici la dreapta, nici la stânga nu văd unelte și nici pas de picier iar drumul se îngustează, devine potecă fără marcaje care să mă încurajeze-n vreun fel.

Îmi iau tableta pentru inimă, ultima din cele câteva care mi-au mai rămas în cutia de farmacie.

Beau apa din butelia de plastic. Este searbădă, vâscoasă ca și cum ar avea în ea fibre nevăzute de mătasea broaștei.

— E dioxină!

Vorbesc singură. Nu-i de bine cu mine.

Pe fundul recipientului din material sintetic, lichidul își schimbă culoarea, a devenit, gri, negru... Sunt plină de colb, dar nu pot să-mi mai spăl nici fața, nici mâinile.

Am de cucerit falii de rocă șlefuită de alunecările ghețarilor.

Am lăsat în urmă colinele cu pomi fructiferi, mănăstirea măicuțelor ortodocse și noua pensiune turistică.

Îmi pregătesc cortul, unul ieftin și prin care ploaia trece ca prin sită din blană de câine.

Nu îmi fac probleme. Va fi ceea ce trebuie să fie!

Din amonte, pe firul râului, coboară un grup gălăgios,

semn că inșii aceia nu au nimic în comun cu protecția naturii.

Sunt trei bărbați în putere și o femeie – una înaltă, dreaptă-n spete și cu cizme cazone în picioare.

Ne dăm binețe. Deși niște ciudați și unii și alții, mimăm, respectăm cu toții regulile nescrise.

— La Cotă ninge. Nu ai pătură?!

Șeful grupului mi se adresează ca fetei din vecinătate, și chiar mă bate pe umăr.

— Ia-o p-asta! Eu, oricum, nu mai sunt dispusă să repet *experiența*, zice femeia în timp ce îmi aruncă de sus, pledul albastru.

Le mulțumesc oferindu-le hrană din conservă și câte o tabletă din mentosanul ieftin, cumpărat din autogară. Nu mă refuză.

— Să facem tabără laolaltă. Propune careva și eu mă gândesc că e de datoria mea să adun vreascuri, să aprind și să întrețin focul. Zis și făcut.

Ei sunt amabili, plini de jeg și poante răsuflăte, dau semne că sunt dornici să se întoarcă rapid la civilizație.

Eu sunt doar curioasă iar întrebările mele, mai întâi îi amuză, apoi îi deranjează.

— Dacă am dat peste veche mină de aur?! Sigur, e plină cu aurul proștilor!

— Adică?... insist, nu cu interes doar din ignoranță de orășeancă.

— Cu *sarea mâței*, femeie! Sunt felii cât palma și-s strălucitoare ca soarele...

— Ai tu, mai mult aur în verighetă decât am văzut noi pe aceste coclauri! Mă lămurește și femeia, în timp ce se descaltă și-și întinde tălpile spre para focului din lemne.

— Păi, Legenda... Eu continui, insist în prostie, până când haidamacul, cel cu tatuaje de-a lungul ambelor brațe, nu mă mai suportă:

— Ori ești proastă, ori ne tragi de limbă, viperă spurcată!

Am rămas ca trăsniță și mă pregăteam de retragere.

— Nu-l lua în seamă, e rău de-l calci pe bătătură, dar

are inimă bună.

Și-a riscat viața cu mine, când s-a spart barajul... îmi vorbește femeia cu duioșie aproape maternă, în timp ce își trece degetele greblă, prin pletele furiosului.

Nu înțeleg o iotă din toată povestea. Am să mă retrag, ca melcul în cochilie, în cortul, pe care l-am ridicat, nu o să mă credeți, singură singurică.

În lipsa mea, cei din jurul focului sunt ca dinamita, stau gata să explodeze.

— Mi-ai mâncat economiile de o viață cu *expediția* asta, în Transilvania! Nu există nicio comoară nici în mină, nici sub albia gârlei. Păstrăvi, da, pești sunt cu turma... dar nu-s ce-mi trebuie mie.

— Nu-l lua în seamă, Marie, dragă. În Kevin al tău, vorbește amărăciunea, rușinea, teama. Cum să se întoarcă în Cartierul de Vest fără o para chioară? îl vor linșa cămătarii sigur.

— Sorry... Hai să bem, am păstrat sticla asta pentru victorie. E o victorie că, încă... trăim!

Vorbește femeia categorică și trage dopul sticlei în care alcoolul clincăne a petrecere.

Tipul cu plete slinoase bea primul și sticla trece mai departe, din mână în mână.

Nu mai vorbește nimeni.

Într-un târziu, femeia și după ea, ceilalți, lălăie o baladă de înstrăinare. În fața focului, chipurile le sunt stacojii, sangvine.

Butelia cu tărie scoțiană face drumul de la unul la altul.

Cum, *prin cine*? Nu știu, dar alcoolul a ajuns și la mine.

Beau fără mofturi, sorb picătură cu picătură din băutură. Am devenit și eu euforică și mai slobodă la gură decât am fost vreodată:

— Beau pentru Comoara de sub Fața Apei! Avem aur acolo cât nu puteți voi căra cu mărfarele, cu vapoarele, cu avioanele militare...

— Aiurea! Totu-i legendă de prostit turiștii lacomi ca

mine. Nu mă mai las prins încă o dată în nadă!

Aproape că țipă insul, isteric dar și incitat, gata să reia Planul pentru care venise pe Muntele unde, fusese cât pe ce să-și piardă viața.

— Este comoara Regelui meu! Insist copilărește, răsucind cuțitul în rana străinului.

— Dovedește-o! Mă voi fi simțind eu puternică și Acasă, dar devin tot mai nesigură pe situația care îmi scapă din mână.

Vorbesc întruna până nu-mi mai recunosc nici amintirile, nici vocea – spun vorbele cu acel timbru metalic, care sună, bate în propriile-mi timpane. Am devenit înfumurată și nesăbuită, neghioabă ca o pasăre ce va pieri pe propria-i limbă...

— Kevin, femeia asta-i o vrăjitoare! Cine știe de ce e în stare. Eu zic, să ne vedem de drumul nostru cât încă mai este lumină. Haideți, tot calabalâcul la spinare! Într-o oră facem jacuzzi la pensiunea din vale.

Fără să îmi arunce o privire, fără să mai scoată o vorbă, cei trei bărbați în putere i se supun femeiei, precum dulăii de stână ciobanului, care le pregătește tainul de zer amestecat cu tărâțe.

Le văd doar spatele, perechi de umeri gheboșați sub ranițele supradimensionate; colo un grup de turiști ca oricare altul.

Se îndepărtează lovind cu tija detectoarelor de metale în balega de urs și în bolovanii rostogoliți peste calea năpădită de mici sânziene montane.

A mai rămas din imaginea aceea doar un punct pe orizontul grăbit de inserare.

Acum îndrăznesc să le fac semne zeflemitoare. Le dau cu tifla învingătoare. Râd și mă tăvălesc prin foile de ferigă ca un mânz prin lucerna în floare.

Nu-mi pasă că-mi rănesc genunchii, coatele; mai fac un rostogol, încă o tumbă – ușor... ușor până ajung la apa izvorului. Beau direct din pânda freatică și pe săturate, ca animalele.

Sunt o pisică sălbatică care a șters-o din cușca ei

civilizată, de la grădina zoologică.

Mă simt curată pe dinăuntru și pe dinafară. Pentru prima dată în viață, miros a cristale și iarbă abia germinată.

Pătura, primită de la vânătorii de comori, are iz de țigări amestecate. Este o țesătură pufoasă, numai bună să o întind pe jnepeniș, să-mi odihnesc pe ea oasele decalcificate.

În aval sunt oamenii cu problemele lor. În amonte se răstignesc umbrele unor arbori despre care nu am învățat la școală, și nici nu i-am văzut în grădina botanică.

Nu mă mai mir, că, deși nu am trecut niciodată prin zonă, recunosc toate potecile, hățipurile de afini, până și vechile avanposturi ale oștirilor ce au fost odată.

Eu sunt doar un civil, nu am arbaletă, arc și săgeți, nici măcar briceagul cu care să curăț fructele. Fructe sălbatice.

Ceva indefinit ciupește din colțul inimii mele încă slăbite.

Puii cârstelului o zbughesc cu spaimă din cuibul pe care eu l-am strivit cu talpa bocancului.

Îmi vine să plâng. Nu am cui să mă jeluiesc și stau în neștire cu genunchii adunați la gură, privind amurgul, răsăritul Luceafărului, ridicatul de Lună, răsăritul Luminii...

Zile și zile intră, ca ploaia prin umbrela cârpită, prin mine.

Focul e stins, cortul gol și rucsacul fără firimitură de hrană. Nu am griji.

Nu mi-e foame, nu mi-e frică de fiare, de frig... Continui să aștept ceea ce trebuia să se întâmple odată și odată.

— Ptrrrrrru!!! Prtu, tu Iapă, tu... Încă un pas și ne duceai pe lumea ailaltă.

Aud și înțeleg cuvintele vizitiului, ba chiar mă revolt ca și cum eu aș fi președinte la asociația de luptă pentru drepturile animalelor domestice.

Scrâșnesc din măsele, dar nu mișc un deget.

Iapa nechează, mușcă înrăită-n zăbală și sângele proaspăt i se amestecă în spumele izbucnite-n colțurile gurii rănite. Zațul roșu se prelinge peste căpăstrul ținut cu bumbi de aramă proaspăt lustruită.

Este un exemplar cabalin născut a fi liber, nepotrivit cu hamul și mai ales, cu stăpânul; cu acel viforos în rubașcă albastră, șalvari de mătase adunați în carâmbii unor cizme de iuft, cum nu se mai găsesc decât la bâlci și în muzee.

Personajul are ochi foarte verzi sub sprâncenele păduroase. Nasul e drept, bărbătesc, defel potrivit cu buzele pofticioase și bărbia crăpată ca podul de palmă a unui pietrar veritabil.

Nu știu dacă mă vede. Nu știu dacă eu mai am consistență, de aceea privesc deocamdată cu interesul unui cinefil pentru o peliculă care a făcut epocă.

Învinsă de om, iapa se oprește câine-câinește. Încă-i furioasă, lovește cu copita în buza prăpastiei.

Falia se rupe exact în locul unde un mac a răsărit, înflorit... dintr-o sămânță purtată de vânt, cine mai știe de unde.

Muscalul cărunt sare din trăsură cu iuțeală de pumă adolescentină.

Nu înjură, nu scuipă - este galant, ca și cum i-ar sta în jur o mulțime de dame de lume. El știe că face spectacol.

Întinde brațul cu un soi de amestec de ironie și ceremonie vetustă. O invită pe doamna cu pălărie de dantelă să se lase, să coboare pe brațele lui, din caleașcă. Femeia suspină ca o primadonă pe scenă și se aruncă cu toată puterea de care este în stare la pieptul masculului mirosind a transpirație și tutun de calitate, nu a mahorcă.

— Iaca și jupâneasa de care aveai tu, nevoie! zice insul, cu cucoana planturoasă încă pe brațe, dar arătând cu capul spre tufișul, în care, ascunsă, credeam că nu m-a descoperit nimeni.

— Să vină la mine cu referințe, măi Rasputine! Fără recomandări sigure, eu nu iau în soldă pe nimeni.

— Da' ce, ești chioară, cucoană dragă? Asta nu-i nici tânără, nici bătrână, nici frumoasă nici urâtă, nu poartă podoabe. Cred că-i numai bună să curețe argintăria, să îți facă patul, să fiarbă cafeaua dar, mai ales, să curețe sobele din cele o sută de camere, câte zici că are Castelul.

— Ba, să nu vină la mine fără hârtie! Femeia-i nă râvașă, insistă sigură pe sine. Drept răspuns, bărbatul o trânteste pur și simplu pe iarbă, îi arată spatele. Pleacă.

Cucoana cu pălărie liliachie și mănuși din gutapercă croșetată cu scoici aproape microscopice, se menține cu greu pe verticală. Când reușește și își vine în fire, de pe aceeași poziție de șefă incontestabilă, pornește ață spre mine.

Nu mi-e la îndemână să văd din nou oameni, să asist la gâlceavă. Îmi ascund din instinct fața și tot trupul în pledul albastru.

O simt doar la un pas distanță de mine.

Mi-o imaginez cum se sprijină pe picioarusele încălțate în conduri roșii cu flori galbene.

Ea e gata să-mi tragă pătura de pe umeri. Cu greu se abține. Încă mai crede că aș avea acel strop de curaj nebunesc, că m-aș lupta cu ea, m-aș opune.

Simt mâini uriașe, palmele vizitiului mă înșfacă de păr, de umeri, mă saltă, mă îngenunchează și mă dezbracă de haine cu privire aceea ciudată.

Am devenit un subiect de discuție, de dispută - sunt un sclav la prima sa licitație din piața publică.

— Phii, dă-i cam slăbănoagă pentru o cenușăreasă, Rasputine dragă.

— Las că, o îndopăm noi, așa ca pe o gâscă, și-i mâncăm ficații la iarnă.

— Nu mai glumi așa, bădărane!

— Ești tu o prostuță, stăpână! îi răspunde birjarul, folosind un accent care îmi amintește de Lenin, Dostoievki, Gorbaciov, Esenin, Stalin...

E un amalgam în mintea mea, în viața mea nouă și caut zadarnic ajutorul de care aș avea nevoie acută, ca de dozatorul de aer.

Celălalt călător din trăsură de epocă, este un bărbat tânăr și cu privirea catifelată ca la o fată.

Nu-l interesează neam. Continuă să rămână impasibil, somnolent, sprijinit între pernele de călătorie – piese de epocă rarissime, din piele fină și patinată de vreme.

Pare un manechin viu, un tip plătit cu ora să poarte costum, pantofi, cravată de firmă în vitrina unui magazin de lux.

Nu știu cum de reușește să nu clipească, să fie foarte palid, de pot să jur că este mulajul de ceară al unui consumator înrăit de opium.

Nu mai știu cum am ajuns în fundul trăsurii, printre cuferă ferecate cu peceti și însemne heraldice, printre o mulțime de flecușete rămase din arena unui circ ambulat dezafectat cu un an înaintea Războiului.

Iapa pornește la trap mic. În urmele de copite se adună imediat apă moale, de ploaie. Am depășit liziera care, crezusem naivă, că desparte sălbăticia de lumea oamenilor.

Îmi lipsește și rucsacul de doc, unul ticsit cu tot felul de obiecte imposibil de renunțat la ele în lumea din care abia evadasem. Plecasem.

Nici hainele de munte, moderne, cumpărate la solduri în anul trecut; nici lenjeria intimă, nici batistele de unică folosință, periuța cu pasta de dinți, creionul dermatograf, aspirinele... nu mai există.

Șorțul fără culoare, unul de servitoare, mi-e larg în talie, deși l-am strâns cât am putut, peste fusta de lână țesută în casă.

Port cămașa fără volane direct pe epidermă – veșmânt cam uzat dar curat, cum sunt sacii din cânepă.

Cum nu am oglindă la mine, nu văd că-s cenușie din creștet până la călcâie!

Trezit din somn, pechinezul matusalemic și mereu în curs de năpârlire, mă mârâie, apoi, se lingusește pentru o firimitură de pâine.

Mă simt mai bine. Cineva are totuși nevoie de mine.

Nu am apă, nu am merinde. Îl mângâi.

Javra prinde să schelălăie. Ce mai fericire!

Zâmbesc brusc înveselită, ca și cum eu aș fi devenit stăpâna trusoului din lada ferecată și agățată de pânțele trăsorii ce readuce moda imperială a Vienei.

— Ia, fă-te încoa, fato mări! Uită-te în ochii mei!!! Eu sunt Contesa, stăpâna ta și a Castelului – proprietara unui Munte de aur.

Ei sunt argații și bărbații mei de încredere. Hei, vezi și nu cumva să îndrăznești să te dai la ei!

Cum te cheamă?

Stăpâna mă întreabă o dată, încă o dată... Eu plec capul, o las să înțeleagă că aș fi supusă și bleagă.

— Pe naiba, ești amnezică, fată!

Hei, dau o copeică de aur pentru un nume care să i se potrivească! Ia, zi, gospodar Rasputine, zi-mi numele care-ți vine mai degrabă în minte!

— O să-i zicem Nastasia, firește!

— Mujic prost ca noaptea; prințesa ta-i moartă, moartă; ciuruită de gloanțe! Ți-am poruncit s-o uiți. Pe naiba cu tine...

— Tu chiar nu ai fost botezată...??? Mă întreabă Contesa, din ce în ce mai nervoasă.

Ridic din umeri a confuzie absolută.

Stăpâna mea face un semn a lehamite și privește cu oarecare nădejde, spre tânărul care prizează drog fără să-i pese de ce se petrece în jurul său și în lumea adevărată.

— Cenușăreasa! Da, da, da; ăsta-i numele care-i cade ca apa pe pește! Privește-i, unghiile rupte din carne, părul ca mătura și șorțul ars de tăciunii din vatră!

Rasputin e fericit că a rezolvat pașnic și problema asta. S-a aruncat deja, răsfățat, peste pernele de mătase, între care, Contesa stă precum cloșca pe oul de aur.

— Fie! zise ea năzuroasă. Apoi ordonă să oprească rădvanul. Iapa nechează, cedează.

Femeia coborî fără ajutoare. Face singură ocolul tufanilor, de unde revine după un timp în care abia de am numărat la o sută.

Are fața luminată și un zâmbet moale în colțul gurii

vopsite cu ruj rânced.

Rasputin, cu hățurile în mână, glumește ca rândașii:

— Să-ți fie de bine, cucoană! Contesa a devenit stacojie de jenă și furie, aruncă în vizitiu cu pietre culese din malul care stă să se surpe.

Mujicul sare peste raful roții, o prinde în brațe, o strânge cu toată puterea sa de jivină bătrână.

Acum, Contesa plânge și râde îngemănat, lovind din piciorușele, ce se arată albe, ca din porțelan, până la genunchi, mai sus chiar, de sub cercurile crinolinei de mătase adevărată.

Mujicul cunoscându-i meteahna, nu o ia în seamă. O excită, o ațăță, cum faci cu vreascurile foarte uscate, de care în același timp apropii și îndepărtezi un fir de jăratic.

Contesa are peruca roșie căzută ca o bonetă pe frunte. Face gropițe în obraji, râde și plânge hohotește... Se preface că se gâdilă tare.

Se poartă ca o fată dezvirginată, nu ca o femeie bogată. Este ca o floare de plastic – demodată și prăfuită dar care nu se va veșteji niciodată.

Rasputin este cel care pune punct distracției nebune. O aruncă, din dragoste amestecată cu ură, pe locul ei din trăsură.

Femeia rămâne mai întâi mofluză, apoi devine nervoasă și cere sticluta cu săruri. Eu nu-i găsesc la timp potrivit, nici cufărul, nici caseta cu intarsii de sidef din Indii.

Caut un flacon cu precipitat alb, de amoniac.

Ea respiră sacadat, este palidă ca moartă. A leșinat!

Capul i-a căzut pe perne ca la un pui de găină în abator.

Lângă ea, domnul cel tânăr, un lutier cu renume și un vântură lume – doarme fericit, sub efectul unei doze duble de drog. Are tegumentele cenușii și un fir de salivă galbenă i se scurge din gură, pătează lavaliera de mătase fină ca frunza de mesteacăn.

Nici chiar Rasputin nu își ia în serios stăpâna. Acum studiază cu atenție exagerată raful roților, osia și inima

vehiculului care a făcut epocă.

Mulțumit de cum stau lucrurile, trage și de hățuri, îndeamnă iapa, care, pentru prima dată de când a cumpărat-o, nu are de gând să răspundă comenzii.

E sătulă de bici, de cravașă.

Muscalul a schimbat tactica brusc, are vocea ca mierea. Nu mai înjură, se roagă de animalul pe care, îl mângâie lovind cu palma peste crupa cambrată.

Iapa nechează o dată înfiorată și mușcă din zăbală. Își revine la timp ca să-și forțeze norocul.

Se scutură, vrea să se elibereze din strânsoarea harnașamentului din piele, în care strălucesc pietre semiprețioase.

Nu reușește. Își întoarce capul spre stânga, spre dreapta, își cambrează grumazul iar coama i se vâlurește ca la caii sălbatici.

Poartă obloane din argint pe lateralele ochilor și un panaș de colilie argintie chiar deasupra stelei din frunte.

Nu i-a reușit gestul de sinucidere sigură. Nechează furibund, cu disperare aproape umană.

Deși e femelă, mie nu mi se pare defel a fi jalnică.

Când nu ne așteptăm – crâcnește, se proptește pe picioarele din spate. Cele din față le are ridicate, sprijinite pe aer.

Nu mai este un animal domesticit de oameni.

E liberă să se arunce în prăpastie cu tot cu povara trăsurii.

Oare, o va face?

Rasputin îi suflă cuvinte și aer fierbinte chiar în ureche. O dezmiardă, îi promite s-o iubească și s-o hrănească nu cu iarbă, cu fărașe întregi de jăratic.

Contesa s-a trezit din leșin. Vomită cu capul plecat peste marginea roții. E o biată femeie singură și sigur, bolnavă.

Aș vrea s-o încurajez, să-i vorbesc despre necazurile oamenilor din lumea din care fug eu. O lume cu un nebun, un schizofrenic și un decompensat la... cinci pământeni!

Dar cine sunt eu? O slugă bună să pună prișnițe, să

alunge muștele din alcovul stăpânilor.

Contesa pare a fi un copil cumițit cu nuiua.

Iapa-i țâfnoasă. Fornăie pe nări, lovește la întâmplare cu coada stufoasă.

Muscalul a schimbat tactica. Prinde cravașa.

Lovește, biciuiește din ce în ce mai sălbatic, mai nebunește. Iapa nu cedează, a încremenit ca o stâncă de sare.

Stropi de sudoare i se scurg de pe șira spinării spre pânțelele supt, se picură, se amestecă în iarbă.

Rasputin își șterge gura mușcată la sânge cu mâneca surtucului de serviciu, aurul fals din fireturi i se oxidează.

Nu-i pasă. Vrea să-și demonstreze încă o dată că el e Bărbatul, șeful - oricare femeală i se va supune orbește, vie sau moartă!

Pielea animalului de rasă a plesnit sub cravașă. Sângele cald mustește în rana peste care bâzâie deja muște obeze, hrănite cu hoituri.

Toți ceilalți privim absenți, ca la teatru absurd.

Muscalul e din ce în ce mai trufaș, mai sigur pe sine. Nimeni nu suflă o vorbă, nici rea, dar nici bună.

Sub noi, vehiculul din bătrâna Viena se balansează la doar un pas de marginea viroagei, prin care se strecoară firul incipient al cascadei.

Iapa nu mai este ceea ce pare, un animal supus, de povară. Refuză să tragă în hamuri. Osia și roțile fâlțuite cu abarescuri metalice scârțâie precum o cumpănă de fântână.

Calului pare să îi cresc aripi! Poate să zboare cu atelaj și cu oameni.

— Turbata ta, Rasputine, ne omoară cu zile! mai bine o lăsam țiganilor, amintire.

— Mai tacă-ți fleanca, femeie! își repezi sluga, stăpâna, femeia care îi oferea nu doar pâinea și băutura zilnică, îi asigura dreptul de-a umbla, deși era mort, printre cei vii, prin lume.

— Rasputin prinde să descarce singur cuferele grele și ferecate cu lacăte de ale căror chei nimeni nu întreabă,

nimeni nu-și amintește.

Cu ochii injectați, ca o fiară, bărbatul doar mârâie în timp ce își aruncă surtucul plin cu fireturi, își înfășoară brâul roșu peste rubască. Nu scoate o vorbă, nu dă explicații.

Se apleacă, se lasă cu umerii sub inima trăsurii și... icnește. Nu reușește din prima încercare s-o salte nici cât sare un greier prin iarbă.

Noi, ocupanți ai cupeului tapisat cu mătase roasă de molii, suntem palizi. Atât.

Nu-l vedem, dar simțim cum trăsura se mișcă, se ridică, în timp ce iapa, eliberată din harnașamente, nechează fără nicio tragere de inimă.

Rasputin ne-a ridicat de un lat de palmă, mult mai sus... Duce singur trăsura pe umeri, o aliniază pe linia terasamentului din tuf vulcanic. A reușit.

Eu bat din palme, din inerție, ca la fiecare final fericit de dramă umană. Nimeni nu mă aprobă, dar nici nu mă ceartă.

Contesa se smiorcăie în batista fină cu monogramă.

Luthierul talian, cel mai mare meșter de viori a tuturor vremurilor, doarme ca un prunc legănat de mamă.

În minutul următor nu se întâmplă absolut nimic.

Iapa albă mi se pare a fi adormit și ea, de-a-m-picioarele. Ea e Regina! De ce i-ar păsa de ambiția, nebunia, trufia și viciile oamenilor?

Muscalul i-a tras de pe cap toate curelele legate între ele cu fibule romane. A lovit-o cu palma peste crupa rotundă, îndemnând-o să plece.

Unde?

Liberă ca un canar născut în colivie, Iapa se rotește, face cerc pe același spațiu, unul extrem de periculos din punctul de vedere al geologilor.

În lava vulcanică coagulată pe jumătate, roca auriferă continuă să crească, să dea solzi, să devină pepită, apoi... se fărâmițează milimetru cu milimetru, sub ochii și spre disperarea savanților.

Pietre strânse în jnepenișuri se smulg singure.

Vuiește valea, vine torentul!

Cu batista, acum mototolită și însemnele nobiliare pătate de lacrimi adevărate, Contesa numără pe degete; pronostic verificat în anii ei de bejenie:

— Dacă nu murim până ajung la 10, câștig sigur partida cu diavolul însuși. Sunt mult mai puternică de cât mă consideră dânsul.

Tunetul viiturii pornită din creier de munte, trece cu repeziciune de accelerat fără frână, pe șleaul de alături.

Trunchiuri de arbori, leșuri de animale sălbatice, păsări fără penaj, pietre sparte în furia de ape... se afundă în mâlul gras, cernoziom sută la sută real.

Rana terestră se vindecă rapid, sub privirile nedumerite ale oamenilor, vii sau morți, care acum, când prăpădul s-a îndepărtat, își fac din nou planuri mărețe, de viitor.

Tihna primordială pare a se fi lăsat brusc între Cer și Pământ.

Eu trag cu degetele-mi greblă, prin peruca răvășită a Contesei. Nu reușesc nici pe departe să-i încropesc coafura pe care o avusese mai înainte ca vântul să-i fi făcut ferfeniță pălărioara ca o petală de iris sălbatic.

Nu mai are nicio importanță eleganța femeii, cochetația dinaintea bărbaților, în clipa de față. Contesa se lasă alintată ca o pisică masivă de angora.

E moale – cocă, e la mâna mea, dar, ce voi face, Doamne, cu ea?!

Lutierul talentat și nebun încă doarme sub efectul drogului scump. Pentru încă un ceas, nu va mai simți pe viu spasmele cumplite de pancreas.

Rasputin scuipă în palme și aruncă lasoul spre grumazul cambrat al animalului, care pentru prima dată în viața lui paște, se hrănește cu iarbă adevărată, nu cu jărat.

Iapa se cutremură, nu-și crede ochilor că ceea ce vede este și realitate. E hotărâtă: nu va mai trage la ham niciodată!

Și-a ieșit din șoc precum un cui ruginit din șindrilă.

Își înfige copitele, lăcuite ca pentru spectacol, în mușchiul crescut firav pe falii. De jos, se aude chemarea urlătoarei.

Toți așteptăm deznodământul firesc, momentul în care, trupul superbului patruped va zvâcni și se va lăsa în voia gravitației.

Rasputin stă turcește pe o lespede de piatră, cu chipiul de general în Armata Imperială pus la întâmplare pe ceafă.

Îi mai văd o parte din pletele încărunțite și încălcite de evenimente, fruntea care îi strălucește de sudoare, mustățile uriașe și răsfrânte peste buzele ca două felii de șuncă apetisantă.

Este doar în rubașcă, fără brâu peste mijlocul suplu.

Nu fumează, mestecă mahorca pe care, mai apoi o va scuipa cu silă, cât mai departe, în iarbă.

Îi e lehamite de toată tevatura oamenilor, nu mai crede nici în noblețea animalelor.

Epoca lui a apus.

Contesa este cea care îmi trage mâna din din peruca roșcată. Se ridică brusc, face pași periculoși dar siguri, de acrobat.

Își ridică poala crinolinei și, când nu se mai așteaptă nimeni la o minune, este deja sus, în spatele iepei negre ca noaptea.

Nu are șa, nu are scăriță, nu are cravașă și nu are pinteni cu care să-și dovedească biruința. Lipită una cu pielea animalului, călărește, se lasă purtată ca de o măiastră, de jur-împrejurul poienei.

Iapa își recunoaște stăpâna. Nechează iar sunetul acela mi se pare a fi venit dintr-o altă lume, una mai bună și de mult dusă.

Contesei nu-i pasă că i s-au dezgolit picioarele, că i se văd jupoanele cu dantelă de Flandra. Nu se rușinează de trupul ei uzat dar care a așteptat doar un semn, o scânteie, ca să revină la ceea ce fusese în tinerețe.

Este o amazoană fără scut și mai ales, fără de arme.

Călărește șezând pe genunchi, apoi, ridicată fiind pe vârful unei singure botine - încălțări scumpe, de Lipska.

În alt context mi s-ar părea o ciudată, caraghioasă, chiar dezmățată.

În singurătatea aceea absolută, Contesa și iapa gestantă, fac o pereche pe cinste – un detaliu al unui timp cu cavaleri și curtezane imortalizați de artiști pe foița translucidă a ceștilor de porțelan de Maissen.

Contesa e femeie și simte cum fătul se întoarce în placenta protejată de pânțele Iepeii, ce-i gata să fete.

Vrea s-o oprească, să o ajute cu mâinile sale, dar natura își duce rosturile, cum știe ea mai bine, prin lume.

Contesa descalecă, adică, sare în timp ce galopează. Crinolina i se umflă de aer, pare o parașută de mătase extraordinară.

Acum e jos, stă rostogolită pe iarba săracă așteptând ca Rasputin s-o ridice, s-o răsplătească pentru curajul de-a fi făcut cercul-moșii fără lonjă de siguranță.

Bătrânul circar refuză s-o privească.

Deceniile de luptă cu unii, cu alții; războaiele duse cu sine și cu toate crimele imposibile îi încovoiaseră și lui șira spinării.

Dar, se ține încă tare în clanță!

Este un bătrân lup de stepă, gata să lupte fără limite pentru spațiul vital și mai ales pentru femeile pe care le cunoscuse, le lăsase să îl iubească, de-a lungul vieții.

Iapa neagră nechează frenetic, galopează direct către inima pădurii în care Crai, copilul singur, continuă să modeleze stoluri, cârduri de păsări din lut amestecat cu rocă auriferă. Jucării despre care el, orfan de mamă și de tată, nu știe că, deși i-a dat aripi, păsăretului îi lipsește dorința să zboare.

Meșterul de viori s-a trezit mahmur din efectul de drog.

Se freacă la ochi și privește ca orb printre stâncile ce stau gata să se bată capete în capete. Vede o felia din cerul pe care planează câteva perechi de aripi, aripi fără de păsări.

— Sunt îngeri? Întreb eu, vorbesc pentru prima dată de când mă aflu în serviciul Contesei. Nu-mi răspunde

nimeni și nu mă obosesc să pun întrebări suplimentare, mai ales că stăpâna își arată îngrijorarea pentru Iapa nebună, care va fi singură în mijlocul sihăstriei.

— Mi-e teamă că-i sfârtecă vulturii puiul!

Zice Contesa și suspină melodramatic, apoi continuă să ronțăie din fărâma de zahăr cu iz de naftalină. Pare a fi o șoricioaică sigură pe sine, una care a avut de-a face cu pisicile din tot cartierul și care știe că nu poate alege calea de mijloc dintre o clipă de curaj și o veșnicie de frică.

— Vom merge înainte. Mă voi înhăma și voi trage singur trăsura, dacă e nevoie. Rasputin își liniștește stăpâna, care îl îndeamnă să-i povestească, amia oară, despre aventurile sale din stepa rusească.

— Hrrști! I-am și retezat mațul buricului, cu dinții!

— Imposibil...

— D'apoi, cum? Eram doar noi în izbă, și gărzile roșii ne luaseră urma. Femeia mea, una tare slabă de înger, plângea întruna. Nou născutul? Un bulgăre de carne ce-mi pulsa între palme... Acum, ce să zic? Fie-i țărâna ușoară, că nici nu știu pe unde i-au albit oasele.

— Cui?! Întreabă curioasă și un pic geloasă, Contesa.

— Marusiei... Cu fi'miu, m-am întâlnit ultima dată la baionete, eram în tabere diferite. El tânăr și cu steagul lui Lenin înfășurat pe sub pufoaică nouă. Eu, atotputernicul, sfetnicul Țarului, îl aveam doar pe Dumnezeu nostru alături.

— Te folosești de cuvinte mari, pentru un mujic fără carte, ca tine! Ia, mai bine, du-te și te-nhamă, cum ai promis, la trăsură.

— Am fost la viața mea și măgar și ghepard. Uneori mi-e silă dar niciodată rușine de mine.

De la un timp, ciondăneala dintre cei doi mi se pare a fi susur de izvor. Nu-i mai aud. Ascult doar vântul, care a început să șuiere prin frunzișul arborilor.

Lutierul tresare ca la o chemare ancestrală. Își pune lentila monoclului în orbita ochiului stâng, timp în care iese, fuge, dispăre din trăsura cu intarsii de argint și sidef, părăsind locul calduț, unde dormitase drum și timp foarte

lung.

Pare a fi suferit o metamorfoză subită. Seamănă cu un puiantru de urs intrat prea devreme în călduri, nu știe ce i se întâmplă dar fenomenul în sine pune stăpânire pe el, îl subjugă, îl învinge cu viclenie.

Nu-i mai pasă de iubitul lui Rasputin, de Contesa geloasă, de mine - o femeie îmbrăcată în rochie cenușie - de lumea înconjurătoare, cu care nu se împacă, pe care n-o recunoaște.

Se rostogolește buimac peste licheni pietrificați, prin prundiș și rădăcinile ieșind cu ghearele galbene din pământuri.

A devenit, este un vălătuc de carne vie, din care sângele mustește, îi pătează veșmintele din catifea veche, veritabilă.

Boneta breslei de artist lutier i-a căzut de pe părul care nu i-a fost niciodată retezat în foarfece.

S-a rostogolit ca un scalp smuls din întreg către crevasa îngustă cât să intre după ea, un șarpe, nu mână de om. S-a trezit brusc. Este încă întreg.

Lutierul nu mai este confuz, nici bolnav, nici dependent de drogul care l-a făcut din om neom.

Nu se mai simte un străin pe tărâmul unde Contesa l-a cărat ca pe un balot de marfă sustrasă direct de pe Drumul Mătăsii.

— Contesa nu este nume de femeie, doar un titlu de onoare pentru o amazoană celebră, o artistă ce făcuse toți banii zburând sub cupola cercului celebru.

În lumea din care eu am plecat, Lutierul, Rasputin, Contesa ar fi făcut un triumphi, cel puțin bizar, dacă nu unul rău famat.

La locul și momentul potrivit, germenul geniului unui constructor de viori reizbucnise și, Doamne, ce strălucire mai aveau ochii omului, care bolise de trândăvie, secolele la rând.

Diapazonul a ieșit, a scăpat singur din buzunarul jiletcăi cu nasturi mari cât ciupercile otrăvitoare.

Metalul vibrează cu neliniște, cu emoție, presimțind

materialul sublim, lemnul de rezonanță ce trebuia să devină vioară.

Lutierul a lovit o singură dată în trunchiul falnic.

Arborele și-a cutremurat rădăcinile, acum își scutură frunzișul și, un sunet nelumesc se răstignește peste cer și pământ.

Intrăm și noi, oamenii, cu rădăcinile noastre comune, în fibra vegetală, devenim corzile unui singur instrument muzical și... cântam, intonăm cu aroganță notele imnului breslei lui Stradivarius.

— Arborele vieții!

Exclamă lutierul Eros D'avani și se aruncă într-un fel de dans sălbatic, aduce mulțumire naturii.

Aleargă fără pași în jurul copacului din care sunetele ies ca și cum ar ricoșa, din fibră, toți plumbii flintelor vânătorilor de demult.

Este un joc păgân și fără de limite, la care Rasputin, se mulțumește doar să privească rânjind, în timp ce, cu degetele lui butucănoase dar pline de inele, caută febril prin cufărul stăpânei. Pare un dependent în sevraj, este palid și transpirația rece i-a îmbrobonat toată fața.

Muscalul pe jumătate nebun, cules de Contesă, mai mort de șis și boli lumești, dintr-o tavernă din Insula Șerpilor, nu tânjește după giuvaierurile artistei de circ, nici după opiumul care-i face mai ușoară maladia lutierului D'avani.

Printre dantele și paiete policrome, printre chiloții de mătase și ciorapii croșetați din ață mercerizată, a găsit, în sfârșit, ultima sticlă cu vodcă adevărată. Mostră de băutură din fostele pivnițe ale țarului ciuruit de gloanțele bolșevicilor.

Contesa strânsă cu ușa, între nebunia lutierului și cea a muscalului, preferă să tacă și să privească.

Rasputin mușcă direct gâtul buteliei din sticlă veche și fină. Schije de sticlă zdrobită i-au tăiat cerul gurii, limba, gingiile. Le scuipe împreună cu resturile din dopul de plută.

Contesa pare a fi dezarmată dar nu se trădează

pentru nimica în lume. Zâmbește prostește, este o biată paiață trasă în dreapta și-n stânga, din ațe.

Rasputin își toarnă alcoolul în gura căscată. Tăria-i pârlărește beregata esofagul, ajunge în stomac, în măruntaie, de unde i se va urca, dintr-o clipă în alta, la creier.

Urmarea? Mai are vreo importanță?

Nebunul care a fascinat și speriat mujici și capete încoronate cu farmece și secretele sale letale, este un bețivan în culmea extazului provizoriu.

Bea vodcă pe jumătate cu sânge și cântă despre stepa cu bisericile transformate în sanatorii TBC.

Îi e dor de acasă, de Viață, mai ales, e gata să ardă, să se topească după un fund de țărancă care să-i facă patul, să îl iubească.

Știe, nu e loc pentru el în Istorie nici în cătunele, unde bărbații, întorși din Mondial îl așteaptă cu vadra de cvas în care fermentează otravă.

Îl doare gloria-i cocoșească de altă dată, clipele în care Țarina însăși îi cerșea prietenie pe viață.

Viața!

O curvă de sperietoare de ciori înfiptă în lanul cu floarea soarelui coaptă.

— Eu eram Legea! Rasputin conducea un Imperiu fără ca cineva să crâcnească.

Acum sunt vagabondul fără identitate, fără frică de moarte. La ce bun să mă tot vântur prin lume, să încurc ițele corporațiilor internaționale?!

Lâncezesc fără sabie, fără sânge în carâmbii ăștia de cizme.

Eu, un zeu, să trăiesc pe spesele și sub papucul unei femei care habar nu are ce-i cariera-n armată?!

Contesă, ești femeie de treabă, vedea-te-aș moartă și cu steag în poartă!!

Rasputin vorbește fără răutate, în limba pe care a supt-o odată cu țâța.

— Se zice că te-ai născut cu un dinte de aur în gură. Apăs eu, degetul pe rana bolnavului.

— Minciună! Cine va fi fost, cum o fi fost femeia care i-a fost mamă? Îmi pun întrebarea și-mi răspund singură: O cățea, o mironosiță... Ce importanță mai are dacă nu l-a strâns de gât imediat după naștere.

Monștrișorul ei a crescut mare. Are darul beției și al nebuniei.

Da, ce-mi pasă mie?

Uite, cum ține sticla cu însemnele Casei Imperiale, ca pe un țurture de gheață ros pe jumătate, o ține în brațe. O leagănă și o alintă cu vârful degetelor pline cu inele grele ca niște adevărate ghiulele.

Bietul mort-viu îngână un soi de cântec de luptă, nu unul de leagăn. Este un marș al cuceritorilor, imn al înfrângerilor și tămăduitor al tuturor bolilor.

Muscalul nu-și mai amintește de vremurile bune, când Țarieviciul împrășca cu sânge pe nas și pe gură. Curtea se aduna în odăița aia, într-un singur colț din Palatul de iarnă, loc în care Rasputin era doctor, vraci și mai ales era sfetnic.

După el, la rând, alții rasputini, mai inteligenți, mai nebuni, au făcut istoria lumii una cu pământul.

Beat și degradat, Rasputin a ieșit din Istorie gata sacrificat.

Îmi arată plumbii coagulați, alunecându-i pe sub pielea din dreptul inimii. Apoi își trage piepții rubaștei la loc și ridică un crac din izmeana de postav grosolan. Da, are piciorul stâng din lemn de cireș.

Altminteri, pentru un ins mort, este un ins perfect sănătos.

Din sacii cu ruble de aur, pe care dormea în loc de saltea, ursul acesta, de stepă, a păstrat pentru el, doar efigia unei micuțe copeici.

— Sunt omul de care s-au temut generali și mareșali, cel în brațele căruia a gemut și urlat în extaz o armată de femei pe care jur, le-am făcut fericite.

Eu sunt Rasputin, cel care beam cianură și sirop de cucută și la înmormântări și la nuntă. Ce am rămas după toată tevatura asta?

Un bărbat cu mustața cănită.

Cenușăreaso, sunt o brută!

— ȚȚȚȚ! În lumea din care vin eu, tu, cu toate păcatele tale, ai fi considerat un tip pragmatic, cu stil, barosane.

— Dar, am fost, sunt o bestie nenorocită! Un ucigaș în serie, o pramatie incurabilă...

— Recunoști? Bravo ție! În Secolul meu, pentru toate astea ai fi stat, poate, ceva ani la pârnaie... Asta, numai dacă nu aveai imunitate, sau nu te scoteau prietenii pe cauțiune.

— Dar, preacurvia... e păcat de moarte.

— Ba, a ajuns o virtute!

— Când eram rândaș la grajdurile țarului, era o plictiseală de moarte; uneori ne mai și prosteam, de ca băieții...

— Fumați *iarbă*...

— Dacă ar fi numai asta...

— Te sfiești ca o fată mare; în lumea din care vin eu, păcatul ăsta nu se mai pedepsește. Poți intra pe ușa din față, în Clubul celor ce au optat pentru căsătoria între persoane de același sex!

— Net! Net!!!

— Tu, mujicule, chiar nu citești gazetele!?

— Numai cele de business. De când Contesa și-a pus în minte să deschidem afacerea cu AUR, știu totul despre bursă, șpagă, marketing, țeapă... Mai puțin despre dragoste...

— I se spune Sex, și nu-i nevoie s-o faci pe sfântul cu mine, care sunt doar o slugă potrivită să asculte și să rămână cu buzele pecetluite. Ia, zi-mi despre maestro D'arvani...

— Lutieru'?! Un nebun ce se ține scai după mine de un secol și mai bine. Zi-i *artist* și gata!

Câtă dreptate avea săraca Țarina, mă îndemna să nu zgândăresc focul. Râdeam. Îmi era la îndemână s-o fac pe deșteptul, pe insul puternic!

După Revoluție am plecat cu ciroul Contesei. M-am îndrăgostit de ea ca un salahor. Credeam că, fără dânsa aș

muri de dor.

Ea încă mă mai joacă pe degete, mă înnebunește.

— O bătrânică simpatică...

— Crezi că nu îi văd pieile cum îi curg de pe brațe, de pe sâni, nu îi văd zbârciturile și măselele lipsă?! Le văd, cum să nu, doar nu am orbu' găinii.

Doi bărbați nebuni și o curvă cândva tare frumoasă, ne trăim viața și moartea-n triumfi, ne chinuim ca naiba, fără să ne fi bucurat o singură secundă unul de altul.

Rasputin îmi vorbește ca la spovedanie, clar și apăsând cuviincios pe consoane.

Dar, aburii băuturii se risipesc și bărbatul prinde să-și îndrepte iar șira spinării, să-și ridice fruntea crestată în sabie, să-și demonstreze sieși că nu este o creatură din aluat moale. Este, adică... fusese simbolul a tot ceea ce reușise natura să adune din lăturile și nebunia a milioane și milioane de oameni.

Nu mă mai privește în ochi, nu mai vede Omul din mine. Sunt pentru el o cenușăreasă, o slugă.

Îmi iau bocceluța cu cele câteva rufe fine, pe care Contesa mi le încredințase spre a fi spălate, și plec spre torentul cascadei.

Deasupra mea, deasupra noastră, cerul a devenit verde ca foaia de pătlagină.

— Lutierul D'avani stă strâns lipit de coaja unui arbore, considerat de el potrivit pentru a-l transforma în vioara tuturor timpurilor.

Nu are ochi să mă vadă, nici urechi să mă audă vorbindu-i despre povestea lui și cea a mujicului.

A devenit una cu codrul. Simte fiecare zbatere de frunză și, cum, vântul din Nord șuieră a furtună printre trunchiurile ce au devenit tuburi de orgă primitivă.

Eu spăl lenjeria intimă a stăpânei fără detergenți moderni, o storc în pumni, fără centrifugă. Apa cade în vârtoare direct din ghețar. Mi-au înțepenit palmele, mă dor degetele ca la artroză.

Prind la uscat, în ramuri, jupoanele de dantelă și pantalonașii cu franjuri de mătase regală. Exponate rare,

șterpelite de artista de circ sigur dintr-un muzeu din Europa Centrală.

— Imitații, recuzită, parol! Contesa vine și ea, e aproape de mine.

Coboară pe brânci grohotișul nesigur.

— Mi-a citit gândurile, îmi zic, și continui ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic – să scutur, să prind la uscat lenjeria, pe ramurile flexibile. Arbustul pare acum un pom plin cu răvașe trimise spre zei.

O cămașă de noapte cu horbote și alte zorzoane, a intrat foarte foarte tare la apă. Se vede că nu a mai fost niciodată spălată. A rămas de-o palmă.

Nu mai e defel pe măsura stăpânei.

Am și... scăpat-o din mână, i-am dat drumul pe firul de apă, care a înșfăcat-o. O smotocește-n vârtoare, o scoate la suprafață zdrobită ca o plută lovită de furtună în stâncă.

M-am speriat degeaba. Contesa trece prin apă, dar își caută iapa, care a fătat singură, undeva-n iarbă.

Timpii și oamenii se amestecă în spațiul întâmplărilor trecute prin mașina de tocat carne umană și din care, simt că nici eu nu mai am vreo scăpare.

Aș mai putea fugi înapoi, în lumea ce m-a secătuit de vlagă. Stres cronic!

La ce mi-ar mai folosi unghiile false, oja, rujul de buze?

Nici cuvintele împreunate în pagini de carte nu mai reprezintă o valoare anume.

Mă las dusă, trasă în vârtejul apei și a întâmplărilor viitoare. Voi fi personajul gata să meargă înainte, tot mai departe prin codrii care nu sunt nici din argint, nici din aramă.

Rufele stăpânei sunt gata, uscate.

Le adun, le împăturesc ca pe foile de hârtie vechi, prețioase. Palmele cu care le ating, miros a rășină de brad, a tămâie.

Am revenit la timp la locul nostru de popas forțat, cu albiturile adunate sub braț.

Nu mi-e totuna să stau singură cu Rasputin și cu

lutierul care, iar prizează drog ca un mandarin.

— Simt durere în burtă ca și cum aș fi o bucată de rocă lovită de copită.

M-am trezit brusc din somn și nu mă mir că-i tot amiază, că de o săptămână nu a fost noapte, nici dimineață, nici seară.

Iapa s-a întors la noi singură și nechemată. Merge prin poiană mișcându-și șoldurile ca o femeie vicleană. Pășește deliberat când la trap, când la galop, apoi, bate pasul pe loc.

Nu are nevoie de cravașă sau de găleți cu jărat. Iapa asta s-ar putea hrăni numai cu lumini de scenă, cu aplauze.

Azi Rasputin nu a mai pus picătură de băutură pe limbă. Nici nu o mai face pe stăpânul când o prinde, îi trece chinga pe sub burta suptă, îi așază șaua pe spate.

Cal și călăreț se contopesc cu galopul.

Urmele de copite se umplu cu apă amestecată în pulberi de metale rare, dar minunea asta nu o ia nimeni în seamă.

Iapa are acum copitele ca unse și stropi mici de aur pe ugerul din care mânzul ei nu va suga vreodată.

Rasputin folosește cravașa fără motiv. Animalul pur sânge se înfurie, se aruncă-n prăpastie cu tot cu muscalul nebun.

Mă aștept la ce-i mai rău, la nechezatul de moarte, la țipăt de om.

Mă înșel. Compilația asta de Lume, nu-i defel cum, în cărți, ni se spune.

Tot acel eșafodaj de piatră și lemn, lângă care stăm, s-a prăbușit și s-a aprins ca o pelerină unsă cu seu de vițel.

Rasputin urcă povârnișul, spre noi, cu iapa de frâu. Se țin unul de altul, nici frate și soră, nici mamă și fiu. Egali în fața morții celei adevărate, fac pașii mici, tot mai mici, oboșiți de câte virtuți și păcate duc fiecare în spinare.

Eu sunt doar o cenușăreasă, întrețin focul cu vreascuri uscate. Nu-mi pasă o iotă de alții!

Nu știu, nu vreau să aflu cum și când am ajuns în curtea castelului înconjurat de vegetație luxuriantă.

Am aprins focul în sobele sparte și limbi ca de balaur ies, țâșnesc, curg, ling fundul tigăii în care sfârâie carne. Iarba care a cucerit zidul e speriată, sare peste geam printre ferigi și flori de gențiană.

Între cahlele medievale ard surcele fragile, butuci numai buni de tăiat pe ei și verze din piață și capete încoronate.

Absolut tot ce-i materie devine jăratic. Și Rasputin e un abur. Un crochiu de bărbat, așa cum uneori se plăsmuiete din norii plasați peste gura vulcanului.

A întins brațele, a deschis palmele, prinde cu degetele... Adună bob cu bob, focul, pârjolul.

Din locul ei, fără ham, iapa nechează surescitată.

El îi răspunde, se apropie, o îndeamnă, o lasă să miroase, să pună limba pe fiecare ciont de jăratic, să-l mestece în gura fără zăbală.

Au trecut sute de ani de când nu au mai făcut împreună, om și animal fără r bici și trăsură.

Rasputin râde. E de bine!

Iapa crapă în dinții din față bobul mare cât o nestemată. Limba îi lasă stropi infimi de sânge, sare și apă.

Omul chiuie în timp ce aburul iese tot mai gros, mai dens din gura animalului hrănit cu jar chiar din palmele sale.

— Va fi vreme bună! Prezice muscalul, arătând cu un gest scara din vaporii, vălătugul care suie spre cer sigur și ireversibil.

De acum, focul înțețit de mine între cahlele seculare, nu mai are căutare.

Nu mai am obiectul muncii, pare că nu mai am nici stăpână.

Pentru prima dată de când am plecat din civilizația florilor de plastic, mă simt singură. E cald ca-n cuptor și mor după o înghețată adevărată!

Iapa caută și ea apă, apă de fântână.

Stăpânul ei îi aduce găleata și așa, amândoi, unul

după altul, beau din vasul în care zincul coclește ca o otravă necunoscută alchimiștilor.

HRănit și adăpat ca în basm, animalul se lasă voluptuos pe o parte, pe spate. Se rostogolește, lăsând ștrafuri de iarbă strivită de-a lungul râpei din care torentul a spălat humusul din două mii de ani de istorie.

Rasputin nu mai râde hoțește. Știe că, fără un jar bun nu va putea aduce la staul alți cai, cai sălbatici.

Trânțește, încuie ușa la staul și, cu papiroasa roasă în gură, intră în castel, unde cade sleit de puteri, pe treptele scării în spirală, din capătul căreia, îl privește indiferentă Contesa – femeia care odată și odată îi turna băutură din propriul condur și-i aprindea țigara doar pocnind din sfârcul degetelor.

Acum doar îl privește, apoi se descaltă de botinele roșii și pline de noroiul coclaurilor, pe unde umblase zadarnic.

Între ea, amazoana, și iapa cu care cucerise medalii adevărate, legătura se destrămase.

În sobă, doi tăciuni nervoși țiuite ca locomotiva de manevre.

Enervat, muscalul se ridică, trage brăcinarul de ață, rășchirează picioarele în cizme de iuft moale și urinează peste jarul care agonizează.

Rasputin înjură în limba maternă și scuipă haiducește pe covorul de lână.

Din capul scărilor sofisticate, Contesa se aude cum cade, cum se rostogolește... Acum zace ca moartă dinaintea bărbatului care, consecvent în lucrurile pe care le duce până la capăt, mai întâi și întâi își leagă băierile pantalonilor, apoi o ridică, îi trage o pereche de palme, zicându-i:

— M-am săturat de toanele tale, haizaika!

Femeia este reală, nu o păpușă de așezat în vitrină. Sângerează ca o lubeniță în care ai înfipt cuțitul. Nu deschide ochii, nu mișcă un deget. Cred că e moartă de-a binelea.

— Ce o fi găsit la ea Rasputin ăsta? Sigur nu a fost

niciodată *cine știe ce* de capul femeii!

Îmi văd pentru prima dată stăpâna fără perucă, fără cârlionți stacojii. Dar, femeia asta deține cu acte un Munte din aur. Are Castelul și domeniul de vânătoare... Nu e vorba de o luptă dintre doi masculi care aleg o femelă oarecare.

Talianul, lutierul D'arvani nu este bărbat în adevăratul sens al cuvântului, este o pasăre frumoasă și sinucigașă.

Îl urmează pe Rasputin prin moarte și prin viață, promițând să-i construiască, odată și odată vioara măiastră.

Dar, bătrânul lup din stepa rusească nu se dă în vânt după muzică adevărată. Dansul da, jocul îl atrage și bate din palme, execută cazaciok-ul cu patimă, așa cum un piroman ar stârni un incendiu.

Acum stă încremenit cu Contesa pe brațe.

În încăperea foarte veche se lasă răcoare și un strat foarte dens de tăcere.

Îmi aud bătăile inimii. Sunt normale. Ca la un om care mai are încă multe de văzut și trăit pe propria-i piele.

El se mișcă ca-n somn.

Îl ajut pe mujic să așeze bolnava pe pernele satinatate, să îi acopere capul chel cu peruca pe care, D'arvani se grăbește să o pudreze din inerție și cu exces de zel.

Mi se pare a fi un valet conștient de poziția pe care o are într-o societate care îi oferă ocazia de-a deveni un ins cocoșat de propria-i lașitate.

Trăim toți trei evenimentul, fără milă și fără putere, stăm dinaintea trupului care a ars pentru spectacol și care se stinge ca o feștilă anonimă.

— Cine o va plânge?... întreb, retoric desigur, și niciunul dintre cei doi bărbați cu experiență în ale vieții și ale morții, nu fac altceva decât să ridice a neștiință, din umeri.

Peste Castel, peste Muntele cu galerii încă placate cu aur, peste cer și pământ se scutură singurătatea brută ca un scrum din mukul țigării.

E frig, se face din ce în ce mai rece, ca într-o grotă din care prinde să iasă, în picuri de cocleală, condensul.

Nu mai știu dacă afară e zi sau e noapte, dar constat cu stupeoare că încă îmi mai pasă de trecerea anotimpurilor.

Privesc prin fereastra cu aceleași storuri vechi de pe vremea armatelor de ocupație.

Aici au toastat Aliații cu Axa și au trasat cu creionul chimic, linia frontierelor care ne despart încă, frate de frate.

În lumina difuză abia de deslușesc secera și ciocanul pe fundal de sânge și crochiuri din sârmă ghimpată, de lagăr. Văd zvastica clar. Izul cărnii de om dus la crematoriu, dă năvală peste noi toți, bieți martori neputincioși ai războaielor mondiale.

De trei zile încoace, D'arvani stă rezemat de lângă șemineul din cahlele cu blazonul vechii familii nobiliare. Luierul cioplește, născocoște, dă formă viorii.

Din mâinile lui iese, nu un instrument muzical, scapă un trup de femeie.

Nu are strune, are mărgelile de sticlă la gât și peste pânțele.

Nu are arcuș dar cântă în ritm de taraf țigănesc, cântă o melodie potrivită pentru mușterii unei cârciumi deschise la șase dimineața.

Rasputin plânge mocnit, e un caraghios așa cum se smiorcăie, cum își șterge nasul mare bărbătesc în batistuța brodată cu monograma Contesei.

— În jurul castelului se adună primii câinii de vânătoare. Apoi, într-o lege a firii dură și necruțătoare, sosesc și turmele de câpriori, iepurii, fazanii, urșii și lupii. Constat că lipsesc numai vulpile.

Domeniul de vânătoare a devenit o arenă triumfală, în care om și fiară își împart pe din două ultima felie de libertate.

Nu mai este aer în budoarul cu pudră acrită de vreme, nu se mai poate respira între zidurile ce ascund cu siguranță comori, dar mai ales secrete terifiante.

Ies în curtea plină de fiare și viețuitoare de tot felul. Sunt inofensive și gata să-și împartă între ele, frățeste, tainul. În abatorul ambulant nu mai calc peste grămada de oase. Au fost toate adunate, ambalate și valorificate...

Din cer plouă cu stropi mici și îmbibați cu pucioasă.

Mirosim a butoi în care arde feștila, distrugând mucegaiul.

Mi-e greață de tot circul regizat de oamenii de afaceri.

Fug cât mă mai țin picioarele prin poiana în care, vechea trăsură a Contesei așteaptă degeaba meșterul din Viena.

Cineva trebuie să-i repare oiștea ruptă, să-i schimbe obezile roților roase de carii.

Peste ea, peste noi plouă din ce în ce mai tare.

Plămânii îmi sfârâie, din lipsă de aer, pleura e o băsică plină cu sare.

Mă văd goală, îmi văd prin piele, prin mușchi, oase și tendoane. Sunt ca la un aparat cu Röntgen și imaginea apare clară, irevocabilă.

Am diagnosticul în față! Sunt bolnavă de Viață.

Unde-i Moartea, moartea adevărată? O fi bine și sănătoasă? De la o vreme n-am mai zărit-o prin preajmă.

Ce-mi pasă!?

Rabd stoică, îmi duc misiunea până la capăt. Mă întorc la castel.

Aprind focul în camera Contesei. Îi duc apă iepei lehuze – un biet animal, pe care Rasputin continuă să-l țină în viață cu fărașuri întregi de jărat. Iapa nu mai nechează, oftează ca mama căreia i-a murit pruncul în pânțe.

Sunt derutată și ostenită. Ochii mi se închid singuri.

Văd fără ochi! Privirea-mi trece, brici, prin arbori, prin ziduri!

O privesc pe stăpână în cămașă de noapte, intimă. Stă la pat, cu rana deschisă în tâmplă. Altminteri e sănătoasă sută la sută.

Și-a luat oglinda, pudra, rujul de buze... Degetele îi

tremură și tot machiajul acela o transformă într-o caricatură haioasă.

Învățat cu situația limită, Rasputin își sfâșie rubașca lui cea mai bună; trage, rupe bandaje în care-i înfășoară scăfârlia mică și rasă cu lama.

Contesa pare a fi gata, anesteziată. Nu se vaită, nu țipă, nu înjură ca altă dată.

În schimb, lutierul D'arvani suferă, plânge. Pântecelul lui, invadat de metastaze, cere doză dublă de morfină.

Nu mai sunt droguri în sertarul cu narcotice, și... artistul generos ca un înger, ultima doză i-a injectat-o Contesei bolnave.

— Bravo! Ești un bărbat pe cinste. Îl laudă, în felul lui, Rasputin, apoi se ridică de pe marginea patului, cu ligheanul de porțelan, în care plutesc câteva cheaguri de sânge.

— Nu ai sânge albastru, precum pretindeai, cucoană! Se vede că facem parte din același neam de țărani iobagi... Mujicul nu își tachinează iubita, doar face constatarea lucid, și abia apoi îi dă drumul la un hohot de râs sănătos.

— Dacă a spus-o cu gura lui până și Alexandru Macedon, de ce nu aş recunoaște și eu, o contesă de ocazie, că arborele meu genealogic nu duce chiar spre stirpea lui Carol cel Mare.

Sunt o biată bolnavă, dar sub cupola Circului, acolo da, eram, mă simțeam cu adevărat o învingătoare!

— Nu vei fi având, tu, chiar sânge albastru în vene, dar ești mai bogată precum a fost Cresus. Așa că, fă-te cât mai repede bine. Am nevoie de tine.

— Îmi pun peruca direct peste rană și plecăm chiar azi, să-mi ridic limuzina direct din vitrină! zice stăpâna și râde ca o adolescentă naivă.

Aud și văd tot ce se petrece în budoarul Contesei, apoi privesc mai departe, peste întregul Domeniu. O liniște ca cea de dinaintea furtunii a cucerit avanpostul, pândește momentul prielnic, pentru a da, în final, atacul.

Și în văgăunile sălbăticiunilor e liniște morbidă și lipsă totală de acțiune.

Urșii au intrat în hibernare, deși este vară. Iepurii s-au împăcat cu lupii, care-și arată blana, una sintetică.

Pe versantul opus, se mișcă trupe de ocupație civilă. Geologi, topografi, artificieri și un eșalon de excavatoare iau în coarnele lor de metal, felie după felie din perimetrul concesionat unui consorțiu fără identitate, dat pentru 100 de ani!

Trec prin mine, invers, mileniile de singurătate, toată natura virgină e răsturnată, purtată ca dintr-un montagne russe.

Sunt mai furioasă decât speriată de ceea ce mi se arată pe hartă.

— Unde-i Dânsa, să-i oprească???

Strig disperată, deși știu că nimeni nu mai poate opri ceea ce a pornit spre distrugere o dată.

— Ce atâta grabă, măi femeie?! mai trage o țigară, mai bea o tărie... Asta e Viața, cu bune și rele.

Și... mai lasă-mă, să-mi văd de ale mele.

Uraganul Gustav e mai nebun decât a fost Katrina. Trupe militare străine au intrat în Cecenia. Bagdadul își vinde istoria pe un pumn de fasole. A explodat depozitul cu focoase nucleare. Sinucideri în lanț până și în lumea balenelor albastre... Pinguinii agonizează pe coastă... Ce să mai zic de Afghanistan, de... Asta-i! Muncesc ca o sclavă... mă ceartă Dânsa, cu o voce ca de șmirgle.

— Eu nu-ți cer un cutremur, un atac armat, doar ceva, ceva ce ar putea opri, încremeni prostia umană! Zic și eu, la rândul-mi, furioasă.

— Basta! țipă Dânsa și o simtcum dispare ca respirația unei frunze prăbușite din frasinul bătrân.

Mi-e rușine de mine.

Merg cu ochii închiși pe poteca îngustă, trec râul peste trunchiul aruncat acolo de puhoai. Nimeni nu mă vrea, nu mă înțelege! Nici chiar mie nu-mi mai pasă de clipa viitoare.

— Crai a fost cel care m-a văzut primul. Mi-a făcut semn cu mâna lui micuță și unsă cu lut amestecat cu rocă auriferă.

A renunțat să mai plămădească păsări, dacă tot nu reușeau să se ridice singure-n slavă. Acum modelează, cu migală dar fără bucuria creației, figurine ciudate; nici oameni, nici animale – himere pe care le vinde șefului de la șantierului de prospecțiuni geologice.

M-a luat de mână și mi-a arătat prispa bordeiului său, plină cu marfa care trebuia ridicată, dusă în expoziții, dintr-o zi în alta.

Am atins lucrările din ceramică nearsă, una după alta, le-am simțit, prin pori respirația.

Câteva erau grosolane, grele ca femeia Gânditorului de la Hamagia, indubitabil, femele în plină gestație.

Nu conta dacă erau dinozauri, centauri... aveau prețul pus, afișat la vedere, ca o ștampilă pe un pașaport diplomatic.

Îmi arată acum, ascunse sub prag, pungile pline cu acadele, nasturi de alamă, un ciob de oglindă și câteva gloanțe îndesate cu pulbere adevărată și banii, prețul obținut de el, pe marfa vândută.

Îl cert. Îi vorbesc despre păcatul lăcomiei, despre vanitatea umană și imposibilitatea de a-și vinde harul pe care i l-a dat Demiurgul, samsarilor ce se bat pentru profit în numele Artei.

Nu știu dacă mă ascultă, dacă îmi aude dojana. Și-a sumes mânecile până deasupra de coate și trage, scoate din tină și pulberi de aur, chipul unui copilăș ca un înger. Nu e defel potrivit pentru populat menajeria lui de monștrii care i-au umplut tinda, dau afară peste pragul bojdeucei cu pereți din pământ galben. Păpușa e gata. O jucărie pe care o găsim în toate prăvăliile gata să sărbătorească negustorește Nașterea Domnului.

Are obraji bucălați, nasul mic, gura cam mare și părul zburlit, de-mi vine să înfig pieptenele în el, să-l trag și să-l învăț cu rigoarea.

— Mda, cam sălbatic dar... frumușel!

Zic, ca și cum să îl laud nu mi-ar fi chiar la îndemână.

Crai râde în hohote pentru prima dată de când ne cunoșteam. Sare de pe un picior pe altul, spune glume și

clefăne gumă cu miros de lămâie.

Nu mai e copilul pe care îl credeam a fi o minune.

Vorbește, e drept, în cuvinte puține, dar clare. Mă trage după el, către staulul, unde, într-un coș de nuiel, doarme un prunc fără mamă.

E înfășat în cămașa Contesei, rufăria intrată la apă și pe care, eu o făcusem *scăpată* în valuri, în timp ce spălam, mai ieri, la cascadă.

— Fratele! Așa mi-a spus Zâna că-l cheamă. Mi l-a lăsat aici, în ogradă.

— Cum arăta făptura care ți-a călcat bățătura?

Eu pun întrebarea fără cap și coadă, derutată de repeziciune cu care evoluează lucrurile proaste, în locul pe care-l credeam a fi interzis oamenilor.

Crai îmi descrie, după cum se pricepe, femeia care l-a vrăjit, i-a luat mințile, lăsându-i în schimb nou născutul în coș de răchită, și un biberon plin cu lapte de capră domestică.

— Păi, e frumoasă ca soarele dimineața! Are cosiță din fire de aur și ochii albaștri ca cerul. Obrajii ei sunt pielița măceșelor și gura-i miroase a gutui proaspete. Da' degeaba îți tot explic, tu nu poți să-ți închipui că așa o frumusețe de femeie ar trăi aici, pe pământ.

Cu toate averile și pomezile sale, Contesa e *vax* pe lângă Zâna, care vine când poate, să-i schimbe scutecele lui Frate, să-l lase să sugă, să-l hrănească, cum face o lupoaică adevărată.

— Ascultă la mine, copile; aia nu e *zână* cum nu sunt eu Papa de la Roma.

— Dacă nu mă crezi, să nu mai treci pe la mine!!!

— Crai, băiatule, se pare că lucrurile ne-o iau înainte și, încă nu ai învățat mai nimic despre Om, despre lume. Femeia aceea-i mama copilului sigur.

O fi vreo muncitoare de pe șantierul cu cei care s-au hotărât să-ți fure, să-ți ronțăie bucățică cu bucățică din Munte.

— Pleacă!! Nu mai am încredere-n tine. Crai plânge fără să-și șteargă lacrimile care îi intră în gură, cu care mă

înjură.

De unde, de la cine și cum va fi învățat atâtea cuvinte care îi fac mai mult rău decât bine.

Nu mă simt jignită doar înșelată și asta nu mi se întâmplă prima oară în viață.

Mi-e milă de Crai, ajuns un adolescent. Copil al nimănui, atras sinucigaș în *groapa cu lei* a civilizației mele, ca într-un malaxor.

Mi-e milă și de pruncul, care a prins a plânge în coșul, pe care eticheta unui magazin artizanal situat în chiar vecinătatea maternității orașului din care eu mi-am luat lumea-n cap, încă există, ca un act de idenitate.

Iau copilul în brațe. Crai nu se opune și intrăm în bordeiul cu foi de ferigă în loc de tablă sau țigle. Aprind focul în vatră, încălzesc laptele de capră sălbatică, hrănesc fiul sărmanei mame, care sigur nu este cu bărbat, măritată.

Copilul râde înspre colțul încăperii, către locul unde, o rază rătăcită din soare așteaptă ziua următoare, răsăritul sigur.

Îi vorbesc lui Crai, despre responsabilitatea pe care și-a asumat-o, oprind copilul la el.

— Singur nu vei reuși să-l aperi de boală, de foame, de frig și nici să-l faci să meargă pe picioare ori să vorbească perfect. Pentru asta e nevoie de mamă, de o femeie adevărată.

Băiatul mă privește cu milă, ca și cum eu și nu el, aș fi ființa aia, neajutorată.

Nu face niciun gest de apărare, nu-mi prezintă argumente care să-l favorizeze.

El a promis, și-a asumat o sarcină importantă și o va duce, indiferent de prețul plătit, până la capăt!

Nu mai insist, ar fi zadarnic în conjunctura dată. Deși am gura amară de supărare, refuz mierea și fructele de pădure, pe care Crai mi le oferă, cum face de fiecare dată când îi trec pragul bordeiașului.

Adolescentul mai ieri aproape sălbatic nu este prințul pe care te aștepti să-l găsești într-o carte. Deși pereții

grotei sale sunt spoți cu pulberi umezite de aur și în loc de pietre, pe vatră, are flori de mină, cristale cum eu nu am mai văzut nici în colecțiile de stat, nici în cele particulare.

Crai are tălpile mici, cu crăpături în care ar putea intra greierii. Nu are nevoie nici de pantofi, nici de opinci. Are pielea gâtului rumenă pe sub pâna cămeșoiului aspru, semn că poate duce, ca un cal tânăr, povară după povară.

Zilele au trecut.

Încet, în timp, a acceptat să-l ajut.

Azi e un eveniment important – îl învăț cum să-i facă baie lui Frate, să scalde în apă caldă de ploaie. Pruncul gângurește, dă din piciorușele ca două înotătoare.

Am ajuns la înțelegere și facem cu rândul. Eu schimb iarba din saltele, frunzele uscate din perne. Pun peste golul, unde ar trebui să fie fereastra, ramuri foarte dese, cât să nu dea iama peste prunc greierii și tântarii.

Crai păzește turma micuță de capre abia domesticite și vânează doar când nu mai este mâncare în tocitoare.

Nu are arbaletă nici armă cu laser. Nu are grenade și nici lance de aruncat sălbăticiunii în spate. Prinde din fugă vânatul, când și cum poate.

Caprele cele mai rele vin singure la mulsoare și, așa, Frate crește ca din apă, parcă prea repede decât scrie în câștile de specialitate. Stă *copăcel*, merge în picioare.

Pe prispă, himerele din lut sunt din ce în ce mai puține la număr. Crai nu le mai ține socoteala, nu le mai pune nici prețul, nici număr de inventar, refuză orice târg, spre surprinderea mușteriiilor de chilipiruri.

— De peste Munte se aude prima detunătură. Nu e tunet, nu vine furtuna; e vorba de dinamită curată. Ucigașă.

— Vin vremuri nepotrivite pentru oameni și dobitoace. Trebuie să plec, să mergem împreună la stăpână. Vom lucra cu mintea și cu brațele, ne vom câștiga hrana și respectul de sine.

Eu vorbesc fără punct și fără virgulă, cu adevărat speriată, în timp ce, Crai cântă din frunză lângă copaia în care, copilul fără mamă plânge, are crampe la pânțe.

— Fie voia ta! Vom pleca, dar vom lucra cu rândul. Eu de seara până dimineața, tu, femeie slabă, numai pe lumină.

— Îți mulțumesc, Doamne! Facă-se Voia Ta! am strigat spre tării, cabotină și gata să cred că am obținut promisiunea de a-l integra în lumea mea pe copilul rebel.

Mi se făcuse dor de oameni, de lumea cu bune și rele. De înțelepți sau bețivi, de Contesa și slugile care-i scuiپau pe ascuns în farfurie.

Deși nu are mai mult de treisprezece ani, Crai pare să fi împlinit demult cincisprezece.

Oricum, pentru Contesă, tot copil se numește și nu-și mai ia ochii de la el în timp ce-l servește cu dulciuri ținute în bomboniera împodobită cu trandafiri de porțelan subțire și galben.

Instinctul de mamă s-a trezit brusc în femeia care jurase să nu mai poarte sarcină vreodată, să nu mai nască, să nu mai alăpteze rodul pântecelui, după ce o pierduse pe Erika, fetița ei și a lui Otto zburătorul și vedeta incontestabilă a Circului Globuss.

Convalescentă și fără puterea de a-i înfrunta pe cei care îi dădeau cu insistență târcoale, în stoluri, ca păsările amatoare de hoituri – stăpâna domeniului a prins drag de băiatul pe care providența însăși părea să i-l fi adus acolo, în castelul din creierul munților.

Dacă nu aș cunoaște-o cum îmi știu pe de-rost buzunarele, aș crede că-i o stafie inofensivă, așa cum stă în haina de casă cu horbote din ață mercerizată, în fotoliul tapisat roșu și de unde, întinde palma subțire, albă și grea de inele, spre pletele adolescentului, pe care vrea, incontestabil, să și-l facă prieten.

Crai se ferește, țâșnește ca și când o viperă ar încerca să-l înțepe.

În schimb, nu-i refuză bomboanele, ciocolata nici hainele pe care croitorul, adus nu se știe de unde, le taie din foarfece, le coase, le țivește în atelierul lui încropit în turnul de vest al castelului.

Spre surprinderea tuturor, Contesa are răbdare, știe

cum să se poarte cu copilul care a trăit ani în șir singur, în sălbăticie.

Crai s-a angajat să-i împingă căruciorul rulant, în care, o plimbă pe coridoarele obscure ale zidirii medievale, pe la grajduri și chiar prin grădină.

Contesa îi dă lecții de aritmetică, numărând mai întâi porumbeii ce vin și pleacă de pe pervazul ferestrei, cu răvașe ce țin de spații și timpi greu de stabilit cronologic. Apoi, trece la geografie, economie și finanțe – reușind ca la finalul unei săptămâni de muncă asiduă, Crai să poată deosebi o bancnotă de bancă adevărată de una falsificată.

Până-n Crăciun, copilul care se juca de-a Iisus, calcula deja rata inflației și stabilea pe loc cifra de afaceri a Domeniului. Extrăgea ca un computer, profitul, scădea taxele și impozitele.

Ar fi putut deveni un agent de bursă, un contabil de carieră.

Până în primăvară deprinse și jocurile de societate – să mintă, să fure zâmbind șarmant și înjurând în câteva dintre limbile importante din lumea stăpânită de oameni.

De Rusalii citea în stele și în jurnale, anticipa prăbușirea Bursei Mondiale.

De cele mai multe ori nu mă lua în seamă, pentru el eram doar o cenușăreasă, slugă bună să-i aprindă focul în căminul din camera cu ferestre înalte și lambrisată în lemn scump de cedru. Alteori, mă lua deoparte și îmi divulga secrete uriașe.

Despre Frate nu mă întreba niciodată.

— Astăzi suntem în jurul mesei toți ai casei: Contesa, care se simte din ce în ce mai în formă; Rasputin cu încă un dinte spart în *lupta* cu sticla de băutură; Eros D'arvani, cel mai mare constructor de viori în forma trupului de femeie, acum mai cuminte ca o fată mare; grăjdarul – cel care a avut personal grija iepei, pe care a găsit-o ca și moartă pe brațul de paie, și a pus-o din nou pe picioare, pregătind-o pentru cursa din toamnă; Crai, în costum și cămașă de firmă, așezat la loc de cinste, față în față cu Arap Alb, invitatul exotic.

Se aud doar tacâmurile cum se lovesc în porțelanul farfuriilor, apoi o muscă bâzâind, fără să reușească să evadeze, să scape dintre faldurile perdelei.

Apoi, aparent din nimic tot acest întreg perfect pare să intre în criză. Blatul de masă se saltă, mâncarea se amestecă, se varsă sub lampadarele de cristal – care se clatină, zornăiesc, se lovesc berbecește între ele.

Dăm buluc la ferestre.

Muntele, bănuiră a fi o mină plină de aur, este survolat de avioane tipic militare.

— Manevre! Concluzionează, savant în materie, Rasputin și își scoate din dulap revolverul cu butoi fără pulbere.

Ca un vajnic căpitan de vas, încercând să păstreze calmul subordonaților, Contesa chicotește proteste cu Sfarmă Piatră, un haidamac adus din lumea largă, și pus să spargă bolovanii pentru noua cale ferată.

Intră în joc și Setilă. Un ins cu pânțe ca de gravidă, sigur suferind de hidropizie, și pe care Contesa îl acceptă în propria-i suită, din milă.

În curte, speriate, cele câteva galinaceea se adună dinaintea cotețului, moment crucial pentru Baba, care le numără și iar se ia la hartă cu Moșul din poveste. Motivul? Nu-i fata moșului, cea fugită în lume, ci *doi bani*, care, după cum susține și Crai:

— După ultima inflație, nu mai au valoare reală.

Arap Alb butonează, enervant, celularul.

— Haram! Nu mai am semnal. Ce mă fac?

Contesa se oferă să-i împrumute unul dintre cei mai deștepți și rapizi porumbei voiajori pe care i-a avut vreodată Domeniul.

— Garantez cu capul meu, pentru secretul mesajului! Spune și face semn ce aduce cu glisarea unei ghilotine.

Ca orice negustor cu noroc chior, Arap Alb râde sfidător.

— Prostii!

— Stăpâna știe ce spune! Rasputin intervine mai beligerant decât ar fi cazul. Este arțăgos și gata să-l scoată

din *cărți* pe străinul frumos, deștept și care le livrează la suprapreț pistoale și fructe umflate cu azotați și fosfați.

Avioanele în escadrilă nu se domolesc. Mai fac un raid, vin spre pământ în picaj.

La Castel, personajele nu se mai înțeleg neam, nu se aud ce vorbesc.

În cele din urmă lucrurile se liniștesc pe ziua de azi. Avioanele, cu cherosenul pe zero, se retrag victorioase la hangar.

În sufrageria cu stucatură înțesată de amorași și frunze de stejar, părțile se pun de acord la o cupă de șampanie franțuzească.

— Are *ștaif* Contesa! Concluzionează D'arvani, care, priceput în a toasta, stă drept, cu paharul ridicat în dreptul ochilor negri și care-i ard de febră. Ține stânga sub reverul jiletcii de catifea veritabilă, de nu se vede că îi lipsesc, din cinci, două degete.

— Hârști! Și le-a retezat singur, cum te văd și mă vezi! Clevetește Ana lui Manole, din zidul unde, la ordinul Contesei, ziese caseta cu actul de proprietate a Domeniului.

— Cine l-a pus să-și cumpere firez electric!? Intervine Dochia, o ciobăniță cam despuiată de haine și care o face, când ți-e lumea mai dragă, pe ecologista.

Niciuna din cele două femei, ce-i slujesc Contesei din vocație și fără simbrerie - nici eu, o cenușăreasă ca și invizibilă - nu am fost invitate la masa stăpânilor.

Suntem trei femeiști ca trei ursitoare fără clientelă; ne facem că muncim dar tragem cu urechea la ce vorbesc ei, deșteptii Pământului.

De unde s-or fi pripășit toți nebunii în jurul Contesei, care, acum că a gustat lichior din migdale, a devenit lăudăroasă, mai nesăbuită cum nu aș fi crezut-o vreodată.

— Aur, am un munte de aur, lutier nărod! Ei, ce zici 'talianule? Așa basm, așa națiune!

Eu, Contesa - pe care o credeai a fi o nebună, voi păși, ca veverița pe coji de alune, pe lingouri de 24 de carate.

Mă voi îmbăia, nu în lapte de măgăriță, nici în sânge de slujnice... Crima îmi repugnă. Voi face baie în pulberi abia scoase din mină!

Ha, ha, Rasputin daragoi - ți s-a cam albit barba, ți-a mai căzut un dinte, dar nu îți fie frică! Ai încredere-n mine!

Uite așa, dragul meu, aurul curge, țâșnește din țâța vârvei ce-mi păzește galeriile pecetluite!

— Dacă mă iei de asociat cu acte în regulă, îți aduc oamenii care se pricep să-l adune, să-l îmbutelieze și să-l comercializeze ca pe apa minerală, în străinătate!

— Ești un târâie brâu, Arap... sau cum îți spune; un pirat de pe Drumul Levantului. Nu vreau să am de-a face cu tine!

Unde-i Crai? Să vină copilul ăla, să-mi facă planificarea forței de muncă, durata de extracție, calculul potențialului...

— Este nevoie de bani pentru marketing, Contesă scumpă! Nu se lasă arabul, și în cele din urmă, reușind să-și lase gazda cu gura căscată, adaugă:

— Aurul este un afrodiziac sută la sută! Este elixir nu o rocă din care să scoți numai metal inoxidabil pentru cercei și verighete.

Dar... pentru a-l pune în valoare e nevoie de studii, de promovare. Batem palma și te fac bogată cât ai zice *pește*!

— Crai! Băiatule, spune-mi dacă mă minte străinul ăsta.

— Nu minte. Ionii de aur produc efedrine, așa ca ciocolata. Cel puțin, așa am citit eu prin reviste... Vorbește în locul adolescentului, lutierul, și o face nu din convingere ci pentru că, o astfel de industrie pusă pe roate, l-ar putea ajuta și pe el, în promovarea instrumentelor muzicale.

Toată lumea a devenit gravă, cu morgă de savanți în devenire. Numai Rasputin râde cu mâna lui de ucigaș fără plată, pusă peste gura știrbă și mustața lată. Încă nu s-a împăcat cu ideea că, fără cei doi dinți din față, nu va mai putea sparge în gură pahare, sticle de un kil, damigene.

Eros D'arvani suportă cu stoicism sarcasmul

muscalului, căruia îi dă degeaba târcoale de mai multe decenii încoace.

— Asta-i!

Bravo, iepurașule! Le vom oferi tuturor potență fără limite biologice! În schimb voi primi bani, bogății cum nu a cunoscut Orientul nici Occidentul! Contesa zice și se bucură copilărește. Trece dintr-o stare în alta fără a masca emoția care i se vede pe față.

— Nu te inflama, dragă! Nu uita, ești încă o invalidă în scaun cu roțile. Afacerile nu sunt pentru tine.

Azi să chefuim! Viitorul ține de ziua de mâine.

Intervine Rasputin, uluit de prostia Contesei.

Găina care-i rezistase, clocind peste un munte de aur, acum era gata să se lase jumulită de un negustor fără licență de exploatare a metalelor rare. Ea nu vedea, că Arap vine direct din poveste?!

Contesa e stacojie, incontrollabilă, se ridică în căruciorul, care stă gata s-o ia singur la vale, să răstoarne în calea lui masa și scaunele invitaților de onoare.

— Eu sunt stăpâna! Mă voi purta ca atare!

Îmi voi face mască facială, băi cu pulberi de aur. Voi construi cel mai elegant sanatoriu pentru a-mi recupera anii pierduți cu idioți ca Otto și ca tine, mujicule!

Îmi voi șterge toate ridurile obrazului și amintirile negative!... Am zis!

Scandalul a fost stins numai printr-o minune.

Se auziră bătăi de ciomag în poarta Castelului.

— Cine mă deranjează!??? Întreabă Contesa devenind atentă la detalii.

— Oameni de omenie, duduie. Suntem noi, cei trei ciobani...

— Nu mă interesează afacerile cu lână și brânză...

— Păcat! Fac mocanii ăștia o telemea; Mmm!!! Să te lingi pe degete, nu alta. Zice de după, vrafu de cărămizi dărâmate, femeia lui Manole și ca oricărei gravide din lumea asta, gura îi și lasă apă.

— Nu zic, o fi ea, brânza, bunicică, da' sigur e ambalată în burduf de potaie.

Adică, nu are marcă serioasă. O susține pe gravidă și Dochia.

Niciuna, nici alta, ciobanii dau iama în salonul unde, D'arvani, tocmai prinde a ciupi corzile viorii, iar Contesa, influențată de pălăvrăgeala femeilor, țipă ca din gură de șarpe:

— Bă, țopârlanilor, eu dețin cu acte un Munte din aur și voi vreți să fac negoț cu produse perisabile?!

— Îi auru' proștilor, duduie dragă! Își ia nasul la purtare, primul dintre cei trei ciobani, toți frumusei, toți tinerei și imposibil de deosebit între ei.

— Ce curaj pe el! O fi cel Moldovean? O fi cel Ungurean?... Nu, e cel cu oi multe, mândre și - cornute!

— Ah, de m-ar lua, aș pleca fără grijă cu el!!!

Oftează Dochia și transpiră toată la subsioara cămășii.

— Nu vezi, fato, hăi, că-s trei moșnegi arțăgoși, răi; timpul nu i-a iertat nici pe ei.

— Ești prost da' fălos, omule! Se vede că tu ai înfipt baltagul! îl repede Contesa, pe Căpcăunul care, nu știe nimeni de unde a apărut în legendă.

— Prostu' nu e prost destul dacă nu e și fudul! Intră cu tupeu în discuție o piticanie cu chelia acoperită de fesul ros pe margini.

— Șterge puțină, Palmă-Cot! Pentru tine, nu mai am nicio slujbă liberă, niciun scaun gol!

— Contesă, ciobanii te mint ca să le rămână pășunea lor, așa cum a mai fost.

Eu știu, eu cunosc străfundul pământului ca pe buzunarele de la surtuc. Uite așa! - zice piticul și își întoarce în afară căptușeala hăinuței albastre, pe care însemnele unei firme militare din secolul trecut, îl dădeau de gol, că el, spiridușul se cam ramolise, nu mai avea fler în detectarea comorilor din adânc și trăia din mila Armatei Salvării.

Pentru a fi mai convingător, sare pe masă. Nu-i mai înalt decât purcelul de lapte care stă pe tava de argint cu măr roșu înfipt între dinți.

Ne privește în ochi și tușește sec, enervant.

— Mai lasă tabacu'! îl apostrofează, în felul lui, arogant, Sfarmă Piatră, în timp ce l-a și înșfăcat de gulerul surtucului și dă cu el de pământ.

— Ce ai, bre! Am plămânii burdușiți cu pulberi de aur! Sufăr de silicoză... boală profesională, da' cine să se ocupe de cei ca noi, bogații-săraci?

Contesa a devenit curioasă, îi pune câteva întrebări convenționale, apoi sună din clopoțel.

Cadristul se înfățișează, cu mânecutele negre prinse în elastic peste mânecile vestonului cu trese de ofițer în retragere:

— Angajează-l!

Fă-i rost urgent de unelte. Imediat ce e gata, intrăm cu toții în mina veche, cea dezafectată.

Planul e gata. Ne luăm după prichindel, după mirosul dinamitei... Aprindem fitilul și BUUUM, trosc poc! Muntele va crăpa ca o tărtăcuță!

Aurul se va descărna din rocă precum carnea de pe oasele de bibilică în piftie.

— Ce vremuri vom trăi, ca în Vestul Sălbatic!

Să sară pepitele ca boabele de porumb pe o plită încinsă. *Pop corn!* Asta vom vinde la tonă și la cornet, marșienilor care vor veni să ne vadă acasă, aici, pe Pământ.

Tânărul cu pălărie de cowboy și cizme cu carâmbi militari, a terminat de vorbit, e surescit și înghite în sec.

— Ba, să ne întoarcem în Renaștere, să nu fie numai afaceri! Aproape că se roagă lutierul D'arvani, artistul care taman și-a schimbat vioara pe o doză de drog sintetic.

Pentru un timp, nu va mai simți durerile atroce în pânțele, se va crede din nou sănătos, gata ia totul de la capăt - să ajungă o celebritate în viață, nu doar postmortem.

— Zi-i Artist și gata! scumpa mea Contesă.

Arapul intervine cu diplomația fină a unui păianjen ce invită musculița la cină.

— Da' mă enervează cu slăbiciunile lui de ființă

ambiguă. Să facă și lutierul ceva util pe lumea asta. Poate învăța poker, canastă... Să gândească pragmatic!

Asta-i epoca dinamitei și el, D'arvani visează mecenatul!!! Cine să-ți împrumute azi un dolar pe degeaba???

Bunul meu amicul meu a rămas tot un lunatic. Of, sunt atât de singură în afacerea asta!

Contesa e din ce mai deprimată și caută după batista cu danteluță de Flandra. Tușește, scuipă în țesătura subțire, pe care mai apoi, o dosește în poșetă, lângă cheile seifului despre care doar ea și Ana știu unde-i zidit în perete.

Beat cui, Rasputin își permite s-o facă pe prostul. S-a ridicat pe picioarele de uriaș fără vârstă, slobozind vorbele ca și cum ar da cu pumnul în masă:

— Stăpână, dacă spui tu că acolo este aur, apoi... este AUR! Tovarăși, davai târnăcopul, kalajnikovul, katiușele...

— Poate vrei și un cocktail molotov... se oferă ironic, chelnerul, care până acum a servit la masă cu gura pecetluită și ochii cât cepele.

— Harașo! Toarnă, umple paharul băiete, băutură să fie! Mă sacrific; voi intra primul în galerie!

— Noaptea sau nopțile următoare, au trecut în neștire.

Mahmuri și ridicoli în costumele ca de carnaval, cei din anturajul Contesei privesc cu indiferență maladivă cum, sub pumnul lui Sfarmă Piatră, pecetea pusă pe gura de mină încă înainte de vremelnica împărăție a romanilor, cade, se spulberă ca o cenușă.

Rasputin, fără felinar, fără ghid, trece primul, ca armata de ocupație, tropotind:

— Înainte!! Tot înainte!

— Ho, hooo! mai domol, nebunule. Sub pasul tău greu se va prăbuși tot Muntele peste noi.

Palmă Cot sigur pe sine, cu traista cu scule minuscule aruncată pe umăr, îl oprește să mai facă un pas spre falia, de sub care, vuietul apei subterane se aude ca un uragan.

— Aurul! auziți cum curge? Cum se duce pe gârlă tot aurul meu!?... Scheaună nevrotic Contesa, din scaunul ei cu roțile, pe care Crai, încearcă să-l împingă printre dărâmături.

— Acolo-i izbulcul, apa neagră, Vâlva. Trebuie s-o treceți dacă vreți să dați de comori - lămurește situația, pe cât reușește, Meșterul Manole - care, cu lecția destinului gata învățată, face drumul înapoi spre casă, copii și nevastă.

— Un laș mai puțin! Concluzionează Contesa și scuipă a dispreț pe urmele lui, strigându-i: Ți-și fi dat aur pentru spoit ușile împărătești, argint pentru cele diaconești...

— Nu mai e nevoie de podoabe, zidul s-a prăbușit iar az' noapte... Meșterul Manole iese din subteran și trage aer în piept, așa cum împătimitul trage fum de țigară.

În urma lui, ultima proprietară în viață, a Muntelui recuperat cu scandal internațional, de la regimurile de ocazie, fluiera a pagubă.

Ecoul se prelinge prin fisurile din padiment, prin arcul de susținere - tot lemn foarte vechi și acum mai subțire decât coaja oului de prepeliță.

Se aud trosnituri, pârâituri ca de oase rupte. Un vagon de pietre s-a desprins, în fața noastră din felia de munte.

Sfarmă Piatră, ca o gardă de corp care se respectă, are grija de viața Contesei, pe care Crai, nu reușește s-o ridice cu tot cu scaunul cu roțile. Uriașul o saltă, o duce pe brațe.

Femeia i se prinde ca o liană de grumaz, aproape să-l sufocă. Din străfundurile Muntelui se aud cum chițâie șobolanii. Va fi iar cutremur.

— Sunteți o șleahță de pierde vară. Nici în tine, Crai băiatule, nu mă pot încrede. Ești prea tânăr pentru lupta asta, ai lapte în vene nu sânge de taur.

Rasputin, mujicule! Parcă, tu-mi erai *motorul* expediției!??? Ce faci?? Doar înjuri și mesteci mahorcă. Mai bine te prindea abatajul și mi te făcea chisăliță.

Contesa e furioasă cum eu nu am văzut-o vreodată.

Toți acei oameni, pe care ea îi adunase din patru vânturi, îi căpătuisese; în care își pusese nădejdea și chiar investise bani și prietenie sinceră, o dezamăgiseră.

— E careva dintre voi dispus să lucreze pentru mine ca persoană, nu pentru bani foarte mulți? Rămâne cineva cu mine, aici, în mină? Cine-i **pentru** să ridice mâna.

Nimeni?!!! Hei, voi ciobanilor, care v-ați fofilat și ați scăpat basma curată de justiție. Da, da... voi doi! Nu v-ați ucis fârtatele pentru... oi *mai multe, mândre și cornute...???* Alegeți între a fi... miner de frunte sau intrați la gherlă! Încă mai am prieteni sus-puși la Justiție...

— D'apoi cum ți-e voia, cucoană. Dacă ne plătești salariul mediu pe economie, ne dai spor de toxicitate, prima de Crăciun... ne plătești asigurarea de sănătate... Poate ajungem la o înțelegere, că de turma nu o mai aveam...

— Miorița???

— Pastramă, kebab... A plecat cu vaporu'.

— Deci, voi sunteți ăia care i-ați redat libertatea nababului de Haisam. Fain!

Da' tu, cel mai prostovan decât o mioară - baciule drag, ți-ai recuperat, de la criminalii ăștia, daunele morale?

— Țțțțț! domnișoară. Mi-au dus oaia la târg, ca pe o sclavă. Fie-vă milă și de mine, sunt orfan, nu am tată, nu am mamă, nici picioarele nu mă mai țin să fac transhumanță. Aș vrea niște bani să-mi iau mașină și garsonieră în oraș. Îmi dați?

— Cap pătrat! Eu nu sunt bancă de Stat! Cum să vă las singuri într-o mină plină de aur? Ar fi ca și cum aș pune lupul să facă pază la staul.

Dar, să nu ziceți că nu am inimă, vă dau în primire pădurea, exploatația forestieră! Ei, ei... nu care cumva să-mi dispară vreun pamier, vreun tei! Iaca, mi-ați luat mințile, vorbesc aiurea. La treabă!

— Cine să-i numere? Eu nu am decât zece degete la mâini și zece la picioare.

— Așa-i, nici nu suntem dispuși să ne rupem șalele cu buștenii tăi, de la gater.

— Mai bine să ne vedem fiecare, de treburile noastre, cucoană!

— Sunteți puturoși și obraznici!

— Ei sunt cei cu lâna de aur! Argonauții! Intervine la timp Eros D'arvani, și, aproape de extaz, le pipăie cămășile fierte în zer acru.

— Așa-i conașule! Am făcut istorie la vremea noastră și acum să slujim o femeie care umblă după aurul proștilor? Muntele ăsta e gol ca bostanul.

— Nici în glumă să nu mai spui asta, țopârlane! Știi tu, cine sunt eu? Contesa care, în vreme ce tu trândăveai la umbra de stână, am muncit de m-am spetit. Eu, o contesă cu sânge albastru, am tras *targa* pe uscat, am fost la stăpân. Am experiența vieții și nu mă poate trage nimeni pe sfoară. Auzi?

Azi și aici sunt ACASĂ! Sunt la rădăcină. Sunt o victorioasă! Crai, unde-mi ești, măi copile? Vino aici, lângă mine. Spune-le domnilor aici de față adevărul și numai adevărul! Am înscrisuri pentru castelul de vânătoare, pentru mina de aur și pentru cea de sare; am Muntele cu toate viețuitoarele? Am! Răspunde tăntălăule!

— Aveți, doamnă Contesă! Dar... castelu-i o ruină în care cuibăresc vulturii. Mina e prăbușită de două milenii... Sub Muntele dumitale fierbe vulcanul... și colac peste pupăză, buldozerele rad de la bază, versantul...

— Tacă-ți gura, copil fără recunoștință! Nu-mi mai pune paprikă pe rană. Ce știi tu despre economia mondială, corporații - tu care habar nu ai dacă e vară sau iarnă.

Un lucru mi-e clar! Cu tot cu halda de steril și cianurile care otrăvesc izvoarele, cu brazii care mor pe picioare, cu grămezile de gunoaie aruncate de oameni - Muntele acesta îmi aparține!

Eu sunt stăpâna! L-am cucerit și-l distrug dacă vreau, îl rad din rădăcină!

— Va fi numai cum va vrea Dumnezeu! Îndrăznește

și-i zice un om necunoscut mie, un bătrân cu hlamidă de cânepă și sandale legate în nojițe din piele de zimbru. Stă drept, cu privirea limpede, în fața femeii nervoase.

Ceilalți au luat deja spinarea de drum sub picioare, un drum forestier tipic țăpinarilor și care se închide în ușa birtului deschis non stop încă din în ziua inaugurării fostului șantier hidrotehnic – șantierul, un simbol al epocii în care fusese cât pe ce ca lacul de acumulare să fie declarat Zona Zero a gloriei tehnicii mondiale.

— Aici, eu sunt Dumnezeu! Va fi cum vrea mușchii mei!

Urlă Contesa, folosind dinadins vorbele pe care rândușii ei le scuipează pe gură la băutură. Femeia nu mai este bolnavă, a coborât singură din brațele uriașului, care e tot mai sigur că va ajunge gardă de corp. Merge. **Înaintează fără sfială și crinolina fină i se ridică deasupra genunchilor acoperiți cu tricoul ciorapilor de lână.**

Știe că a pierdut bătălia, dar nu și războiul dus de când lumea e Lume pentru o uncie infimă de aur.

Din nimic, furtuna de vară năvălește vijelioasă, învâluind în filamentele a miliarde de fulgere Muntele lui Crai, un toponim de care nu mai ține cont nimeni în veacul stăpânit de războaie, revoluții, marșuri pacifiste, parade militare și de greva foamei a unor inși legați cu lanțuri de gardul Parlamentului.

— Mulți ani în șir, Crai refuzase să-și amintească noaptea de vară, în care o mașină, sau poate doar o pasăre mare și neagră, s-a lăsat, a dat buzna în ograda și-n casa pădurarului Teofil Urs.

Trezit din somn, speriat, pruncul s-a ascuns în instinct, în cuptor.

De acolo a văzut și a auzit cum, cu cătușe la mâini, părinții lui amândoi, au fost luați și loviți cu patul de pușcă în burtă, în cap. Apoi, legați de bradul bătrân din fața cerdacului.

Soldați înarmați până-n dinți au dat cu fundul în sus toată gospodăria, au răsturnat căpițele cu fân, au aprins șura cu tot cu animale, au ars în mijlocul ogrăzii cergile,

pernele, cămașa de mire a pădurarului și actele de proprietate pe întreg Muntele, despre care nu doar Legenda ne spune că ar fi doldora de aur.

— Unde-s, mă, așa cu *sumanele negre*??? Sunteți muți?! Nu-i bai, vii sau morți, până dimineată, veți *vârsa* tot ce știți despre dușmanii poporului.

— Suntem singuri, domnule, aici, în pustie... Fie-ți milă.

Mama lui Crai mințea și o făcea cu obrajii arzându-i de mânie nu de frica păcatului. Era o munteancă tânără și frumoasă, cu bluză albă peste sânii rotunzi ca merele ionathane.

Gradatul răbufni. Pumnul lui greu o nimeri în umărul obrazului.

Femeia nici nu icni, doar bărbatul ei se smuci, forță legătura de fier care zornăi. Cătușele îi intraseră-n carne.

Cum nu reuși să facă mai mult de atâta, înjură și scuipă în direcția de unde se auzea scheunatul câinelui, pe care, din exces de zel sigur, un soldat recrut îl împușcase cu trei focuri de armă.

— Arză-vă focu, de bolânzi! Aveți ce aveți cu noi, cu oamenii - ce rău v-a făcut câinele, mă??? Slobozi vorbele cu jelanie și deznădejde nevasta, motiv potrivit pentru a mai primi, de la inșii de *ordine*, un perdaf de înjurături birjărești, la capătul cărora, gradatul o ciupi de țâță, zicându-i:

— Nu plânge tu, o javră râioasă. Lasă-ți lacrimile pentru când îți vom pușca bărbatu'. Îi fain, îi voinic și tânăr - tare mi-e că o să-l mănse pământul. Așa 'nalt, sprâncenat, lat în spete îi numa' bun de stat la doi metri sub stratul rădăcinile de iarbă verde.

Hai, fă, muiere, fă-l să vorbească! Dacă tu nu știi, el poate sigur să ne călăuzească la sălașul bandiților! Taci??

Poate nu vrei să mai dormi în pat cald niciodată??? Uite așa, doar cât pun degetul pe trăgaci: Pac! Gata, s-a terminat bâlcu'.

— Du-te la dracu', spurcatule!

— Aha, înțeleg, vrei să rămâi văduvă tânără,

nebunatic! glumi mârłănește omul Puterii și prinse s-o pipăie pe brațul rotund în sus, către umăr și gât, unde se opri și o pupă lipicios ca și cum ar fi pus acolo o ventuză fierbinte.

Femeia se înfioră și se trase cât reuși, spre trunchiul copacului. Piepții bluzei i se rupseră-n două lăsând la vedere salba de argint, o podoabă din zestrea de fată, care acum strălucea sub Lună, ca o coasă a provocare.

— Se confiscă! Măcar cu atât să mă aleg și eu, în noaptea asta nebună. Sergent, bagă la tărtațuță - țopârlanii ăștia sunt inamicul public numărul unu! Sunt cei mai mari dușmani ai poporului și... atenție! Sunt gata să fugă de sub escortă. Ce spune Regulamentul în cazul de față? Aud??

— Se pușcă, tov. Năică! Se trage în aer...

— Nu așa, bă, răgută. Se trage în carne! mai ales zgomotele, vorbele de atunci i-au rămas lui Crai, încrustate în memorie.

Uneori, când era bolnav, nu de gripă ci de dor de tată și de mamă, în vreme destulă cât locuise singur, nu în casă ci în vechiul bordei, auzea iar și iar, i se repetau clar pușcăturile. Le număra pe degete: - Unu, doi, trei, patru, cinci... De câte gloanțe este nevoie pentru a ucide o mamă? Dar pentru un bărbat, așa cum a fost tata?

Nu avea putere să termine numărătoarea aia niciodată și mereu o lua de la capăt cu o și mai mare înverșunare.

După măcel, foamea l-a făcut să iasă din cuptor, pe lespedea vetrei, în tindă și-n ogradă. Setea l-a îndemnat să caute izvorul, să sape altă fântână, decât cea în care soldații aruncaseră cele două cadavre încă nerăcite.

Rămăsese singur pe lume.

Câți ani, decenii, secole... se perindară prin calendare de când Crai învățase să tacă, să se ferească de oameni? Timpul nu mai are nicio importanță în situația de față, nici actele de identitate, tot documente cu pecetile unor vremuri care au fost aproape spulberate prin istoria care întotdeauna are mai mult de cele două variante, una a

învinsului, alta a învingătorului.

Departa de cătunul și de exploatarea forestieră, Crai și-a impus să copilărească mai departe ca și cum ei, părinții lui ar fi fost plecați doar într-o călătorie de o săptămână. Îi aștepta în fiecare zi de joi, la capătul cărării, să vină din târg cu turtă dulce. Și-i amintea din ce în ce mai distorsionat, de parcă i-ar fi fost reflectați într-o oglindă lichidă.

Apoi a prins să modeleze în lut. Jucăriile acela nu aveau gânduri, nu dețineau glas și așa, Crai renunță definitiv la limbajul oamenilor. Asta până când... Dar, povestea lui Crai mi-a luat-o deja înainte, s-a făcut cunoscută cititorilor.

Ca o trestie ce se îndoaie fără să se rupă, Crai intrase în adolescență întreg la trup și la minte.

Mai apoi, împins de soartă printre inși cu avere, învățase din mers să se compromită, să intre pe ușa din spate în rândul societății care ura de moarte adevărul și lucrurile simple.

Nu mai trecuse demult pe la bordeiul acoperit cu foi de ferigă, acolo unde Frate crescuse într-un an cât alții în șapte, ca orice erou de poveste.

Arar și pe șest, când toți erau ocupați cu poveștile la Castel, Crai șterpelea din bagajele oaspeților, cele mai ciudate *jucării*.

Așa se face că Frate avea de toate; abecedar, costum de fotbalist și altul de astronaut american, gamelă de pifan din Primul Mondial, ba chiar și Poemele lui Esenin, ambalate, romantic, în eșarfa Isadorei Duncan... Recunosc, în vremea din urmă, și eu am devenit din ce în ce mai iresponsabilă și, în loc de lapte de capră, îl hrănesc pe copil cu hamburger și caracatiță fiartă.

Odată ajuns locatar permanent la castel, Crai nici nu mai bea, nici nu mai mănâncă, parcă s-ar hrăni doar cu tot cea ce vede nou și ascultă.

Este ca un burete, se îmbibă, se umflă cu informații care, eu personal, nu prea știu la ce l-ar putea ajuta prin lumea asta mare.

Contesa, în schimb, contează pe memoria, pe creierul lui Crai, așa ca pe un computer scump și în care ai investit o parte bună din economiile tale.

— Crai este genial. Este unul dintre copiii aceia, cu aură indigo! Numai că, neuronii lui trebuie *lucrați*, adaptați la rețeaua informației lumii de azi! Explică profesorul, adus de Contesă special pentru a-i testa băiatului, potențialul intelectual și cel biologic.

Rasputin, lutierul D'arvani, Arap Alb, până și Ana cu Manole îl privesc neîncrezători, ca și cum ar privi o eclipsă de soare.

Contesa în schimb, este transfigurată și gata hotărâtă să investească în educația superioară a băiatului, care, în ziua aceea, lăsa impresia că nu era interesat de scala valorilor sociale.

Crai stă de câteva ceasuri pe malul râului colmatat de deșeuri urbane, cu o undiță nouă-nouță în mână dar fără să prindă vreun pește, vreo broască.

— Dacă... nu vom găsi aurul - ceea ce eu nu pot crede în ruptul capului - vom exporta în Vest materie cenușie! Vă spun clar, creierul acestui băiat pe jumătate sălbatic, poate salva sută la sută Planeta!

— De cine anume, duduie?! De extraterestrii?!

— De Sărăcie, bădie Manole. Nu auzi nenorocirea cum roade ca un cariu în grindă, până într-o zi, când... Raaap! Lemnul se face pulbere și cenușă, cade peste mine, peste tine... - ... peste fabrici și uzine... Mormăie Rasputin ironic și scuipă mahorca din cerul gurii, în balustrada terasei. Apoi privește cu vigilență, ca dintr-un turn de observație, peste tot Domeniul Contesei.

Crai, nervos, cu lanseta cea nouă făcută arșice, urcă poteca, se apropie de grupul, care îl primește cu aplauze.

— Așa un creier de administrator îmi trebuie mie! Ce zici, Crai, băiatule, îl scoatem la *pensie* pe gospodar Rasputin? Întrebă Contesa, mai mult ca să-i bage mujicului un cui în inimă.

Tânărul tușește măgulit și nedumerit. Are planuri mărețe dar nu știe dacă se și cuvine să fie el mâna dreaptă

a stăpânei.

Contesa râde, trece mai departe, defel interesată de răspunsul lui Crai.

Ea dezbină și stăpânește, pune în practică ceea ce Rasputin însuși numește Puterea individuală.

— Ești o futuristă veritabilă, o vizionară, Contesina scumpă! Rasputin se ramolește pe zi ce trece. Nu mai are ștaiful de altă dată. Ar trebui programat la dentist, la cabinetul de gerontologie... Erros D'arvani - acel ultim lutier de geniu, care își păpase sănătatea și secolele de celebritate prin cartierele rău famate de pe coasta Magrebului, se gudură pe lângă femeia care, cunoscându-l ce poate, îi răspunde cu un singur cuvânt:

— Intrigantule! apoi i se adresează rusneacului: Unde ești, *daragoi* Rasputin? Ți s-a aruncat *mănușa*. Vino să-ți aperi onoarea, cum făceai în vremurile tale cele mai bune.

Dau un banchet cu vânat mare pentru un duel cu săbii, cu pistoale!

— E beat turtă, stăpână! Doarme cu capul pe sumanul Dochitei. Sărmana copilă, nu are voie nici să strănute, să nu îl trezească.

Explicația o dă unul dintre cei trei ciobani falimentari și care se aciuseră, și ei, la Castel, în ultimul an.

— Nărodul! Nu mai ține defel la băutură bună, dar nu-mi pasă! Să vină pe genunchi, pe coate... să-mi înșeueze iapa cu mâinile sale butucănoase!

Mi-e dor de un galop, de o vânătoare...

Iah, mi-e greață de afaceri și bani! Nu mai intră în mine nicio cifră în plus, niciun calcul de câștig, de adus la plus valoare.

Rândaș, adu-mi calul la scară!

— Iapa-i ca și moartă, bolește din toamnă... Îndrăznesc eu, să îi șoptesc, în timp ce-l lovesc, cu vătraiul în cap, pe genialul de Crai, care, diplomat în tot ceea ce face, tace ca peștele în baltă.

— Atunci, să mergem cu automobilul prusacului! O vom lua în sus, pe povârnișul cu afini. Unde-i șoferul, că îi

plătesc o avere?

— Și-a luat ziua liberă... explică vag careva, turnând parcă gaz pe focul care îi aprinsese deja creierul femeii.

— Cine i-a dat-o?!

— Ce...

— Ziua liberă.

— Habar n-am. Sidicatul, 1 Mai, poate Codul Muncii... Cert e că, acum e cu ibovnica-n brațe, la han.

— Mă băgați în balamuc cu mofturile voastre de sufragete ratate. Vă las. Mă duc în iatac să îmi fac somnul de frumusețe.

— Pot tăia fagul acesta, între timp? Aș face din el o sută de viori straordinare!! Te rog, te rog în genunchi, Contesina dragă...

— D'arvani, puiule, eu sunt Contesa! Sunt mult prea importantă pentru a-mi cere un *fleac* precum ăsta.

Ai codrii ăștia falnici la îndemână! Taie-i, frate, din rădăcină!

Lutierul îi sărută podul palmei înmănușate, apoi gonește spre bucătărie, unde, cu capul lui mare și acoperit cu lațe seine pus în poala ciobăniței, Rasputin - cel mai mare bandit al unei etape istorice, doarme ca un prunc îmbăiat în copaie.

Lutierul caută, alege cuțitul de tăiat cozonacul - unul cu gura aspră ca lama. Îl vâără în tureacul ghetei de box și pleacă spre codrul care, de aici, de sus, se vede ca un ocean plin de valuri verzi precum aguridele.

Din balansoarul său de trestie, Contesa le porunci slugilor plictisite:

— Alungați, bre, roiul ăsta de muște!

Nimeni nu schițează un gest de supunere și, cu mânuța ascunsă în mănușă, stăpâna se vede nevoită să lovească singură după dipterele cu aripi albastre, care o bâzâie enervant, ca și cum ar fi dat peste o resursă de hrană, peste buboiul care supurează. Muștele mai mult se întărită. Îi intră în gură, în ochi, pe sub fustă... Enervată, umilită, femeia plânge isteric. Se simte abandonată.

Insectele tot mai obrăznicite i se așază cu rândul pe

nas, pe frunte, pe peruca roșcată, îi intră în caseta cu bomboane fondante. Ciupesc și ling hulpav, se satură, crapă. Asta cu o clipă mai înainte ca Sfarmă Piatră să le cotonogască cu palma-i uriașă.

Acum, pe fața de masă din damasc adus personal de Arap Alb din bazar, cioburile bombonierei cu trandafiri galbeni sticlesc ca ochii unor ostași morți la datorie. * – Poșta! A sosit poștașul!

Strigă din zidul, remediat doar pe jumătate, Ana, apoi se plânge iar de dureri feroce de șale.

— Vrei o aspirină? o întreabă cu indiferență bărbatul.

— Dă-mi două și un pahar cu apă că... mă omoară pietrele astea ca de moară! Nu știu zău cât o să mai rezist fără dublură.

Uite, ce-am slăbit! Nu mai am lapte-n în țâțșoară, măi, bărbate, măi.

— Așa e scenariul, așa scrie la carte, iubito, nu am ce-ți face!

Manole nu mai are milă de ea ca altă dată. O alintă numai când sunt de față turiștii.

— Crai, măi băiatule, te-am angajat și ca să-mi citești scrisorile. Iaca, s-au adunat în birou cu sacii. Sute de bogătani așteaptă răspuns de la mine și tu, tu tai frunze la câini.

Vei fi, nu zic nu, un creier în devenire, dar nu uita că, la poarta mea stau *preș* destui care vor să mă servească mai bine decât tine.

Contesa este în ziua ei de nemulțumire. Totu-i pute în jur și nu iartă pe nimeni.

Plictisit, Crai desface plicurile – cele mai multe cu sigilii de ceară, sosite dintr-o altă lume, dar și câteva *paravion* și pe care, cunoscător în materie de comunicare, le alege cum ai alege linteaa dintre boabele de fasole.

Deschide, citește mai întâi pentru sine, apoi o informează și pe Contesă, într-o traducere cât de cât liberă:

— Kneazul cel fălcos zice că vine să semnați contractul pentru fabrica de conserve...

— Când vine, măi copile?...

— Azi. Nu, vine abia mâine.

— Hei, Rasputine? Acum chiar am nevoie de tine.

Ești mahmur?... Numai bun să pui mâna în ceafa compatrioților tăi, a bandiților ăloră, cu norocul lor cu tot.

— Nu e norc, e petrolul! De aici iese profitul. Cerealele sunt de domeniul trecutului.

Hei, ce mai timpuri! Am trăit din plin!

În timpul Crizei, umpleam Marea cu grâu, la Odesa!

Voi profita și acum de cunoștințele mele în *negocieri*. Ei vor semna fără să știe *ce*, vor da cu plaivazul așa ca *primaru'*.

— Nu-i subestima, prietene! Găgăuții de azi nu mai sunt cei de acum câteva decenii... Acum gata - ia-l și pe Crai, faceți o baie-n cascadă. Apa ca gheața face bine la inteligență!

La fix să fiți înapoi, că nu putem deschide Summitul fără voi.

Vor veni cu steaguri și fanfare toți notarii, dregătorii, cavalerii de Malta, prințul moștenitor al Cubei, briganzii scoși din lagăr pe cauțiune, fabricantul cela de bere, madam Mesalin, inventatorul hârtiei, un deținător al Premiului Nobel și, poate ajunge în timp util și studentul la Teologie cu vreo câțiva sfinți, evident, zugrăviți.

— Niciun cap încoronat, niciun președinte de provincie!... constată Crai cu o umbră de indiferență și o ia spre cascadă, cu un pas întins, înaintea muscalului.

— O zi pierdută! grohăie Rasputin și, conform proverbului *cui cu cui se scoate*, mai trage o dușcă din butelca, pe care o ține în buzunarul de la subsioară.

— Fără droguri, fără scandal! Fiecare la treburile lui și, la final să-mi prezentați, cum e obiceiul, raportul! Executarea!

Le strigă Contesa, apoi râde cu mânuța așezată peste buzele fără ruj.

Acum, când și-a angrenat toți oamenii în întâlniri de afaceri, în combinații și inginerii financiare, când dau faliment continente întregi și se îmbogățesc subit doar

insulele ridicate din nisip, când se aruncă deșeurile nucleare - ca o pisică moartă - de la unul la altul în poartă, Contesa s-a cuibărit în fotoliul ei vechi, cu perne de mătase violacee, de unde comandă două cafele.

— Pentru signore D'arvani, fără zahăr, doar un strop de lapte și, vezi să fie lapte de capră sălbatică!

Dochia, cu șorț alb împodobit cu dantelă, dă dovadă că e o jupâneasă mult mai pricepută decât fusese pe vremuri, ca șefă de turmă.

Viața la Castel îi priește, a luat în greutate, vorbește pe nemțește și pe rusește, adoră telenovelele și muzica tehnă.

Din jilțul său sculptat dintr-un paltin întreg, din dreptul ferestrei larg deschise, lutierul admiră priveliștea care i se oferă în toată splendoarea - o parte de lume cu adevărat virgină, încă neciopârțită de mecanizare.

— Ce locuri, spectaculare de-a dreptul, Contesina! Edenul pare a fi coborât aici pe Pământ.

Trebuie să movocăm evenimente mondene - să facem bal după bal, să trimitem invitații, să dăm telefoane, emailuri; să socializăm modern și internațional.

Tânărul Crai are un blog și toată ziua-i pe Internet. Mi-a promis să-mi expună acolo viorile, viorile mele cu gât de cristal!

Le voi vinde la licitație, voi face, în sfârșit, bani!

— Ești și tu nebun de legat, D'arvani, băiatule. Ai uitat cum săream gardul ospiciului elvețian, pentru un șnaps și felia mucegăită de cașcaval? Ține-ți gândurile astea numai pentru tine! Nu le mai spune la lume. Umblăm pe nisipuri mișcătoare; nu poți ști când mai pun *ăștia* de o închiziție, de o *revoluție* în Cultură... Noi, artiștii, suntem mereu priponiți de stâlpul infamiei, decapitați, arși pe rug...

— Trași în țeapă...

— Da, da. Hai, mai bine, aprinde-mi și mie o țigară, din aia specială.

În aerul acesta tare, care-mi arde și ustură plămânii tot mai slabi, am nevoie de un imbold dinafară, de mai

multă adrenalină decât aveam în manej, atunci când evoluam înaintea a mii de spectatori.

Apoi a venit trădarea lui Otto, falimentul nostru, drumul în cerc prin *deșert*, și boala asta care și-a arătat colții. Și acum îmi mai miroase a ser și lenjerii clorinate în exces. Mă doare capul, îmi vărs dimineața stomacul... Tu, cum mai stai cu splina, cu pancreasul?

— De când Arap mi-a adus *leacul* din Bagdad, sunt iarăși om aproximativ cu scaun la cap; nu mă mai târâi pe jos, nu mai am crampe pe care să nu fiu gata să le suport.

— Mda, numai că *praful* acela, mă costă mai mult decât mă așteptam. Arabu-i șnapan.

— Ba tu, te-ai transformat tu într-o cotoroanță zgârcită! Ai un munte de aur în acte de proprietate dar... zgârii în brânză acrită!

— Știi că nu găsesc mână de lucru ieftină și calificată... Cei care erau buni de povară și-au luat compensațiile guvernamentale, au plecat aiurea să culeagă căpșuni și portocale.

— Îți aduc eu mineri adevărați, din Silezia, din Moravia, din Venezuela, din Imperiul Roman dacă e cazul. Grăbește-te, să iasă Proiectul. Fii și tu generoasă cu autoritățile că, o dată ce-am intrat în șut, ne scoatem într-o singură săptămână profitul.

— Cum să-i bat în ușă Ministrului???... Nici nu m-ar lăsa gărzile în incintă!

— Atunci, nu-ți rămâne decât să te lași pe mâna *băiatului*! Deși-s artist, cel mai bun din lume, am șantajul și crima, cum se spune, picurate-n sânge! De ce râzi?

— Nu te văd mafiot! Ești prea pirpiriu și plin de vicii omenеști, ca pisica de purici!

— Aparențele uneori te înșală, prietenă scumpă.

Te voi îmbăia în șampanie franțuzească, te voi încălța în sandale din Roma și vom cina la lumina candelabrelor cu țurțuri de cristale!

— Vorbe frumoase dar fără acoperire. Tu ești doar un lutier frustrat, nu gangster, nu om de afaceri, nici măcar poet! Răspund emâhnită, Contesa, numai că, D'arvani nu

mai poate fi oprit cu una cu două. Este în extaz, gâfâie, asudă, se lasă în genunchi în fața femeii, lovind cu diapazonul în genunchii ei bolnavi de artrită.

— Să profităm cât mai suntem în viață!

— Lasă prostiile! La ce mai este bun aurul, ca metal, în zilele noastre, talianule?

Bijuteriile au ajuns de prost gust. Țesăturile? Cine mai poartă veșminte din brocart cu fir de argint, aur și mărgăritare?!

— Înalții prelați, Contesina, numai că leafa lor nu ajunge nici pentru un parastas de țăran, darămite pentru câte planuri mărețe avem noi în vedere.

— Te gândești la ce mă gândesc și eu?

— Mănăstirea lui Manole... O altă mină de aur!

— Pune-ți pofta în cui! Credința merge mână în mână cu sărăcia, nu cu banul - așa am învățat eu la școală.

Ți-am mai spus; mai bine moșteneam o mină de uraniu!

Aș fi făcut o conferință de presă urgent! Ar fi buit cu toții aici, ca furnicile. Promovare fără niciun franc!

— Treaba aia e foarte periculoasă. Radioactivitatea-i moarte curată!

— Nu eram eu nebună să intru în mină! Mi-aș fi permis să colaborez cu stăpânii adevărați ai Lumii, cu cei care bagă în față roboții. Dar, poți să știi, ce ne rezervă viitorul, testele geologice...

— Eu nu am Lista cu magnații care fabrică muniție!

— În domeniul ăsta Rasputin e asul! Încă mai are relații în cercurile de influență.

Tot la mujic trebuie să trag nădejde, deși-mi alunecă printre degete. E ca o șopârlă, nu-l poți ține o clipă în mână. D'arvani, vrei un pahar cu șampanie adevărată? Eu beau câte o stâlcă pe zi, în loc de apă potabilă.

Hmmm! Bună-i, Doamne, și cum mă răcorește! Unde rămăsesem...

— Aurul rămâne Aur, doamnă! E din ce în ce mai căutat, folosit, în tehnica avansată! Știi... există aur în cipp-urile electronice nu doar în lucrările dentare, cum

cred proștii.

— Poate că ai dreptate. Ești și un prieten credincios... Ai fi bun manager dacă nu, contabil. Promit să mai umblu la schemă, dragă D'arvani.

— Nu-ți poți pune averea în mâna unui cioplitor de țitere! Intervine cu un grohăit furibund Rasputin, care s-a întors treaz, de la scăldat și acum, scuipă tutunul pe care îl mestecase-n măsele, la vârful ghetei cu care artistul încă mai consideră că el a dus moda peninsulară în lumea largă.

— Fiecare cu darul și păcatele sale! Gata cu gâlceava, demenților! Trebuie că aveam mintea limpede când ne vom întâlni cu oficialitățile, care mi-au solicitat întâlnire diseară!

Contesa e tăioasă ca bricul.

Cei doi bărbați au rămas blocați, aproape că nu mai au motive de ceartă și, strânși unul în altul, ca doi îndrăgostiți sadea, așteptă, de la Contesă, detaliile care îi pune pe jar.

— Cenușăreaso!! Hăi, fato!!! Pe unde o fi umblând zănateca asta?

Să-mi aducă cineva ligheanul cu apă neîncepută, să-mi răcoresc obrazul... Voi să fiu rece, gheață, în fața străinilor.

— Să nu le lași copeică din ceea ce îți aparține! Ceri de la început dublu, triplu, de zece ori mai mult – ei vor cădea cu siguranță-n capcană. Atunci e momentul să te ridici maiestuoasă, sigură pe tine, de la masa tratativelor. Pleci dar lași impresia că deții informații despre conturi cu zero-uri interminabile în băncile secrete. Ascultă la mine – afacerile sunt ca un joc de poker. Câștigă cel cu inima mai puternică! Cel care știe să trișeze, să-și aștepte victima la cotitură cu satârul.

— Ptrruuu! Oprește-ți morișca, Rasputin băiatu' mamei. Nu vinde tu, castraveți grădinarului!

Muscalul înghite în sec iar D'arvani își reține cu greu zâmbetul de satisfacție.

O stârnise pe Contesă, dar habar nu avea că de fapt,

semănând vânt, avea să culeagă furtună.

Femeia cu arborele genealogic înfipt bine în solul și subsolul Continentului, ținea urechile ciulite ca o sălbăticiune.

Aștepta următorul pas cu emoție și responsabilitate cum nu-și amintea să mai fi trăit altă dată.

Rasputin, cătrănit și în ofensivă evidentă, scoate *asul* din mâneca rubaștei – un carnet, în care notase la timpul potrivit, fiecare piatră prețioasă pe care o prinsese, cu mâine sale de criminal, în poalele rochiei micuței prințese. Nu era prima dată de la 1917, când bluffa, număra, își calcula comoara în carate și kilograme, uitând că lumea aceea se dusesse toată pe apa sâmbetei-proletare.

Acum, părul din peruca nouă a Contesei, strălucește ca placat cu aur. Nu mai e roșu, e galben. Tenul ei nu mai are riduri nici pete maronii, semne evidente de senilitate progresivă.

O privesc cu jind și până și eu, o novice în alchimia medievală, pricep că afacerea cu produse cosmetice va prospera și în viitoarele câteva milenii pe Domeniu.

Sunt transpirată, osteniți. Abia am ajuns la Castel, de la bordeiul unde, Frate zace de câteva zile, cu fierbințeală la limită. Are nevoie de medicamente moderne, de hrană și îmbrăcăminte adevărată.

Profit de situație și gândesc rapid, sunt hotărâtă să intru în echipa care ar putea foarte bine câștiga partida.

Atunci m-aș numi și eu... acționară! Mi-aș lua partea din firmă și l-aș da pe Frate la o școală scumpă, particulară.

— În jurul mesei cu picioare ce imită perfect labele unui leu, din jilțurile trase în piele de sagri, cu coatele aliniate printre sticlele cu apă plată în butelii de 500 mililitri bucata – negocierile au depășit ca timp, răbdarea unui jucător înrăit de ruletă.

Șeful de Proiect, un ins cu mustața bălaie și dinți ca de castor, gesticulează amplu, arătând pe monitorul lds-ului portabil, profilul dar mai ales profitul obținut, în cazul în care Contesa ar semna imediat Contractul.

— Nu vom mai scurma galeriile ca șobolanii! De aici până aici, la nivelul orizontului, zice el și retează pur și simplu harta, decapităm. Decapităm Muntele vostru. Uite așa, hârști!

Proiectantul genial repetă gestul, cu palma ce imita satârul, la nivelul gâtului asistentei sale, o multară care zâmbește profesional, în continuare.

— Mare lucru, mare lucrare! strigă Sfarmă Piatră și, cu pumnul adunat măciucă, pornește hotărât spre masa acoperita cu postav verde.

— Unde să pun de'știu, vere?... întreabă și nu din curiozitate ci, pentru că deja e angajat de consorțiu, ca șef de brigadă.

Rasputin, cu pletele ude și pieptănate spre spate, calm, prea calm pentru un moment crucial ca acesta - îl prinde pe cioplitorul în piatră de guler, îl aruncă prin ușă, direct în mijlocul gărzilor de corp, care își așteptau acolo, bârfindu-și stăpânii.

Niciun mușchi nu se clintește în obrazul Contesei, care știe cum să reziste presiunilor care o strivesc din toate părțile.

Înfipți în jilțurile aristocratice, samsarii moderni comunică între ei, pe grupuri de interese, prin semne secrete, pornind adevărate războaie economice, legând și dezlegând alianțe de-a dreptul machiavelice.

— Noi vom exploata în premieră mondială mai ieftin și ecologic; vom interveni la *nerv* prin implozie! Intervine reprezentantul taberei adverse, un blond cu bicepșii reliefându-i-se pe sub sacoul subțire, și care o privise pe Contesa fardată ca un gurmând prăjitura cu frișcă.

— Un megaloman!

— Țsta ne distruge ecosistemul...

— Din partea mea aveți Liber, ca de la pașa; banii să iasă!

— Plecați, mă, acasă!!!

— Bani??? Aur??? Păr pe piele de broască! Eu nu cred în legende, nici în testele geologilor...

— Satelitul meu transmite, că acolo, în coasta

vulcanului, sunt blocuri masive, pepite!

— Măi să fie! Despre zăcământul ăsta vorbesc până și istoricii... Mergem la sigur!

— Atunci, care-i problema voastră, inginerașilor? Finanțarea??! E ca și asigurată, tovarăși.

Împrumută-mi celularul, emire, să-mi sun oamenii din Uniune.

Ok! Ce mai sculă! Pe ce buton apăs, să mă audă Siberia mai bine?

Pe roșu!? Niet! Niet!!!

— Nu te mai izmeni, Rasputine, poartă-te civilizat, ești în lumea bună! Îl pune la punct Contesa, pe mujicul care își cam lua nasul la purtare. Femeia s-a ridicat în picioare, s-a așezat în scaun, se simte ca o caravelă-n furtună. În cele din urmă, se adună și lovește cu unghia în paharul de cristal, cere să facă liniște. Se impune.

Așteaptă cu capul ușor înclinat spre umărul stâng, în partea din care Rasputin se aude silabisind: adin, dva, tri, cetâre, adinațat... Coneț!

Abia apoi, după un respiro cu suspans, Contesa face invitația, ca o gazdă respectabilă:

— Să nu uităm de ce ne-am adunat, dar... până rezolvă gospodar Rasputin cu creditarea, vă invit la o dulceață de afine, fructe de pădure culese de mine!

Dochițo, Ano, Cenușăreaso... aduceți cheseaua cu dulciuri, farfurioarele, lingurițele și, nu uitați, paharele să fie pline cu apă rece!

Unii se bulucesc peste tava tradițională, dar abia de gustă și scui-pă în batista de unică folosință. Alții se retrag de la bun început, la o țigară.

Japonezul, cu farfurioara golită în poală, prinde să tușească. Are ochii cât bulbii arpagicului. Iah! Vomită direct în glastra cu gladiole sălbatice.

— A scăpat de atacul de la Hiroșima și acuși, moare cu zile aicea! constată Crai, care până în clipa asta a stat cuminte, tăcut, în spatele Contesei, cu mapa plină de acte secrete.

Niponul varsă scârbos, apoi ne cere, ne imploră să-l

ajutăm să-și facă seppuko. Nu ne lasă timp să-i răspundă. Iar vomită... Și o ține tot așa, până când, ajunsă la capătul răbdării, Contesa cheamă la ea interpretul:

— Ce are ăsta, dragă? Răul copiilor?!

— L-a păcălit mandarinul din Taiwan, cică afinele sunt... caviar. Să-și bată joc de el, nepot de samurai, un chinez care, mai acum un an purta teniși sau planta la orez?!

— Ha, tâmpitul! Cine să încurce un ou de pește cu fructul pădurii! zice și râde în hohote Contesa.

— Cum *cine*? Nici eu nu aș fi știut că mai există bluberi de pădure! Se simte atins, John, reprezentantul Filialei Magnaților de peste Triunghiul Bermudelor.

În condițiile date, tratativele se amână pentru o oră.

Cineva l-a adus cu elicopterul, pe singurul medic cu patalama la mână pe o rază de o sută de kilometri.

E beat și e mamof, dar ce mai contează când pacientul acum e bine merci - bea sake din aceeași sticlă cu taiwanezul, care și-a cerut scuze publice. Între ei, reprezentați ai două nații de vecinătate, scorul disputei istorice este, cu aproximație, la egalitate.

Derutat de cum s-a întors roata, niponul s-a retras din afacere. În locul lui, la masa verde, va veni un luptător de sumo. Ceafă groasă și dinți ascuțiți.

Sub șezutul supradimensionat, jilțul vechi scârțâie dar rezistă presiunii pe cetimetru pătrat.

Luptătorul râde clincănit, cu glas de copil. Râs contagios, care trece de la om la om. Hohotele se amplifică, se suprapun, devin isteria generală, timp numai bun pentru ca noi, femeile de la bucătărie, să intrăm, și să debarasăm masa de veselă și resturile de dulceață, din care se înfruptă muștele de gunoi.

Între ei, toți făcând pe nebunii, Rasputin încă vorbește la telefon; înjură pe rusește, face promisiuni pe nemțește, se roagă pe românește, apoi trece din nou la limba maternă:

— Șto???

Vocea de la capătul lumii se destramă în gălăgia care

iese prin ferestre, intră în codrii, sperie vânatul... Ștoo???

Rasputin se luminează la față! Nu a dat-o în bară nici de data asta!

Închide celularul, îl bagă în buzunar, ignorând faptul că *scula* era proprietatea șeicului.

Strigă, cere să fie luat în seamă de public.

În vâlmășagul sălbatic, cine să-l audă. Vede roșu. Își scoate ciubota de pe piciorul păros. Lovește cu ea în masă așa cum un judecător dă cu ciocanul, de față cu niște avocați tineri și neascultători.

— Merit să fiu pupat în... Mugește mujicul sigur pe situație și gata să-și dezlege băierile șalvarilor de mătase, să-i lase să cadă, să le arate lor, boierilor lumii, unde să-l pupe, pentru că el este adevăratul mecanismul Puterii generale.

S-a lăsat liniște grea ca de marmură. Râsul prostesc li s-a șters de pe față. Sunt palizi, stacojii, albi ca varul sau vineți... fiecare după rasă, exercițiu de rezistență în situație limită. Și este o situație la limita derizoriului.

— Până mâncăm noi tot batalul, care se perpelește pe jar, în proțap, ajunge aici și finanțatorul nostru! Vine bașcanu-n persoană și nu vine dumnealui polovnikov, cu mâna goală.

Batem palma, ne lasă *mălaiul* pe masă. Nu vrea contract, semnătură. Omul meu merge pe încredere sută la sută.

Toți au amuțit, apoi se foiesc precum legumele-n borș. Unii dintre ei sunt suspicioși, îi recunoști după ochii lăcrimoși și ieșiți din orbite, ca la bolnavii de Basedov. Alții-s duali, merg și vin de la toaletă cu pantofii stropiți pe bombeuri și masca insului de succes afișată pe obraz.

Rasputin nu minte. De peste Munte se aude curând, vuietul asurzitor al unui avion modern de vânătoare.

În urma dihaniei cu bot argintiu, cinci parașute albe și una roșie se deschid, punctează, ca la mitingul de 7 Noiembrie, cerul senin.

Omul cu finanțele cade pe peluza sălbătică, încadrat la milimetru de gealații mascați și cu automatele pregătite

de tragere.

Are prinsă de încheietura brațului stâng o valiză, în care toți speră că sunt, teancuri, bancnotele de o sută.

Rasputin îl salută cu palma ridicată la cozorocul unui chipiu închipuit, semn că totul este OK în perimetru.

Gărzile de corp își conduc în siguranță maximă șeful, până în fața Contesei, care se ridică, privește îndeaproape, se freacă la ochi, iar privește și... cade înapoi, peste pernele ce i-au fost așezate sub fund, pentru a-și lăsa impresia că privește lumea de sus.

— Dumnezeu! Nu se poate!!! Tu ești Otto al meu????!! Pramatie! Nu te-au pușcat milițienii la zidul Berlinului, așa cum m-ai lăsat să cred, și eu te-am crezut ca proasta în târg!!

Doamne, cât l-am iubit pe șnpanul ăsta afurisit!!!

Contesa este între agonie și extaz. După mai bine de douăzeci de ani, singurul bărbat pe care îl iubise și îl urâse de moarte, era din nou, dinaintea sa.

— Iubito!

— Ce caută un băutor de șampanie fină, ca tine, în Siberia?! Să nu-mi spui că tu ești creierul afacerii noastre!!! Nu! Nu! Nu îmi face asta! Am jurat că niciodată nu mai merg pe mâna ta, sălbaticule!

Contesa s-a îngălbenit, apoi s-a îmbujorat toată, este furioasă și starea asta o face să pară vie, frumoasă.

Aproape că a reușit să fie tare ca piatra, dar o lacrimă i se pretinde de sub pleoapa fardată:

— Erika?... Spune-mi, nu ai nicio știre despre fata noastră?... Interlopul își trage casca de parașutist de pe chelia lucioasă, clatină din capul cât bostanul, așeză palma dreaptă pe pânza combinezonului de aviație militară, peste inima care îi bate normal, fără emoții.

Îngenunchează dinaintea Contesei, îi ia mâna și i-o sărută îndelung și cu dragoste. Era un semn de supunere formală dinaintea femeii.

Asistența internațională, ca la un spectacol cu surprize, a înmărmurit, apoi a prins să clevetească în toate limbile pământului.

Lucrurile se leagă de la sine. Cum nu se poate mai bine.

Doctorul de țară a plecat înjurând parveniții și delimitându-se ca dracu' de tămâie de prietenii nebuni ai Contesei.

Numai Dânsa, moartea, mai frumoasă ca niciodată, în cămașă cam transparentă și cu unghiile lăcuite în galben-verde, și-a făcut simțită prezența și privește cu seriozitate scena de vodevil ieftin. Nu se vede că ar fi derutată, că nu știe cum ar da bine, cum să procedeze.

Contesa cu Otto nu sunt Romeo cu Julieta, nici Tristan și Isolda. Nu merită să-și încarce, cu păcatele lor, nici sufletul, nici bagajul din diligența cu care cutreieră timpul și spațiul singură și neliniștită!

Mă vede și mă recunoaște sigur. Mi-a zâmbit. Doar ne cunoaștem încă de la Clinica de Urgență.

Deși nu mai port pijamaua aia de mătase artificială și miros a leșie de lemn, nu a sterilizante, Dânsa îmi face cu ochiul, complice, arătându-mi trupul lutierului – un om vlăguit de metastaze și opium, îmbrăcat în haine de modă veche, expodate căutate de mai toate muzeele lumii și mai ales de casele de licitație.

— D'arvani va fi următorul pasager al diligenței de seară? O întreb încet și retoric, convinsă fiind că lutierului nu i se va mai acorda niciun rol serios în scenariul ce se scria deja, cu minciuni și crime, dincolo de ușile capitonate, la masa verde a negocierilor pentru un Munte de aur.

— După întâlnirea de taină de la Castel, chiar de a doua zi, lucrurile păreau să fi reintrat pe vechiul făgaș.

Doar grămezile de gunoi menajer, ambalajele moderne, care nu putrezeau, mai aminteau că acolo, se încercase prin orice mijloace Schimbarea.

Este o după amiază ca de iulie, deși la Nord de Continent este toamnă târzie. Lenevim provincial în poiana defrișată de cele câteva tufe de alun și transformată în peluză tipic englezească. Rasputin în persoană o rade zi de zi, cu cositoarea cumpărată direct de la fabricantul din

Italia.

Ana cu Manole se hârjonesc, se prefac că se luptă pentru moneda pe care au găsit-o în molozul zidului prăbușit chiar în noaptea trecută. Bănuțul cu zimții tociți, ajunge în iarbă, de unde, Crai îl ridică și-l cercetează cu atenție, apoi decretează ca un numismat veritabil:

— Un coson!

Nimeni nu pare interesat dacă tânărul are sau nu are dreptate. Moneda nu mai stârnește interesul nici măcar pentru Ana, care și-a luat copilul în brațe și-l alăptează. Sânul, indecent de alb, i se revarsă de sub piepții cămășii - țâță cu sfârcul ca o mură prinsă și smotocită de gingiile încă fără mugurii dinților, gură de copil.

Eu îmi pieptăn părul care mi-a crescut și e încărunțit de atâta cenușă câtă am cărat cu fârașul, săptămână după săptămână.

Pieptenele de os trece prin firele sănătoase, le împarte-n şuvițe egale.

Resimt gestul ca pe o mângâiere capabilă să-mi repună sângele în mișcare.

Bărbații din grup roiesc în jurul Contesei, nu au ochi nici timp pentru o slugă ca mine.

Suntem un grup de primare desenate pe un perete de grotă, unde, după miliarde de ani a pătruns, în sfârșit, soarele.

Femela dominantă se dă în spectacol, se lasă *puricată* de masculii tineri, care se joacă cu ea precum un copil autist cu o biată paiată.

Ozonul din jur prinde a mirosi a hormoni răscoliți și o mulțime de fluturi albaștri dau iama peste noi, năvălesc instinctual, vin după miros, împodobesc părul și hainele tuturor.

Continui să mă pieptăn într-un soi de interdependență cu grupul ciudat, coagulat peste timp și spații.

Dochia, păstorita fără oi și aproape fără veșminte, își înfinge în pletele mele degetele mereu înghețate. Ea trage și simt cum scalpul doare, mi se poate desprinde de creier.

— Auuu! Țip și mă retrag la o aruncătură de băț de ea, mai departe.

Astăzi, Dochia e pusă pe hartă. Se ia de toți și ne ține predici despre Viață.

— Când eram eu stăpână, la stână, îmi pieptănam părul fără martori, chiar fără lumină. Umblam după pieptene numai noaptea, când ciobanii dormeau, sforăiau de duduia sub bundă pământul.

Mai aruncam un buștean pe jarul proaspăt, mă întindeam pe foaia de brusture, pe blana de urs și abia apoi îmi despleteam cosițele. Cosițele mele lungi de-mi atingeau călcâiele. Jarul ne lumina de jur-împrejur. La lumina lui mă pieptănam până mâna-mi obosea. Focul se stingea. Cenușa se răcea. Lumea întreagă se întuneca.

— Părul de femeie nu trebuie atins, văzut, nici măcar de lumina feștilor! zice și Ana, privind țintă la mine.

— Ha! Da' cine se mai gândește azi, la ce e bine ori ba?!

Dochia-i supărată nu doar pe mine. Pe sine. Are ce are cu întreaga lume. Nu îndrăznesc s-o înfrunt, să-i pun întrebări la care, până la urmă, tot nu-mi va răspunde.

Ș-apoi, ce-i? Pare a fi tânără, e poate virgină, dar după cum scriu cărțile toate, ar putea să-mi fie stră-străbunică.

Eu sunt o femeie modernă, tăvălită prin noroiul creației și indisciplinată. Mi-am spălat părul cu șampon scump, l-am tuns și vopsit în roz, mov și gri, l-am ars cu fierul, l-am întins la maximum în numărul meu de circ personal! Dacă am regretat ceva între timp? Nimic. De ce, mi-aș ascunde părul sub tulpanul de in dat în culoarea sinelei, un acoperământ de cap fără broderii și dantele?

— Pentru prima dată de când sunt în solda stăpânei, aceasta se îndură să-mi vorbească, nu să-mi poruncească în neștire.

— Hai, mai povestește-ne, Cenușăreaso, de pe la tine, din urbe! Ce automobile se poartă? Care e cota la Bursa cafelei? Cine cu cine se mai ține la toartă și dacă, nevasta savantului ăluia, cum îi zice... Cum îi zice, soro, că am un

lapsus... Ei, femeia aia deșteaptă, manechinul, îi mai papă banii contelui Dracula?

— Uite o pepită adevărată, Contesina! Schimbă lutierul D'arvani discuția, cu intenție vădită de-a mă scoate din ecuație.

Artistul ține o așchie de piatră în mâna care-i sângerează fără ca vreunul din cei prezenți să facă un gest, să-l panseze.

Din căpița de iarbă proaspăt cosită, Rasputin, asudat și îmblânzit de oboseală fizică, găsește potrivit să-i bage încă un cui în inima stăpânei.

— Ne intră auru-n cur și noi muncim ca iobagii. Tu nu ești înțeleaptă ca Regina din Saba.

Vei rămâne în istorie doar cu numele de călăreață - o artistă de circ dispărut demult.

Hai, să dăm zvonul în țară, în lumea largă, că te-ai hotărât și vinzi chiar astăzi rahatul acesta de Domeniu, care ne pune la toți, oasele la corvoadă!

— Cine ești tu, să îți ascult sfatul?!! Regele Solomon? Nicidecum! Cum să mă las pe intuiția ta când, Țarul pe care l-ai *consiliat*, a fost împușcat el și toată familia lui. Șandramaua aia s-a dărâmat. Mama Rusia, pe care o plângi tu în pumni, a fost gata decapitată, servită istoricilor pe o tavă de aur... care s-a dovedit că după o vreme, coclește!

Ș-apoi, cum să mă încred în ce-mi spui, când știu că procuratorul de fonduri, marele investitor este Otto a' meu!

Parșivul! Mi-a smuls o dată inima din piept, fugind și luându-mi copilul cu el. Cică, trage el sforile, mă scoate din zona de influență, vom fi din nou o familie... Nu s-a ținut atunci de promisiune, nu se va ține nici astăzi.

Deci, scuipe pe cuvântul lui și pe prostia ta, Rasputine!

Pe moșia asta eu sunt stăpână!

Îi voi chema îndărăt pe Sfarmă Piatră, pe Ochilă... Voi afuma cu rășină și voi invoca Vâlva vechii mine. Nimeni nu mi se va împotrivi mie! De va fi nevoie, voi lovi personal

minereul cu târnăcopul. Îl voi scoate la lumină împingând vagonetul...

— Facă-se voia ta, dar, până la urmă tot ai să cazi spetită. Atunci, ei vor fi sus, la putere și-ți vor pune condițiile.

— Am visat că pluteam pe un ocean fără fund. Eram o scândură rigidă, eram singură. Este un semn trimis de Sus, și eu îl ascult.

Nu voi alunga, cum vrei tu, muntenii din rosturile lor!

— Protejații tăi oricum își iau tălpășița, pleacă la oraș. Destui împușcă polul ca hamali în port sau ridicând castele de nisip poporului spaniol. Nici într-un deceniu, vei stăpâni un munte fără suflet de om.

— Taci! Te rog...

— Ha, ha... Doare rana asta! Ia să mai învârt odată cuțitul în ea! Atunci va veni un alt Otto, sau mai mulți, o armată de trepăduși interpuși, se vor face presiuni de nu mai știu pe unde-ți vei scoate cămașa!

Uite așa, într-o zi, vei auzi: HUUURRRRR!

Fierăstraie, excavatoare, berbeci și pikamere, ca în filmele de la miezul nopții, vor înainta spre castel, tăind nu piatra ci carnea inimii tale. Muntele va cădea singur în genunchi, se va oferi pe felii.

Roca se va malaxa. Se va cerne prin ciur și dârmon, se va spăla în cianuri.

Steril! Halda de steril o văd cum urcă la Cer! Alt munte, unul fără păduri, fără ape și capre spurcate.

— Gura, mujicule! Nu sunt din plastilină, să te joci cu mine.

Vremurile tale, cu pistolul la tâmplă, gulagul și chiar șarmul tău de vrăjitor cu noroc porcesc s-au dus, s-au dus!

De când nu ai mai hipnotizat nici măcar o găină? De o lună, de o săptămână? Vezi, karma ta se termină aici.

— Ești nedreaptă cu mine...

— Ursul meu bătrân, am alte probleme de rezolvat pe lume. Ai auzit de așa-zisele fundații care se bat între ele, indecise dacă ar trebui să prezeve sau nu matricea naturii? Nu, sigur că nu...

Tu ești, erai, as în escrocherii ieftine.

L-am trimis la școli înalte pe Crai. El este investiția mea!

Cum se întoarce, tobă de carte, punem de un Proiect teribil.

Voi atrage fonduri continentale reale, voi pune pe picioare cel mai mare parc natural din lumea de astăzi.

— Vor veni savanții să învețe aici, botanică, istorie, geografie, geologie?!... Miram-aș.

Rasputin este furios dar se reține să se răcorească înjurând, cum ar fi făcut altă dată. Își ciupește vârful mustăților îngălbenite de tutun și afișează acel rânjet de fiară ce evadează o dată și încă o dată din cușcă.

— Cu bani poți să cumperi toți pădurarii și minerii care șomează astăzi - chiar și pe mama pădurii, dacă asta ți-e voia!

Vorbește obrăznicit, unul dintre cei trei ciobani, cel pus pe agoniseală, și care, până acum a tăcut mîlc, mușcând brujul de mămăligă îndesat cu un calup de tof din soia modificată genetic.

— Am putea accesa fonduri și pentru turmele tale... Ovine lăptoase și cu lână bună de preșuri - să nu vă mai tot omorâți între voi, ca proștii.

— Nu mă păcălești tu pe mine, Doamnă... zice păcurarul și se retrage la umbra platinului, fără să fluiera din frunză, cum avusese cândva obiceiul.

— Ehe, eu pe Moartea în persoană aș vrea s-o trag pe sfoară... hohotește Rasputin, și deschizându-și brațele uriașe, își umflă plămânii cu aer proaspăt, făcând ca pânza rubaștei să pârâie, apoi să se sfâșie. Epiderma aproape ciocolatie și acoperită cu păr sârmos se ivi îmbătrânită, cu crevase adânci ca niște creștături de pumnal.

Toți, în afara Contesei, eram aplatizați, calmi în amurgul care venea ca un eveniment așteptat, să ne învâluie, să ne unească în aceeași aventură de-a dreptul nebunească. Nu era vis, nu era nici realitate, doar un loc și un timp în care ne aruncasem ca nebunii aceia avizi de senzații tari, și mai tari.

— Ce ziceți de un duș sub cascadă? Întrebă Contesa, convinsă că-i vom prelua inițiativa din mers.

— După ploaia de ieri, s-au rupt malurile, apa e grea de noroaie. Nu merg.

Am vorbit chiar eu, Cenușăreasa și nu-mi cred urechilor! S-o înfrunt pe stăpână nu mi s-a mai întâmplat niciodată până astăzi. Nu sunt mândră de mine, nu mi-e rușine. Sunt o rebelă ce nu se poate abține.

— Ș-apoi?! Din pământ am venit, în pământ ne vom întoarce... Mi se adresează direct lutierul. Vorbește apăsător ca și cum mi-ar da o sentință.

Simt pe șira spinării furnicile morții.

În disperare de cauză, fug prin iarbă, prin smârcurile însângerate de umbra amurgului, îmi fac curaj, mă salt și plonjez de-a dreptul în bulboană!

Vin și ceilalți, se aruncă, unii peste alții, în lacul săpat de furia cascadei. Mâlul fertil ni se lipește de pielea de sub lenjerie.

Suntem un întreg. Lumea de dincolo de maluri nu ne mai interesează. Totul s-a redus la un armistițiu foarte scurt, dar în care bucuria libertății primează.

Ne stropim cu noroi unii pe ceilalți, suntem plini de glod și de energie ca bivoli tineri.

Nu ne mai pasă de aparențe, nici de bani, nici de ce ne rezervă ziua următoare. Clipa asta-i efervescentă ca o pastilă de calcio aruncată în paharul cu apă. Profit de împrejurare, mă hârjonesc cu slugile și stăpânii, în chiar ochiul roșu al unui soare care ne întoarce spatele, merge la culcare.

— O maimuță, am văzut-o fugind în tufișul de zmeur! Țipă ca din gură de șarpe Contesa și se lasă cu totul în apa care, în accepțiunea ei, îi aparține și ar trebui să o apere.

— Nu ești la safari. De unde maimuțe în Emisfera Boreală?? O apostrofează Rasputin, morcănos că s-a stricat jocul.

— Atunci, un copil sălbatic! Pe domeniul meu se află un copil care a supt țâță de la lupoaică! Trebuie să dau știrea asta imediat la ziare!!!

Nu e Crai aici, să îmi scrie discursul... Oricum, mă descurc și singură în fața reporterilor...

— Ai avut doar o viziune, Contesina scumpă. Încearcă s-o tempereze lutierul, ieșind primul din apa tulburată de torent și de oameni.

— Toma Necredinciosul! Dumnezeu îmi arată norocul! Pe moșia mea trăiește o viețuitoare ciudată! Asta-i esența.

Vom face promovare, vom aduce turiștii excentrici.

— Era puiul de vulpe, stăpână, intervine Sfarmă Piatră, acum pe poost d egardă de corp - cu gura plină de aluviune și dorința de a intra în grațiile femeii fără de care, știe, nu ar fi putut să trăiască ca un belfer.

— Taci, bădăranule! Muntele meu este magic! Nu-l voi distruge dar voi fi, vom fi cei mai bogați petrecăreți din lume.

Personal îmi voi rezerva bilet pentru sejurul pe Lună. Voi fi prima femeie care va păși pe urmele bocancilor ăluia... Cum îi spune americanului, ăluia, care a înfipt steagul în roca selenară și steagul încă mai fâlfâie... Flutură ca un zmeu de hârtie în aer.

— Armstrong...

— Ia-ba-da! Ia-ba-bu!!! Acela-i cu Jazz-ul. Îmi place. Îmi place! Am să-l invit aici în vacanță.

Ce zici D'arvani? îi scrii o Invitație?

— Cum să nu! Via... lumea cealaltă!

— Ești de-a dreptul macabru, dar lasă... nu-mi pasă! Urma botinei mele, o vei privi de jos în sus, ca pe o amprentă fantastică!

Voi ceilalți, rămâneți pe poziție. Lipiți de moșie! Să faceți bani, să organizați conferințe, să răspundeți în numele meu reporterilor, dar mai ales, să găsiți și să puneți exponatul în cușcă!

— E doar un orfan, Contesă!

Mă aud vorbind și nu-mi recunosc vocea, care tremură în timp ce cuvintele se împing, se alătură în fraze cât de cât inteligibile:

L-am hrănit cu resturi de la masa ta, l-am îmbrăcat în

rufele tale demodate și, iarna l-am acoperit cu piei de animale... A fost botezat Frate!

— Un copil botezat aici pe moșie? De cine? De cine...

— Crai l-a salvat, i-a dat și nume...

— Ciudat personaj este Crai ăsta! Știe să se descurce mai ceva ca în Diplomație.

Nea Păsărilă, ia vezi, bre, trimite-i un porumbel - nu, mai bine o telegramă. Să vină urgent acasă!

— teles, stăpână.

— Crai are potențial nativ cum nici nu mi-am închipuit. Nu se trage sigur din oameni de rând.

Contesa este din ce în ce mai exaltată, ca și cum i-ar fi luat urma copilului pe care l-a avut dar pierdut. Numai că ea, ea era mamă de fată.

Suntem din nou înapoi, toți ciopor mergând spre iarba tunsă, din fața Castelului.

Pe jumătate goi, nici tineri, nici bătrâni, femeii și bărbați laolaltă formăm un trib de ființe ce aduc perfect cu homo sapienss, doar că epiderma noastră strălucește de solzi din noroi uscat și amestecat cu pulberi de aur.

Suntem aproape fericiți, nu observăm schimbarea și, cu hainele târâș după noi, călcăm roua în picioare ca un elefant ce a nimerit în magazinul de porțelanuri.

— Cenușăreaso, să-i duci lapte dulce, câteva pâini și un rasol de mistreț, orfanului nostru!

— Bogdaproste, cucoană! zic și-i mulțumesc Cerului pentru milostenia femeii care, nu știu să se fi spovedit cândva într-o biserică adevărată.

— Deși credeam că măturasem toate sobele de pe Domeniul, în partea de Sud a versantului nu ajunseseam cu treaba, până în ziua aceea.

Aveam fărâșul și vâtraiul cu mine, și dorința de-a îi face hatârul stăpânei, care era hărțuită din toate părțile.

Lichele mondene, negustori de cafea, politicieni de ocazie, tipi de la filaj... o armată organizată după toate regulile jocului de ruletă, se străduiau s-o determine să semneze contractul de înstrăinare a Muntelui de aur.

Suma pusă în joc era exorbitantă și nici măcar Crai,

acum student la Finanțe, nu reușea să țină evidența zero-urilor care urmau ca o trenă cifrei de la care se pornea, de fiecare dată altă ofertă, din ce în ce mai tentantă.

Aflată între ciocan și nicovală, Contesa nu mai știa cine îi era prieten și cine sta gata să o căsăpească.

Otto, din lumea lui secretă, de departe, o șantaja punând gaj propria lor fiica, o ființă ca și pierdută.

Erika, vie sau moartă, devenise moneda de schimb, în afacerea pentru care se băteau între el statele mai toate, Estul cu Vestul, invocau prin avocați veroși dreptul de exploatare a filonului aurifer.

Încolțită, femeia era gata să cedeze, când, într-o noapte, însoțită de doar câțiva dintre servitorii de încredere, s-a retras, în secret la cabana fără nume și fără adresă, loc pașnic și unde, un parlamentar continental de acum celebru pentru modul de-a se impunea pe sticla televizoarelor, își plasase colecția sa de fluturi exotici.

În bătaia soarelui de toamnă întârziată, văd trandafirii, din grădina surprinzător de bine îngrijită, toți înfloriți și în culorile curcubeului. Îl văd și pe grădinar, un bulgar în vârstă, împingând roaba cu mraniță spre luciul serei care abia se zărește din spatele magaziiilor.

— Bună să îți fie inima, om bun! îl salut și aștept să mi se răspundă, timp în care, bărbatul cu pălăria trasă pe o ureche își vede de treabă, impasibil la cuvinte ca și cum eu aș fi o biată furnică.

Nu sunt supărată. Merg pe cărarea ce șerpuiește acoperită de marmură spartă.

E liniște lăncedă.

Am ajuns dinaintea serei, una ieftină, din polietilenă, dar suprapopulată de specii de fluturi care de care mai rare în atlasele de entomologie.

Simt deja în nări duhoare de vegetație grasă și strivită sub genunchi de vită abia extrasă din mâlurile creației generale, de osmoză primitivă și spirit nou, nevăzut, dar din care se naște energia, hidrocarbura.

În mediul ambiant, sistematic și cu voluptate, până și lumea vegetală sintetizează, injectează feromoni fertili în

matricea generală.

O pădure de orhidee rare, plante carnivore, cresc și mor în hârdaiele de plastic albastru.

Înaintează cu teamă congenitală prin jungla artificială și simt cum aburul cu gust de căpșună se ridică, cade înapoi, se vălătugește în jurul meu, în jurul uneltelor mele de cenușăreasă.

Dincolo de coșurile din papură, golite de nisip, plin de flori și nectar, se înalță triumfal arborele cu fluturi de Madagascar.

Este un biet pom invadat de miile de larve ce-l devorează pe viu, îi rod frunzele, lujerii tineri cu zgomot de locomotivă în cremalieră.

— Parcă sunt viermii de mătase, pe care îi creșteam în copilăria mea săracă. Îi hrăneam cu frunze de dud fără rouă, le așezam ramuri uscate pentru împupare.

Când totul era ca și gata și visam la fluturii care ar fi trebuit să iasă, să zboare - coconii de mătase erau fierți în oală.

Mama scotea firul, pe care-l trăgea pe mosoare.

Amintirea asta încă obsedează, mă apropie de casa mea adevărată și sunt gata să fug prin parc, prin pădure, să cobor din nou între oameni. Să caut orașul.

Știu că libertatea e doar o iluzie care îmi face bezele ș-apoi își râde de mine. Am intrat de bunăvoie în cercul ăsta mare, al lumii nevăzute, dar care ne coordonează fiecare mișcare.

Nu văd în jur nicio sobă, niciun șemineu, nicio vatră.

Mă debarasez de vătrai și făraș, învăț horticultura rapid și stropesc cu insecticide de ultima generație toată orangeria.

Tocmai torn erbicidele în jurul plantelor de agave, când îl văd pe Arap Alb, în costum alb, tipic oriental și cu muștiucul narghilelei strâns între dinții câinești. Are ochii închiși, stă turcește, cum îi șade bine unui pașă cu ieniceri și armată.

Este atât de aproape de mine încât l-aș putea auzi dacă ar bate din palme. Îi văd și degetele pline de inele.

Metalele diferite ca greutate, încastrate cu bruji din opal și agată, se ating între ele, scot sunete ca de clopote adevărate. E singurul zgomot care mai sparge monotonia în insectarul gândit ca un sicriu transparent și insacabil.

Între mine și prințul devenit de curând patron de boutique, stau suspendate aripi prăfuite cu polenuri uscate.

Simt cum un fâlfâit ca de vânt mă împinge, mă prinde în vârtej ca pe o apă reziduală în vrana din centrul chiuvetei de la o baie modernă.

Sunt în ochiul trombei de aer, eu însămi am devenit o tornadă.

Nu e locul meu în insectarul straniu!

Alții, fluturii, vor depune pontă și oul devenind larvă, o să roadă, se va hrăni cu ceea ce mai rămâne din mine.

Triumfători, nerăbdători, fluturii s-au trezit din cocon și-și trăiesc sezonul de-o clipă. O singură clipă!

— Sunt o verigă din lanțul trofic... Excelez! Merit aplauze cu ghiotora. Filosofez și dau să ies, prin ușa, în care milioanele de lepidoptere de toate culorile, mărimile și apucăturile, se îmbulzesc să evadeze, să zboare și să moară ca indivizi liberi, sub soare.

— Hei, tu! Aud, și apoi, simt pe umăr palma unui ins care nu poate fi decât o gardă de corp. Are bust de hercule și cuțit înfipt sub brâu cu care și-a adunat în pliuri șalvarii stacojii.

Nu am putere și nici chef să mă lupt cu gorila, cu stăpânul gorilei. Eu sunt un nimeni, el un prinț și un bandit care face Legea pe Drumul Mătășii.

Mă las escortată, legată, de palmierul în care fluturii se bat pentru spațiu vital.

La cinci pași de sandalele mele, dincolo de rogojina din trestie - ca un șeic sadea, Arap cel viteaz, cel frumos... pocnește din degete.

Covorul de Persia, veritabil, moale, i se așterne ca prin vrăji, la picioarele goale.

Dinaintea lui, Contesa, ca în transă, îi servește limonadă cu ambră.

Arapul o trage spre el, o rostogolește pe covorul cu cearcăne de sudoare veche. Ea râde. El o gâdilă pe gâtul subțire cu sfârcul unei pene de struț de crescătorie.

Ea se ridică, se rușinează, pentru că... așa se cade într-o astfel de situație. Arapul o trage iar lângă el, lăudându-i tenul palid, cerceii cu diamanate veritabile.

Mi se face greață, simt aerul mocnit, duhnind a rut nepotrivit. Peste capetele celor doi, fluturii își caută partenerul, sunt gata de împerechere. Masculii trec în fugă de la o femelă la alta.

— Asta-i Viața! Oftează din rărunchi până și bodyguardul cu tors de granit și se așteaptă să fiu și eu de aceeași părere.

— Ele, insectele, nu sunt monogame? Întreb cu falsă pudoare și între mine și insul plătit de stăpân, se leagă un soi de târg, cam parșiv, din punctul meu de vedere:

— Mă lași să plec, în schimb îți arăt un set de fotografii cu Contesa de pe când era tânără și turbată. Nu ai să mă crezi, dar așa cum o vezi...

— Cunoscut bărbați care și-au vândut sufletul pentru o noapte cu ea, au băut otravă, au dezertat din armată. Alții s-au duelat, au tâlhărit, au ucis pentru un pic mai mult decât un zâmbet de al ei, ipocrit.

— Alte vremuri, alți actori... Noi, cei de pe strapontine, am rămas tot noi. Îi răspund haidamacului, care văd că știe mult mai multe secrete, decât mi-aș fi închipuit eu. Sigur a fost odată spion.

— Poți pleca dacă asta ți-e voia, dar... m-aș simți mai bine dacă te-aș ști părtașă la *mizeria* asta, stai alături de mine!

— Fie! am răspuns mult prea repede pentru o cenușăreasă, incitată de aventură desigur, dar și pentru a fi acolo, să smulg pana din mâna Contesei, de va fi pusă să dea cu semnătura, să-și înstrăineze ca proasta, Domeniul.

Din nimic, o vrajă, ce nu poate fi regizată de om, coborî peste noi toți, oameni și insecte.

Cei doi, de pe covorul ca de rugăciune, par să se înțeleagă într-o limbă neomenească.

Între timp au apărut și pernele cu fireturi de mătase și ciucuri mov ca floarea scaieților. Este de față și servitoarea, o turcoaică cu bust generos adunat în ișlicul colorat ca o floare de trandafir de dulceață.

Poartă tava de argint cu boluri transparente și pline ochi cu șerbeturi alese anume pentru Contesă.

Arap ronțăie un măr și, din când în când, mai trage câte un fum din narghileaua în care apa face bule de aer fierbinte.

Pe covorul cu motive vechi de la cap la coadă, Contesa și Arap Alb joacă șah.

Este un joc inteligent sau unul de hazard?

Habar n-am.

Partida a început fără piese, fără miză precisă.

Caii, turnurile, nebunii, pionii și regele negru... stau lângă regina albă și decapitată, sub fâlfâitul de aripi îmbâcsite de polenuri gata fermentate. Gest inteligent, Contesa a făcut prima mutare. Arap următoarea... Remiză.

Par a fi singura pereche fără probleme de pe Planetă, nu se grăbesc, au toată veșnicia la dispoziție.

Pe tabla din marmură unsuroasă, peste piesele lucrate în atelierele levantine, regi și regine, cavaleri și turnuri de pază, ofițerii și caii îmbrăcați într-o singură armură, peste pionii anonimi - toți sunt pifani ai unui război fără de eroi.

Lăcrimez, îmi intră în ochi polen desprins din desenele de pe aripile parcă pictate de îngeri.

Casc și un somn una cu moartea simt cum mă fură, cum împânzește tot insectarul.

Îmi las capul greu pe mâna dreaptă, par adormită.

Cei doi joacă din ce în ce mai lucid partidă după partidă. O fac fără furie, fără dorință de câștig, fără pasiune.

Nu știu câte seri și nopți au trecut laolaltă, dar au fost desigur destule, pentru că văd cum părul în barba lui Arap crește, se face din negru, alb ca bumbacul, curge peste piepții hainei din țesătură fină de Bagdad.

Contesa-i hotărâtă să câștige bani și încredere.

Figurinele de fildeș se mută ca și singure, fac obiectul unor stratageme de luptă demult pierdută.

Se spionează în draci, se înfige stiletul în spate, se face tot ce e posibil militar, ca să fie cucerită reduta.

Pentru prima dată în basm, Arap Alb este prins într-un joc din care nu va pierde, nu va câștiga.

— Șah mat, viteazule! triumfă femeia și, cu sângele revenindu-i în obraji, îi dă mâna s-o facă pe nebunatică.

— Ai pierdut, ești bun de pedeapsă!

— Fă ce vrei cu mine, Contesă!

— Din două una; ori traversezi sera cu fluturi gol pușcă, ori... mă iei de nevastă! Ha, ha... Este doar o glumă!

Femeia împăcată cu sine ar vrea să renunțe la intenție, dar prințul nu știe desluși un coșmar de realitate.

— Cosânzeano, dacă mai am nevoie de halva și apă rece, te voi chema de îndată. Acum, te rog, retrage-te, în iatacul tău, așa ca o domniță adevărată.

Fata cu bust generos și iminei de mătase pe picioarele frumoase, nu protestează – face plecăciunea de rutină și dispare dincolo de paravanul japonez, pe care abia în clipa aceea îl văd în vegetația luxuriantă a spațiului claustrofobic.

Arap își descheie calm, unul câte unul, nasturii de sidef ai cămășii albe și lungi până la călcâie. Desface brăul lat de o palmă, din jurul taliei sale. Lucrează încet, privind direct în ochii Contesei, care-i rezistă ca într-un experiment de hipnoză.

Acum, gol ca Adam în Eden, se plimbă pe aleea plină cu pietre de marmură și leșuri de fluturi.

Are pielea ca bronzul vechi și mușchii i se văd cum se mișcă, perfect sincronizați cu ideea mișcării. Nu se grăbește, nu lenevește. Face drumul pedepsei corect și nu emană nici cea mai vagă tentă de vulgaritate.

Când revine pe covor, are brațele întinse ca Iisus pe cruce.

Mii de fluturi și larve de fluturi, ciorchini de culori diferite stau prinși de el ca de un copac straniu. Are fluturi în pletele-i retezate pe frunte, în gene și pe sprâncene, pe

fiecare vârf de deget împodobit cu inele. Nu-și afișează nici nu-și ascunde bărbăția proverbială și, ca un prinț de rang vechi, cum cere povestea, trece prin furcile caudine ale femeii bogate, cu scrâșnetul de măsele acoperit cu un zâmbet de mascul pur sânge.

Contesa sigur, simte șiroaie de transpirație pe șira spinării, dar râde sadic – face haz de necaz, de ea ca femeie, de prințul scăpătat și care a învățat repezător legile afacerilor de miliarde – râde de lumea asta mizerabilă și care îi creează atâtea probleme.

Harap Alb își îmbracă haina princiară, se lasă turcește, pe covorul de Samarkand, cu gândurile duse aiurea.

Nu-l mai interesează femeia ridată și cu dotă un munte din aur.

Bate din palme.

Consâzeana, îmbujorată, vine rapid, cu flaconul de parfum scump, din care îi toarnă gălgâit, generos, în căușul palmelor.

Mirosul din seră se amestecă cu cel de mosc veritabil. Prințul își spală palmele, ca Pilat din Pont.

Fata frumoasă îi șerge degetele pe rând, cu pletele sale și se retrage. Ține privirile plecate, dar șira spinării e ca o linie, dreaptă.

— Încă o iubești ca nebunul pe Cosânzeana asta, prostuță. De ce nu o iei de nevastă?

— Haram! Ea nu-i din lumea care mă așteaptă...

— În Secolul ăsta nu mai contează împărățiile, mezalianțele... Inima ori banii sunt cei care dictează.

— Și sângele neamului...

— Cei din *neamul* tău erau cât pe ce să mă arunce în aer. Umblam prin Bazar, când: Buuum! Bomba!

Am văzut trupurile sfârtecate, răniții... De ce nu puneți punct ostilităților!?

— Ai luat-o razna, Contesă. Să fim rezonabili, Pacea este doar așa – un substantiv inventat de oameni, nu are consistență.

Pentru ce am mai fabrica arme, muniție, dacă nu ar

exista zone de conflict aproape permanente?

— Facem Marșul Păcii!

— Dacă vrei să ajungi iar în cămașă de forță, încearcă să ieși cu idei comniste în stradă!

— Dar, și unii și alții ați tras fără reținere! I-ați pus la zid, i-ați executat! Bieții de ei, civili și nevinovați.

Arap și-a lăsat capul în pipet ca un berbec nătâng. Își adună picioarele sub șezut, apoi și le întinde cu obrăznicie, până când atinge cu degetul mare crinolina Contesei.

Bărbatul simte mătasa umezită dar încă răcoroasă, acoperindu-i tălpile plesnite de drumul prin deșert.

— Bei o limonadă, o cafea? zice. Ea îi răspunde printr-un gest ce ar vrea să însemne *indiferent*, se lăasă cu tot trupul ei micuț, peste picioarele lui, care miros a basm, a mosc și transpirație adevărată, de om.

Ar vrea să fie o cadână tânără, să îi ungă trupul plin de răni și păcate cu ulei de cocos, cu mirodenii nepoluate.

Îi masează doar tălpile cu scobitura adâncă, apoi călcâiele și iar, înapoi pe mediană, ajungând la degetul mic, la cel mijlociu, la cel mare, și așa mereu, numărând în gând, înainte și înapoi de o mine și una de ori.

Arapul are obrazul ușor congestionat sub bărbuța cănită.

Ea constată că-i slăbăog. El se preface a fi rușinat ca de un mare păcat. Își ascunde fața în perna de mătase umplută cu puf de pinguin.

Eu am prins să transpir și simt pe buze sărătură de sânge. Mi-am mușcat buza ca să nu țip.

Sunt furioasă pe femeia proastă care face jocul bărbatului. Un bărbat nepotrivit ei și care o joacă pe degete.

În fond e viața lor. Facă ce vor.

Ies din insectarul duhnind a metamorfoză și a luptă pentru perpetuarea speciei.

În urma mea, garda de corp, trânteste ușa din sită, închide locul prin care era cât pe ce să fugă, să se elibereze cohorte de fluturi adevărați, nu din hârtie sau din staniol.

— Am văzut cum a căzut un înger din Cer! Zace în iarba de lângă fântână... Frate vorbește sacadat, abia dozându-și aerul ce-i intra și ieșea din plămânii pregătiți genetic pentru trap și galop, nu pentru emoțiile ce ar putea face chiar dintr-un om neom.

— Povestea asta-i din cartea scriitorului a'lui a cu Veacul de singurătate. Îngerii nu cad, nu se scutură ca ghinda din stejar toamna.

Îl pun la punct, poate un pic prea atotștiutoare, pe copilul care are, recunosc, o imaginație extraordinară.

Încerc degeaba să-l împac, să-i mângâi coama ca de mânz sălbatic, să-i vorbesc despre hotarul clar dintre real și ireal.

Frate, insistă ca nătângul, mă trage de mânecă spre locul unde, pe troscotul crescut anevoie, lipit chiar de ghizdul fântânii, zace învins de gravitație el, Meșterul Manole.

Are răni deschise pe genunchi și pe coate, clavicula-i spară sub aripile de șindrilă prefăcute și ele în țândări.

Nu mă pricep defel la bandaje, la reparat oase.

Ana vine în fugă și-i doar în cămașă. Își bombăne bărbatul, care încă mai crede, nebunul, că poate ridica din nimic o biserică.

— Nu mai poți avea încredere în nimeni pe lume. Cine ți-o fi tras scara de sub picioare, prostovanule?!

— Dușmanul, Ană dragă! Cine mai are nevoie de meșter și mistrie, când s-a inventat betonul armat, sticla de plastic?!

Dacă nu rămân olog pe viață, dacă scap și de data asta, mă fac impiecat de mișcare sau, mai bine, antreprenor de pompe funebre; cică groparii, cioclii o duc boierește, tot cu vin și colivă!

— Termină cu tâmpeniile astea, că-mi vine a plânge.

Ce ar fi să ne înscriem la Loteria vizelor? Schimbăm locu', schimbăm și norocu'. Ana aruncă propunerea la *limită* printre hohote de plâns și suspine.

— Hai cu tata, nu mai jeli că n-a murit nimeni!

Sună mai bine la doctoru' de familie! Să urce urgent

Muntele, să vină - să pună și un sac, doi, de ipsos, în șaretă...

— Ce vrei să mai faci, omule?! Stucatură cu amorași și ramuri de glicină!?...

— ȚȚ! Umărul și câteva coaste mi-s frânte. Le auzi? Sună pe sub piele ca surcelele.

Privesc, cu milă amestecată cu invidie de femeie aproape bătrână, la Ana, care e mereu tânără, fertilă, întruna gravidă.

S-a ciucit lângă fântâna din care nu se mai bea apă de pe vremea în care fata moșului era harnică și încă virgină.

— Cenușăreaso, aici nu-i de tine! Treci și ține focul viu sub tigăile de aramă, sub oalele în care fierb oasele de urs și mistreț... Scoate, adună toată cenușa răcită în poală.

De nenea Monole, las, am eu grijă cum n-a mai făcut-o nimeni. Mergi sănătoasă, Meșteru-i ca jderul - dacă nu zboară, sare și cade mereu în picioare.

Suplă, cu rochie albă, șorț roșu și părul acum lăsat despletit peste spate, Moartea îmi vorbește privindu-mă în ochi, în lumina lăptoasă a zilei noroase, apoi se lasă cu milă nebănuită deasupra rănitului.

Se aud înjurăturile medicului, pe care șoferul Contesei l-a adus direct de la birt, și acum îl saltă din paiele cu care e plină trăsura, îl depune, ca pe un snop, dinaintea rănitului, care, sigur, dacă nu ar fi un erou de Legendă, ar urla ca un lup de durere trupească.

— Misiunea ta a fost îndeplinită. Gata, valea! Îmi zice din nou, Dânsa, dar o face cu un fel de iubire de soră mai mare, luându-mă de după umeri, ghidându-mi pașii spre sala de banchet a Castelului.

— Spațiul opulent cu lumina lumânărilor, multiplicat în zeci de oglinzi venețiene, e plin ca un stup cu albine de oaspeții veniți acolo pe uscat, pe apă, pe aer... Simt moartea în spatele meu, prietenoasă dar rece și rigidă ca o scândură ce îndură rindeaua. Mă înfiorez și îmi promit că, chiar de voi ajunge într-atât încât să vorbesc în oglindă, nu voi întinde niciodată pelteaua bârfei cu Dânsa.

Am muncit amândouă, cot la cot și tăcute ca mormântul, noaptea întreagă, la întins masa, la numărat tacâmurile și turnat tărie-n pahare.

Acum, prin fereastră văd cum iese Luna, una plină și lucioasă ca untura de găscă îndopată cu grăunțe de aur.

Dânsa și-a pus pe umeri, peste locul de coasă, o dantelă neagră, subțire și creață. Dă buzna afară.

Cucuveaua vine și ea, nechemată.

Își înfige ghearele în fibra de ață mercerizată. Râcăie, ciupește până la sânge, nu are stare.

În cele din urmă, vălul de dantelă bătrână se face fleandură, tot fire de mătase amestecate cu lână plină de mucegaiuri.

Când revine în sala cu lumină ca portocala, Dânsa este o femeie palidă, gata bolnavă, dar umblă dreaptă, maiestuoasă, ca o persoană pe cap cu mitră regală.

Este sigură pe sine și pe ziua de mâine. Este încă foarte lucidă printre zecile, sutele de inși cuprinși de griji, patimi și nebunie.

Iată o, se apropie, este deja lângă masa plină. Alege de pe tavă două pahare. Le lovește între ele, așa cum munții se mai bat, la cutremur, capete-n capete.

Cristalul pur se sparge. Sticla fină trece înapoi în siliciu, o mulțime de bobite ca de argint viu, se împrăstie printre încălțările celor care nici nu le iau în seamă. Oamenii puternici **cad** și iar se ridică un fel de păpușă comună, un hopa-mitică.

Sunt aici, din nou, față-n față – toți așa zișii *făcători de pace*, comercianții de rachete intergalactice, nobili fără blazon dar cu insule în acte de proprietate, codoși, târfe de lux... o mulțime de chibiți ce fac pariuri în contul experimentului Big Bang și joacă *barbutul* la sânge pe Piața Mondială de lalele și aur.

Prinsă, dusă și strânsă-n lesa conspirației globale, Contesa a băut hulpav, cu disperare. E beată și neliniștită ca o focă gata de împerechere.

Un gealat a săltat-o drept pe blatul mesei, unde dansează din buric printre platouri cu homari, purcei de

lapte, fructe de mare... Moartea însăși bate din palme, ține ritmul turbării umane.

Deși transpirată leoarcă pe sub peruca roasă de molii, cu cercurile crinolinei ridicate până deasupra jartierei brodată cu perle, Contesa nu pare a fi o femeie stricată.

Este Artistă. Își face *numărul* cum știe mai bine.

— Să se pupe mirii! Să-se-pupe!!!

— Ce miri, cucoană? Ești nebună! Azi nimeni nu se mai însoară și nu se mai mărită pe întreaga Planetă. Îndrăzni să o înfrunte prusacul, veteranul cu picior de lemn și medalii care-i recunosc meritul în lupta dusă pentru spațiul vital al patriei pe care a servit-o până la capăt.

— Atunci, o cuvântare! Ia, să văd, care dintre voi, aveți gura mai mare!

Revine Contesa, un pic cam sarcastică, dându-le de înțeles că, bat apa în piuă, mănâncă și beau pe degeaba.

Femeia, tot mai sigură pe poziția cucerită, pășește ca dropia prin lanuri răskoapte, prin blide, către capul celălalt al mesei de petrecere.

Moartea i se dă la o parte din cale, îi face loc, o încurajează:

— Distrează mitocanii, *orbii* care nu-ți văd ridurile, varicele albastre ca șerpui, nici calviția cu care te-ai pricopsit, Contesă, după cura de citostatice!

În lumina lumânărilor bolnava pare a fi o divă adevărată, o femelă apetisantă pe care masculii o sorb din ochi, se ling pe buze și își sting jărăgaiul animalic dând pe gât pahare după pahare cu băuturi extrem de periculoase.

Moartea este din ce în ce mai mândră de Contesă ca femeie ce ține piept unei trupe întregi de mercenari plătiți și înarmați până-n dinți cu argumente care de care mai măsluite, gata să sară pe ea, să-i sfâșie trupul, să-i ia mințile și moșia.

Fosta artistă de circ este ca electrizată, luminează când dansează, aruncându-și în dreapta și în stânga veșmintele.

Crinolina a căzut ca o cortină de tafta vișinie.

Contesa i se arată adunăturii de inși fără nume, aproape goală și suplă ca o nalbă într-o noapte polară.

Până și moartea cade pe gânduri, se retrage din jocul care, pare a-i scăpa din mână. Dânsa reazemă soba rece din cahle, oftează și-și trece degetele greblă prin păr, se pieptăna fără pieptene, fără oglindă, ca în fața unui jărat, peste care, eu, Cenușăreasa, am uitat să mai pun vreascuri. Apoi, își aruncă dintr-o zvâcnitură, cosița cu fundă neagră pe spate. Râde speriată de propria-i imagine.

În lumina cu izuri de ceară, nu îi mai văd obrazul. Numai palmele.

Nu poartă mănuși pe degetele-i albe și definitiv înghețate.

În vreme ce Contesa este palpabilă, din carne ce asudă și din sânge ce-i umflă vizibil aorta, Dânsa-i numai o umbră, un crochiu pe fața Pământului, de care ne temem, ne ferim să-l privim în față.

— Am un discurs potrivit pentru seara asta! țipă D'arvani și, pentru că nimeni nu-l ia în seamă, lovește cu diapazonul de trei ori la rând în buza carafei cu vin de Porto.

Vasul scoate câteva sunete muzicale clare, apoi se clatină, cade... Câțiva lachei îl aplaudă pe muzicianul care, pentru prima și ultima dată în viața sa, pare a fi un bărbat sadea.

Mai cere o porție de fudulii de mistreț la grătar și țuică, alt dețiu de alcool.

— Să ne trăiască stăpâna, Contesa de aur! Toastează și chicotește lutierul, ridicând primul paharul.

— Trăiască, trăiască, trăiască!... La mulți ani! Intonează grav, apoi țâpuresc cu toții, deodată, așa ca ciorile și ca vrăbiile împreunate în stoluri eterogene, de victime și răpitoare.

De afară, din dreptul ferestrelor larg deschise, Sfarmă Piatră, Palmă Cot, Flămânzilă, Lungilă, Păsărilă, Ochilă, ciobănașul mioritic; norodul privește invidios și prostit de atâta dezmăț.

Ana își ține palmele pe pânțele rotund și salivează. Poftește la tortul cu banane și cireșe amare.

Manole, în cârje și plin de bandaje, înjură parveniții și *lumea*, care s-a dat cu sus-ul în jos.

Lipsește doar Arap Alb, vedeta după care alergă toți paparazzi, încercând să-l surprindă în flagrant cu pupila Împăratului Verde.

Neobișnuită cu țiuca autohtonă, lumea ai' bună, s-a prostit de-a binelea. Stăpâni și sclavi, curtezane de lux și femei de afaceri, toți în păr declară pe proprie răspundere, că sunt gata de luptă pentru Dreptate.

Ba, chiar bat palma, își pun semnătura pe prima Petiție, cea care vorbește despre discriminarea femeii și lupta rasială.

— Să începem cu regatul lui Darius! Vă promit că toți bărbații din sala asta, vom avea un harem personal, cadâne și covoare scumpe, persane!

— Punem racheta pe hartă și... gata!

— Big Bangul... Final!

— Ba, să investim mai întâi serios, în mausoleul eroilor, tovarăși!

— Hoo! S-o luăm strategic! Cine votează... pentru combaterea sărăciei?

— Nimeni!

— Cine se abține?... Deci, în unanimitate, mergem înainte!

Moartea din ce în ce mai exaltată, ca o femeiușcă de stradă, râde cu gura ei plină de incisivi dați cu șmirghelul și dimineața și seara.

Pare a fi angajată într-o promoție la pasta de dinți!

Lângă Dânsa ca din pământ, a apărut copilul pe care nu l-a văzut până în clipa de față, niciun ochi de turist.

Frate este palid și transpiră de frică. Nu a mai văzut atâția oameni laolaltă nicio masă așa de mare și plină mereu de bucate!

— Să nu uităm de ce am venit! Țipă peste rumoarea generală, tehnocratul, un brahman slab ca orice yoghin.

D'arvani, se zbate să o dea jos de pe masă, pe

Contesă, care încă nu s-a trezit din beție dar dărdâie de frig, nu de rușine. Lutierul se uită în jur, cere ajutorul pe care, se pare că nu vrea să i-l dea nimeni.

— Aia-i turbată! zice Frate cu vocea înecată în lacrimi de spaimă adevărată.

Nici măcar el, un fel de îner terestru, de data asta nu-i rezistă ispitei de a privi cu jind masa, pe care lumânările se topesc, mâncarea devine un gunoi menajer prin care se târăște Contesa.

— Femeia asta are un Munte de aur!

— Ei??? Ei, ce zici de asta, pui de om? Moartea insistă, vrea să-l facă pe Frate să-și ceară, el, iertare pentru toate păcatele adulților care petrec Noaptea Nebunilor fără să-și facă probleme de credință sau de onoare.

— Voi nu ați mai văzut oameni care se distrează?

Întreb eu, fără pic de interes, doar pentru că, din punctul meu de vedere, Dânsa nu este tocmai cea mai indicată pentru a da sfaturi în astfel de probleme.

Îmi răspunde Frate.

— Oameni??? Cum să nu! Am întâlnit trei păcurărei. Se bârfeau între ei... Am stat cu Manole, pe când tot ridica ziduri în gând...

— Alții?

— Îi știu din vedere și pe Împăratul Roșu și pe Împăratul Verde; ce măcel au mai făcut la vânătoarea de căprioare!

— Păi, ăștia doi sunt dușmani de moarte, copile.

— Nu cred, se îmbrățișau între ei...

— Ăsta-i Circul, Frate.

— Și toate animalele moarte?!

— Asta se numește A fi la Putere! Vei crește, vei da și tu de gustul banului... a aurului. Am auzit că îți dorești deja calculator, mașină...

— Minciună! Eu am nevoie doar de o cămașă, doamnă Cenușăreasă. Iarna mai pun pe spinare și blană de lup sau de oaie... Da, ce-i *circul*? Ce sunt *banii*? Nu înțeleg nimic din ce vorbesc oamenii. Cine-s ei, cei care ling unde

au scuipat o dată?

Și femeia, doamna de pe masă e tare frumoasă! Da' de ce umblă ca lupoaicele, dezbrăcată? Sigur nu-i o femelă care-și duce puii în gură, acasă!

— Noi, oamenii, nu avem blană, nu avem gheare din născare. Trebuie să ne luptăm cum putem, între noi, pentru haine, pentru mâncare... Încerc să-i explic, dar Frate devine tot mai nedumerit. E aproape străveziu în para făcliilor despre care el, cel care cinează la lumina stelelor, nici nu știe nimic.

Aș vrea să îl mângâi din instinct de mamă. Orfanul se retrage, fuge de mine, din teamă pur și simplu congenitală.

Îi iau urma prin curtea Castelului, trec pe lângă moarte, o sfidez, i-o iau înainte.

Dânsa fluieră ca în cartier și, cu papucul cusut dintr-o piele întreagă de capră, îmi pune... piedică. Trișează.

Cad peste tufișul de zmeur din care nu a cules fructele nimeni. Sunt roșie pe mâini, pe față, de-a lungul picioarelor pe care le simt moi ca din ață.

Mi-a fost de ajuns o singură glumă proastă să mă simt ca o zdreanță. Mă simt iar obosită, bolnavă, murdară, ignorantă și mai ales vinovată de tot ce mi se întâmplă în viață.

— Ceva nu e tocmai în ordine nici cu mine, nici cu Dânsa – prea ne jucăm de-a șoarecele și pisica. Vorbesc ca și cum aș fi singură.

— La doi pași de mine, pe un bolovan alb, Frate și Crai, doi orfani, s-au întâlnit și vorbesc despre Codul Legilor după care ar trebui să se conducă *ciudații*, invitații Contesei.

Nu ajung la nicio concluzie și Frate își fluieră câinii. Cățelandrii vin salivând, i se împleticesc printre picioarele încălțate în opincuțe de gumă, sintetice. Zburdă laolaltă prin humusul din ferigi și fulgi de metal scump, nu pirită înșelătoare ca ochiul de diavol.

M-aș lua și eu cu ei, să mă simt din nou liberă. Dar, simt răcoarea pământului cum mă prinde de glezne, cum mi se înfășură peste încheieturile cu reumatism, ca o

compresă primitivă și vindecătoare.

— Frate, nu luăm noi păcatele omenirii în spate.

— Crai, promite-mi că, atunci când vei fi domn mare ca ăștia...

— Vom trăi și vom vedea! Hai, mai bine să căutăm măcriș și mere sălbatice... Ecologice. Astea sunt acum la preț în marile orașe.

— Nu mi-e foame de mâncare... Vocea micuțului era tremurată și nesigură pentru prima dată de când a ieșit din ograda bordeiul lor, acum acoperit doar pe jumătate cu ferigă uscată.

Crai, deja student eminent, dedat la acadelele lumii civilizate, încercă să-l liniștească dar o face fără prea multă convingere.

Nu-l mai recunosc pe Copilul de ieri în tânărul instruit, pregătit asidu să ajungă bancher nu lider de partid. Nu mai este Crai al meu, copilul care se juca de-a Iisus, modelând păsări din tină și rocă auriferă.

Programat, ghidat și susținut din contul bancar al Domeniului, Crai a ajuns într-un timp record, ceea ce numim îndeobște, un tânăr de viitor.

Este riguros, inteligent și pragmatic. Nu mai consumă apă de izvor, nu are de gând să revină în bordeiul său vechi și mirosind a fruct de măceș.

— Dis de dimineă, toți s-au trezit mahmuri dar nerăbdători să audă cornul de vânătoare. Se aud ogarii scheunând și elicopterele care survolează teritoriul de acțiune.

Sunt chiar și câteva avioane ușoare, particulare, cu trăgători de elită care-și potrivesc tirul țintei pe fascicolul laser.

Prin codrii milenari mărșăluiesc hăitașii desculți și blindatele dotate cu muniția experimentală, arme cu care s-ar putea cuceri un continent întreg nu o rezervație naturală.

Toți se prefac a fi uitat orgia din noaptea trecută. Par a nu mai fi interesați de zăcămintul de aur, pentru care s-au adunat și roiesc în jurul Contesei năbădăioase.

Mirosul sângelui proaspăt e mult mai puternic decât banul, îi excită, le redă iluzia bărbăției absolute.

Până și veteranul de război din Golful Petrolului, răsucesce mitraliera și scaunul rulat, se foiește pe lângă fustele Dânsei, femeia ca gheața, care le servește micul dejun; sângerete și vodcă destulă cât să se îmbete o garnizoană.

Se strigă lista, se împart pe două tabere distincte; elita și plebea.

Nu-mi aud numele, dar trec printre cei care vor primi diurnă și un procent mai mare din pradă.

Noi vom mâna turmele de căpriori cu bâta, în cătarea puștilor cu lunetă.

Se aud trompeții și turnirul sălbatic se pune în mișcare ca o mașinărie gigantică și imposibil de-a mai fi oprită la o simplă comandă.

Alerg ca nebuna prin viroage cu afinii-n floare, prin codrii în care, lutierul D'arvani *notează* din toporișcă, toți arborii de rezonanță.

Urlu ca să sperii vânatul mic și vânatul mare. Calc frunzișul în picioare, alunec, cad... ca și cum eu aș fi lovită de gloanțe.

Îmi miroase a iuft și sudoare.

Deasupra mea văd doar o talpă de cizmă, o recunosc, este cea a muscalului.

Rasputin ține laba în aer, ca un elefant piciorul de-o tonă, deasupra dresorului. Nu calcă.

Mă prinde de mână, mă ajută.

Are ochi lacrimoși și rânjet senil întins peste barbă, peste mustăți, peste gura știrbă.

— L-am împușcat, eu am ucis cerbul-staroste!

Se laudă și trage o rafală de mitralieră în aer.

Este semnalul la care trupele de asalt se adună de prin văioage să vadă minunea – un cadavru numit: trofeu cinegetic.

Cerbul care a purtat o sută de ani pomul vieții este doar o pereche de coarne gigantice.

— Nu ai niciun merit. Ogarii mei i-au luat urma!

Protestează prusacul cu picior de lemn, dar tace când vede furia din ochii nebunului, care ține automatul cu țeava îndreptată spre dânsul.

— Eu l-am mitraliat... Raaapppppp... raappp... rap! Acum să-i jupuim pielea, să-i scoatem coarnele!

Cine vrea carne proaspătă? Nimeni?! Atunci, să le-o dau javrelor tinere. Au dantură bună, ele pot mesteca și carnea de vită bătrână.

— Ești prea generos cu ceea ce nu-ți aparține, prietene Rasputin, dar, hai, să fiu o dată în Istorie de acord cu tine.

— Eu sunt Istoria, Friț, și azi sunt generos ca un pașă.

Ia, de poftiți, gospodari, tovarăși, domnilor veniți de vă fotografiați cu ceea ce a mai rămas din cel mai râvnit vânat al Europei!

Vânătorii cască ochii, cască gura dar tac mâlc. Știu, sunt încă la cheremul nebunului.

Generalul în rezervă dă semnalul, toboșarii bat de să-mi spargă timpanele. Gorniștii sună refacerea trupelor; acum sau niciodată!

— Înainte, marș! Nu ne retragem de pe poziții fără un urs admirabil! strigă cu toții și se afundă iar în codrii înnegurați de cetină.

Rasputin le-a tras clapa. Își savurează gloria privind în Cer, sus, peste rămurișul coarnelor unui cerb care a împodobit cu răsuflarea lui toate cele patru elemente.

Când în revine în fire, cere o vodcă dublă.

Moartea, cu bonetă de chelneriță și minijupă mov, se prefăce că nu îl aude și pornește în marș, cu plutonul de inși cu cuțite la banduliera ce le cam strânge burdihanele supraalimentate cu delicatese interzise pălmașilor.

— Kudai, dedușca??? Satirul pune întrebarea șoptit.

Nimeni nu are nevoie de el, nici de mine.

Mă simt părăsită sub cerul perforat de viermi-sârmă.

Da, știu, realizez că sunt în pădure, nu în spital, în salonul cu tavan alb și tuburile fluorescente. Dar, departe de partida de vânătoare este o plictiseală de moarte.

Narcisele sunt demult trecute din flori în semințe și, citadina care am fost, tânjește după nebunia bulevardelor și șocul mediatic al zilei – drogul ireversibil care îmi creează falsa senzație că sunt o monadă din ceea ce denumesc filosofi: Umanitate.

M-am rupt de trupa ucigașilor de animale, de cei care au invadat codrii, își iau tainul de sânge și adrenalină.

Nu suntem în sezonul de vânătoare și iepuroaicele fug cu puii neîntărcați încă în lume. Mistreții renunță la ghindă, își ascut colții în gresia din stâncă, gata să se lupte pe viață și moarte cu omul. O nebunie.

Eu o iau pe scurtătură, spre locul unde Crai îl învață pe Frate jocul de poker.

Din bordei nu se mai aude larma luptei absurde. Pușcașii și Moartea trebuie că vor fi ostenit, își vor fi ridicat tabăra pe cumpăna apei.

Habar n-au că, pe sub rocă trece un râu de lavă; nici apă-vie și nici apă-moartă – metalele fierb, se scurg prin rift, prin peșteri și subterane, colmatând tot lacul vulcanic.

De fapt, stăm pe un vezuviu gata să erupă după milioane de ani de hibernare. Seismologia ca materie nu se învață încă la școală.

Când nu-l mai aștepta nimeni, a revenit pe Domeniu și Arap Alb.

Are după el, o caravană de cămile pline cu țiței din conducta transcontinentală.

Împarte în stânga și-n dreapta, canistarele, ca un nabab pungile cu diamante.

Totți își fac plinul la motorizate, în plină hărmălaie.

Într-un târziu cade și liniștea, mare cât un semn de întrebare.

— Mi-ai adus *puiul* târgului, așa cum ai promis?

Îi șoptește Contesa, atingându-i sfârcul urechii cu buzele arse de febra bolii incurabile, dar și de emoție.

— Nu e chiar Elzorab, dar are crupa fermă și neastâmpărul nisipului spulberat de pe dune.

Dacă armăsarul acesta nu e ceea ce ți-ai dorit, te rog să mă ierți!

Arap Alb poartă veșminte și însemne de șeic capabil de multe afaceri. Are gesturi ferme, care vor să arate că el nu poate fi cumpărat cu un pahar de borviz.

Contesa bate din palme. Ține să-și înșeueze singură armăsarul. Un pursânge arab, pentru care în marile târguri s-ar oferi o sumă imposibil de stabilit fără licitație.

În curtea Castelului, stăpâna face câteva ture la trap, apoi la galop, sare peste obstacolul pe care Rasputin i l-a așezat la nimereală.

Totul iese la milimetru și lumea aplaudă amazoana, marea artistă de Circ.

Dinspre vale se aud urcând căruțele țiganilor nomazi. Nu sunt angajați pe post de figuranți, nu vin pentru a se lăsa trași pe pelicula unui film ce va face, mai apoi, turul continentului.

Este un trib liber și fără prejudecăți în ceea ce privește legătura legilor cu statul de drept.

Nu vin la Castel să cerșească, vin să-și ia înapoi cea ce-i a lor.

Armăsarul nechează recunoscându-și adevăratul stăpân. Bulibașa-i desculț și cu un dinte de aur în gură.

Armăsarul se ridică pe două picioare, apoi își revine.

Contesa descalecă nedumerită, l-a lovit degeaba cu palma pe spate. Armăsarul fornăie, adulmecă aerul în care se simte fum de vreascuri, fum ce se trage dinspre locul în care țiganii și-au instalat corturile, și-au făcut tabără.

Îi aud și eu cum cântă la armonică. Este o melodie de ocnă, tristă, nepotrivită cu verdele pădurii.

Arap Alb gesticulează, lasă se înțeleagă că totul este OK în ceea ce privește târgul lui cu țiganii.

Contesa ar vrea să îl creadă dar, Rasputin intervine, le încurcă celor doi, ițele.

— Ai ajuns un telal de haine vechi. Nu mai ai stofă de prinț. Du îndărăt armăsarul de unde l-ai luat, băi fârtate, băi.

— Iaca cine-mi face morală! Tu, rușinea umanității, mă înveți ce e rău și ce-i bine?

Hai, scoate sabia, cuțitul! Eu îmi pregătesc

buzduganul... Dincolo, în careul curții rândașilor, pe cele câteva prelate, în țesătura cărora încă mai persistă petele de ulei și benzina cu care funcționaseră camioanelor militare, nestingheriți, doi civili descarcă lăzile pline cu arme letale.

Totul se face la vedere și cu iuțeala de mână a unui prestidigitator de elită.

Contesa habar nu are de convenția semnată între ei, mai marii lumii, și moartea – Dânsa, care o face, cuminte, pe jupâneasa.

Nu știe o iotă nici despre barilii de petrol-extracție autohtonă și prețul invers proporțional pe tona de grâu aruncat în ocean pentru a stopa criza economică, anunțată, pogosticită cu surle și trâmbițe de futuriștii lui Pește.

Pe femeia bogată, singură și bolnavă de moarte, nu o interesează moda sezonului de iarnă, de vară, nici măcar lungimea steagurilor unor state ce apar și dispar instant de pe hartă.

Ea știe că are sub picioare un munte din aur, că este un obiectiv nevralgic pe harta geopolitică. Că trebuie cucerită.

Habar nu are ea, nu au nici ei, puternicii clipei, că nu aurul, nici hidrocarbura – ci apa potabilă va decide de partea cui va fi victoria viitorului.

Rasputin, surescitat și cu acțiunile crescute după succesul obținut la vânătoarea recentă, se încapățânează să supună și calul Țiganilor. Face prima figură bună, prinde curaj și Contesa, care își mai încearcă odată norocul, e iarăși pregătită să sară în șaua ieftină, legată-n sfori pe cub burta animalului.

Muscalul stă pe un genunchi, ține în pumni talpa cizmulitei roșii cu flori galbene. Contesa și-a ridicat cercurile crinolinei până deasupra genunchilor.

I se vâd pulpele, ca două chifle înmuiate în lapte, printre jupoanele apretate.

Armăsarul nechează din ce în ce mai blând, se supune din instinct noului stăpân.

Contesa mângâie calul pe coamă.

Rasputin îi pune în gură zăbala și o bucată de morcov, nu koțcă din zahărul candel.

Contesa pare a fi o amazoană adevărată. S-a ridicat în scări, călărește aproape bărbătește.

Volanele de muselină ies cu limbile fine de sub jachetă, flutură peste pălărie.

Rândașul lovește calul în splină și, cal și călăreț zboară, dispar peste terenul scormonit de pluguri și obuze.

Înainte și în urmă, rămân doar urmele rădvanelor de odinioară și dohotul scurs din butoaiele caravelor cu mărfuri duse spre târgul din Lipska.

— Eu sunt un proletar, nu am decât brațele, fărâșul și mătura cu care scot cenușa din sobe.

Simt nevoia să mă spovedesc dar, în jurul meu nu e niciun preot.

Se aude iar cornul vânătorilor.

Pauza de masă, armistițiu de câteva ore s-a spart ca buboiul prea inflammat.

Seul sfârâit pe jar se sleiește rapid. Ierburile-s arse complet.

Miroase a mosc și drog adus din Orient.

Arap Alb stă turcește pe covorașul lui, unul de Samarkand. Are pleoapele lăsate și pufăie ritmic din narghilea.

Pe umărul lui se agită nervos șoimul de vânătoare. Pasărea asta are pe cap capișon din piele de șarpe constrictor.

Asudată toată, s-a întors în decor și Contesa. Îi lipsește o botină și merge șchiopătând cu armăsarul legat în dârlogi. Rândașul preia animalul și-l leagă la staul.

Contesa își aprinde țigara, una subțire și înfiptă în portțigaretul de os. Pare împăcată cu tot ce i se întâmplă.

— Eiii!???

Pune întrebarea în felul său, Rasputin, ca și cum i-ar cere Contesei să întocmească Procesul verbal al zilei respective.

Se pare că mujicul a băut numai apă, apă curată.

— ...lutierul aleargă prin pădure, flămând și cu hainele sfâșiate, în căutarea arborelui de rezonanță. Ceilalți scot din viroage animalele ucise de gloanțe...

— Ăsta-i aurul vostru, Contesă. Vânatul! Ce exemplare cinegetice aveți voi! Nu mai găsești altele la fel decât în grădina Edenului.

Data viitoare, îmi iau și nevasta cu mine.

Vorbi Împăratul Roșu sacadat, transpirat și abia reușind să se extragă din tufișul cu afine și rugi mari de mure. După el, vin cu șapca în mână, și ceilalți.

Sătui de gloanțe, de ucigași în serie, se retrag organizat pentru un ceas de odihnă. Caută surogatul de lume civilizată dintre zidurile Castelului cândva fortificat, pregătit să facă față hoardelor semințiilor galbene.

— Contesă, vă invităm la ceai, eu și cu omlogul meu de peste ocean...

— Nu știu ce să zic... Nu-mi prea vine să stau la aceeași masă cu voi doi. Vă măcelăriți, vă spionați, stârniți revoluții și contrarevoluții - vă luați la hartă ca într-o mahala, deși voi sunteți cei mari și cei tari...

— Foc de artificii, doamnă! Avem nevoie de înarmare, de stare de urgență; altminteri poporul ar lăncezi, s-ar prosti lângă porțioara de semințe și meciuri de fotbal.

— Floricele și bezele! Așa îmi atrag și eu simpatia maselor. În țara mea, deși am peste un miliard de ursuleți Panda, este liniște absolută!

— Las' tov' Președinte, că mai avem și noi spionii noștri, Zi că nu ai greve în piața publică, proteste de ale studenților, ale ligii feministe... Demografia vă sufocă... Cel care vorbește acum e chiar Împăratul Verde, stă cu binoclul pe noi toți, ca o statuie a vigilenței pe un fundal de albastru și cu un curcubeu de toată frumusețea de la colț la colț.

— Ha, ce să mai spunem atunci, de necazurile voastre? Homosexualii și ecologiștii, care se înmulțesc ca purecii... Contesa a intrat în vorbă cu un curaj pe care nu și-l bănuise. Tocmai ea, o pacifistă, să se ia în coarne cu elita Mapamondului.

— Pentru toți este loc în lume asta. Chiar și pentru ființele extraterestre.

Grăsanul care cuvântă ca un popă, este mareșal de stat major. Un ins mereu irascibil, ras în cap și cu o platoșă de decorații prinsă în țesătura vestonului, unul autentic și care îmi amintește de marile manevre franceze.

— Papa a spus că există.

— Cine???

— Cum, *cine*, Extraterestrii. Au piele verde și ochi negri.

— Imposibil. Sunt blonzi și poligloți sută la sută. Nu pot fi reperați.

— Dar ADN-ul... Geneticienii ar putea să ne spună...

— La noi, pe Baikal, se fac teste concrete. Avem nou născuți cu trei spirale într-un ADN.

— Și noi avem copiii violeți. Contesa suspină din rărunchi și din inimă, de dorul ficei pierdute, de frică pentru viitorul lui Crai, studentul eminent, care va pleca din nou la Universitatea aceea, celebră pentru câți președinți de stat a dat fie și numai în ultimul deceniu. Fiecare în felul nostru ne detașăm, trecem de grijile și amintirile care ne subjugă.

Se lasă încă o seară peste Muntele bănuít a fi cu totul și cu totul din aur, peste domeniul Contesei cu metastaze, peste poiana în care leșurile mistreților, cele ale urșilor, ale cerbilor fără coarne și fontanelă... maldăre de carne ciuruită de gloanțe zac între ei, așa zișii făcători de pace ai Planetei bolnave.

Cei din eșalonul doi, la rând imediat după elita bărbaților politici, se adună-n turmă, fac schimb între ei de cartușe golite, cărți de vizită, insigne și pahare de unică folosință, șervețele umezite de transpirație, artefacte unul și unul, care, peste o sută de ani vor face deliciul la casele de licitație.

Contesa, s-a retras discretă în cancelaria ei plină cu tomuri de cărți vechi și cu uși secrete. Scoate din seif o Biblie veche, dintre paginile sfărâmcioase, o listă.

Recitește a suta, a mia oară numele dușmanilor pe

care ar fi trebuit deja să-i *achite*. O droaie de *prieten*i, de care-i musai să se debaraseze!

Știe că nu are curajul să facă niciuna nici alta.

Zâmbește în oglindă, singura ei prietenă care nu a trădat-o niciodată.

Își schimbă costumele de vânătoare cu rochia simplă, ca de servitoare. Lâna din țesătură e moale, i se lipește de epidermă, o face să se simtă mai tânără, mai sănătoasă și îndrăgostită.

De cine? Nu are importanță persoana, doar ideea terapeutică-n sine. O dor oasele, o macină cancerul, dar nu-i pasă.

Ea, Contesa este o luptătoare.

Din camera lutierului nu se mai aud sunete de vioară. Alt bolnav de moarte care și-a luat doza de drog sigur și acum doarme ca un prunc, cu obrazul neras lipit, de gâtul viorii, ca de o mamă.

S-a lăsat și afară liniștea, maladivă și spartă arar de câte un pocnet de armă.

De la locul ei de veghe, Dânsa, ca orice moarte profesionistă, privește scârbită maldărul de carne, vânatul ce intră, biologic vorbind, în descompunere chimică.

Scuipă, stinge jarul așa-zisului foc de tabără, și-mi face cu ochiul.

Inima îmi bate din nou nebunește.

Dânsa fuge, zboară prin geam... La ce se grăbește?

— Am plecat prin păduri, în căutarea lui Frate care, lângă biserița din nuiiele, împletită cu lut și paie de însuși Manole, leagănă pruncul Anei, femeia care a ieșit cu bine și din zid și din ultima nașterea, care ținut două zile încheiate.

Orfanul cântă un cântec numai de sine știut. Nu îmi vorbește și refuză merindea pe care i-a trimis-o Contesa.

Cum nu am timp de pierdut, trec pe lângă lutierul D'arvani, care pândește apa precum puiul un uliu flămând.

Se aruncă brusc în lacul, unde Rasputin se îmbăiază, gol pân' la brâu.

Luat pe sus, tras la fund, mujicul se împiedică în

izmenele lungi până în călcâie, cade, se lasă dus și iar tras la vrana bulboanei. Apoi își revine, iese, face pluta, pe spate, stă într-un echilibru extrem de fragil.

El, temutul Rasputin, sfetnicul țarilor, licheaua și liderul alchimiștilor, spaima revoluționarilor, el, bărbatul iubit și urât de tot atâtea femei, a devenit un punct fantomatic din universul Contesei. El o iubește. Ea îl detesta și-l joacă pe degete cum dorește. Otto da, el este bucuria și durerea sa ce mai grea.

Ajuns pe malul plin de pipirig și trestii, Rasputin privește cu nepăsare animalică, nămolul și sângele ce mustesc din rana pe care o are în piept.

După el, apoi în jurul lui, în cerc, D'arvani aleargă, îl lovește cu pumnii săi mici peste bicepși, coaste și ceafa osânzoasă.

Lutierul plânge femeiește, se aruncă-n genunchi, vrea să-i sugă sângele din rana gata să se infecteze.

Rasputin îl plesnește cu dosul palmei peste ochi, peste gură, așa ca pe o țiiitoare leneșă și geloasă.

Umilit, cu fir de sânge în la colțul gurii, lutierul se prăbușește și, într-un gest de disperare, îi sărută picioarele păroase și mirosind a nămol și a iuft putred.

Rasputin sare ca o fiară. E scârbit din cale afară. Ar face moarte de om pentru că nu ar fi pentru el prima dată, dar D'arvani îi impune respect prin arta sa, una adevărată.

Se ferește doar, de el, așa cum faci cu o pisică ce tocmai a lins sângele scurs din jugulara mielului ucis.

— Habar nu are lutierul la ce sunt bune femeile.

Zic și încerc să îmi văd de propriul meu drum.

Lutierul nebun și îndrăgostit de o rubașcă, plânge mocnit și confuz. Neputincios, lovește cu pumnul în piatră. Pielea îi crapă, carnea se revarsă ca o dungă de crepuscul, roșiatică.

Rasputin își trage cămașa de mătase roșie peste creștet, peste față. O încheie bine în nasturi și, privind de sus la bietul D'arvani, îi face un gest obscen, apoi se pierde, fluierând, în negura pădurii de brazi falnici.

Știu, nu pot interveni în destinul cioplitorului de

viori, nu îl pot opri să zacă cu fața acoperită de humusul a mii și mii de generații de frunze putrezite.

Nu am dreptul nici puterea să alerg, mai apoi, după el, să-l trag de mânecă, să-i pun piedecă când îl văd cum aleargă, cu ochii roșii ca de nebun, cu pașii de maimuță-n călduri, se îndreaptă țintă spre lacul fără fund.

Cui să îi pese de un sărman artist anonim?... Mie?

Sigur nu!

Simt, aud cum, diapazonul lutierului vibrează, scoate sunete ca de alămuri funebre, de la locul lui, din buzunarul mic al vestonului de catifea mov.

A ajuns la malul cu sălcii. Calcă direct pe apă și apa se lasă moale ca o femeie frumoasă, curtată.

I-a cuprins gleznele, genunchii, bărbăția, de care el nu s-a folosit niciodată în viață, apoi lichidul rece îi trece în sus, de nodul buricului. Îi astupă gura mică, îi șterge strigătul de pe limbă.

Apa geme. Încă mai are putere. Îi acopere ochii, sprâncenele...

Peste cel care a fost și el om, lacul s-a mulat ca o păcură.

Numai pălăria lutierului, una de modă foarte veche și cu panaș de struț sălbatic, nu de crescătorie, va mai pluti o vreme pe valuri, ca un semn de interferență între cele două lumi pe care, om și artist, D'arvani le-a ignorat cu desăvârșire.

Moartea, Dânsa însăși va veni cu luntrea lui Caron, să ridice cadavrul sinucigașului.

Nu există preot nici tâmplar în tot codrul. Cum se va sfârși totul?

Nu-mi pasă!

În budoarul ei tapisat de curând cu mătase roșie-roșie, Contesa se agită fără noimă. Are o presimțire.

Nu vreau să fiu eu cea care îi va da vestea proastă și, mă supun imediat ce ea, îmi ordonă să-i golesc cufărul de călătorie.

De fapt, este un lădoi lung, îngust și ferecat în folii de aramă. Are abțibilduri cu promoțiile hotelurilor de lux din

partea asta de lume.

— Îmi pare rău că un obiect bun pentru licitație va putrezi pe post de coșciug, în fundul pământului...

Contesa știe! Contesa îmi confirmă, în felul ei, cinic, că e puternică și că-l plânge pe lutier fără lacrimi.

— Nu avem Preot! Cine-i va citi dezlegările?

Întreb, încurajată de afecțiunea cu care, stăpâna mângâie gâtul viorii pe care încă se mai simt amprente de lutierului.

— Fagul plin de gloanțele vânătorilor! El o să-i predice.

Ea îmi răspunde țăfnoasă, semn că ar trebui să mă retrag elegant, s-o las să plângă cât vrea în fața oglinzii.

În sala de bal, cu sternul, cu pânțele lipite de padimentul rece, Rasputin, zbirul fără scrupule, urlă, își smulge părul din cap.

Îl privesc dar mi se pare a fi numai o machetă din sticlă, o piele transparentă de larvă, o molie cum sunt cu miile împupate în mătasa veche a draperiilor.

Nu știu dacă mujicul se simte vinovat. Oricum, e nefericit pentru prima dată în viața și în moartea sa. A ucis încă un om - un om care l-a iubit cu patimă, în geniul și nimicnicia sa.

M-a văzut și intră într-o altă criză nervoasă. Una care-i scurteicuiează neuronii și carnea pe oase.

Și-a scos rubașca, indispensabilii...

E un hoit viu, un mulaj bun pentru laboratorul de patologie umană.

Are picioare cu varice deschise. Are buboaie și cicatrici pe spate, pe umeri, pe pânțele.

Rasputin nu s-a privit în oglindă cred, niciodată, dar știe perfect cum arată. Nu-i pasă!

Contesa-i mioapă. Frumos sau urât, îl suportă.

Trag de băierile șortului meu, încă mirosind a cenușă, îmi smulg basmaua neagră cu flori de trandafir de dulceață... una țigănească. Le arunc de-a valma peste insul care nu vrea să moară, dar nici să trăiască.

Rasputin, cel care i-a rezistat unei game întregi de

otrăvuri, omul din pipetul căruia au ricoșat gloanțele revoluționarilor de pe crucișătorul Potemkin, bărbatul cu cele mai iubite și detestate ibovnice din Mama Rusia și dintr-o altă jumătate de lume - mi se înfățișa mie, unei cenușărese, ca un urs jigărât, alungat din teritoriul, din stepa care nu-i mai aparține nici de fapt, nici de drept.

— Am crezut că va fi liniște deplină după funeraliile, restrânse, ale lutierului D'arvani.

Presa ne ocolise. Oamenii de afaceri și politicienii se ținuseră departe, se feriseră de noi ca dracul de tămâie, o săptămână, poate mai bine. Apoi, evenimentul apărui pe Canalul de știri de la orele 17. Inexact și brutal, îi lipsea taman esențialul.

Contesa se scuturase ca un pisică de purici de cei care îi dăduseră tot sezonul târcoale.

Nu mai avea dușmani, nu mai avea prieteni, să-i țină companie, în afara medicului de familie, care urca săptămânal, îi lua teste de sânge și urină.

Asta până azi dimineață, când au năvălit din nou - mai insistenți, mai răi decât lăcustele, insectele care, cu o săptămână în urmă, înnegriseră cerul, aterizaseră și devoraseră tot ce se putea din vegetația Muntelui ridicat pe vulcanul cu zăcământ inepuizabil de aur.

Lacheii aduși din metropolele cu ștaif, chelnerii cocoșați, cameristele închiriate de la Agenția de Securitate internațională, toți se pregătesc pentru ultima rundă a negocierilor.

— Totul sau nimic! Sunt nevoită să risc. Suspină Contesa dinaintea ciobanilor, care, în urma invaziei de lăcuste, vor să-și ia lumea în cap, să-și mute turma pe alte pășuni.

— Și cu noi ce va fi??? Întreabă Manole, arătându-i Contesei, droaia de copii, care de care mai frumoși și mai durdulii.

— Ce sunt eu, mama răniților!?? Mai descurcați-vă și singuri. Țipă neputincioasă și scoasă din minți, lăsându-i pe mocani cu gura căscată. Doar, de la ea, de la stăpâna, așteptau ei, dacă nu mila, pâinea plătită cu muncă

adevărată.

Telefonistul de serviciu abia mai are timp să-și bea cafeaua, să-și fumeze țigara. Apelurile vin, curg precum sloiurile, se adună-n zăgazuri; blocaj!

— A *căzut* satelitul!

Se intră în criza de timp și în criză de încredere. Toți se suspectează, nimeni nu mai are încredere-n nimeni.

Otto însuși a dat, de data asta, semnalul.

— Trebuie să încheiem tărașania asta o dată și odată. Nu mai sunt dispus să stau la mâna uneia ce se crede Contesă. Am zis!

Omul Împăratului Roșu, un agent de la contrainformații, tânăr dar deja uns cu toate unsorile, tace ca mormântul eroului necunoscut. Nu îi convine nici tonul, nici planul traficantului de rame, care și-a mutat cartierul general, din Siberia, aici.

— ...oi mathi! Otto prinde doar sfârșitul din înjurătura, pe care agentul o aruncă printre dinți și în limba-i maternă. Râde sigur pe sine.

În cortul militar central, e gălăgie ca într-un bazar.

Se vând ponturi economice, se cumpără teritorii pentru experimente nucleare, piani pun pariu pe femeia nou intrată în gașcă și care, se spune, că ar fi mai isteată decât Matta Hari. Funcțiile vremelnice și banii murdari fac cărțile parvenitilor peste noapte.

De cealaltă parte a mesei stau nobilii scăpătați, regii fără regate; snobii, puritani în hlamide caraghioase sau doar cu sacouri peticite la coate.

Pokerul pe nasturi nu mai are savoare.

Rasputin le explică cum funcționează *ruleta rusească*. Cea veritabilă, nu care se practică mai nou, prin baruri și lupanare.

— Acesta se numește revolver cu butoi. Are șapte găuri pentru șapte gloanțe tipice de război; de atât e nevoie să vezi dacă trăiești, ori mori!

Vă rog, nu purtați la voi obuze, katiușe nici mine personale! Doar un glonț!

Priviți! Un cartuș!

Îl introduc... așa, cu băgare de seamă și... Trag piedica.

Țaaac!!! Ha, ha! V-am speriat, nu-i așa!

Nu mă grăbesc, joc după regula veche, cu sânge rece.

Restu' ține de norocul chior.

Voi exemplifica, voi risca... Îmi pun chezaș viața pentru o sticlă cu... vodcă.

— Ești nebun și noi îți urăm în cor: Drum bun!

— Blagadarea! Dar... faceți fraților, pariurile, adunați banii.

— Nu stați ca pe jar! Este, va fi un gest pur experimental. Ursul ăsta nu are curaj.

Îl vorbește un soldat, care se laudă că ar traversat deșertul cu ranița în spate și soldă de la Legiunea Străină.

— Jak, cu norocul lui porcesc, mă face să-mi vând și podgoriile și vinul. Eu mă retrag din pariu. Abia de mai șoptește regele vinului, un autohton nici gras, nici slab, dar asudat ca naiba sub braț.

— Dacă o mierlește, tu mergi în câștig! Ai curaj, pune banul, nu fii papă lapte! insistă ca la alba-neagra, bulibașa în persoană, tuciuriul care se tot învârte pe domeniu degeaba. Arap e hotărât, nu-i va da îndărăt calul!

— Bine, zice podgoreanul, dacă rusnacul acesta chiar *crapă*, moare de-a binelea, mie cine-mi dă profitul, băi, nene??

— Cum, cine? Kremlinul! Rasputin rânjește cu revolverul lipit de obraz, ca și cum ar fi lipit de un ten de femeie.

Arma, deși ruginită, încă îl excită. Adrenalina crește în debitul sângelui. Inima-i bate nebunește, de se aude ca un clopot în foișorul pentru foc.

În jurul lui s-a făcut loc liber cât să întorci o trăsură.

Mi se usucă gura de sete, îmi țiuie urechile de singurătatea care s-a lăsat brusc, în fiecare individ în parte.

Îmi pun ochelarii, mă uit după Moarte cu insistență, parcă aș fi în piața publică, dinaintea ghilotinei! Hârști! Un

zgomot surd și... capul de Om a căzut!

Dânsa lipsește la reprezentația asta, ar trebui să fiu bucuroasă.

Nu pot. Sunt neliniștită.

Pentru mine, cenușăreasa Secolului clădit pe un soclu din marmeladă și margarină, Rasputin nu *este*, a fost.

Îl privesc ca pe oricare personaj gata mort.

Aud cum axul huruie, cum se învâрте în *butoi* glonțul singur și plin cu pulbere.

— Bang!

Alarmă falsă. Un glonț nu-i destul ca să-i zboare pe pereți creierii nebunului.

Acum, mujicul pare că se răzgândește. Nimeni nu știe la ce se gândește.

Ține arma letală în palmă, o mângâie pe pânțe, pe spate; îi vorbește ca unei neveste adevărate.

— Trișează! strigă de la locul lui, din spatele lat al lui Otto, Ochilă în persoană. Chiar și mie, o credulă din fire, ceva, ceva, îmi spune să nu am încredere în cuvântul de *onoare*, cu care parează mujicul.

— Să-ți sară ție ochii??? Ai nevoie de dioptrii, chiorule!

Rasputin îl pune la punct, pe pârâcios, rânjind cu larghețe, de i se văd gingiile vinete și cei doi dinți lipsă.

— Dacă joci cinstit și scapi cu viață, ai de la mine o vacanță pe submarinul cel mai mare din Pacific! Promite Împăratul Verde, și trage cu ochiul spre Împăratul Roșu care, sânge din sânge cu Rasputin fiind, știe mai bine cu cine are de-a face.

Dacă nu ar fi o treabă serioasă, nu și-ar pune el la bătaie, nici măcar o turelă de la tunurile din Piața Roșie.

Dinspre beciurile, cândva rezervate ocnașilor, se aude: Kalinka... kalinka maia, apoi și un behăit de capre.

E ciobanul Moldovean, din vâleat - nici beat, doar cherchelit cum îi șade bine unui fermier ce tocmai a primit *unda verde* pentru fonduri continentale.

Are și ulciorul cu el, plin, nu cu lapte, cu vin de

Hotin.

Unii râd, alții scuipă, varsă la mirosul de oaie. Dar majoritatea îl aplaudă ca și cum s-ar întoarce glorios din trupele de apărare.

Rasputin se simte abandonat! Se bate cu pumnul în pieptul, care sună ca toba companiei de pifani.

Jură, ne asigură că-și va duce gestul nebuniei până la capăt.

Suntem aproape de punctul zero al tensiunii nervoase. Am intrat în colapsul de dinaintea luptei finale.

În mâna lui uriașă, mașinăria lucește, se rotește ca roata lui Newton, de nu i se mai văd găurile prin care va tâșni glonțul.

Materia a devenit imaterială.

Glonțul pornește, se rotește, ne momește și păcălește primele orificii din țeava revolverului, pe care nebunul o ține la tâmplă.

— Poc!

Atât. Zgomot cât ar fi sărit un dop la sticla de limonadă.

Nu a fost explozia de la Hiroșima și nici a vulcanului ce forfotește, se arde pe sine, sub picioarele noastre. Un fir de fum alb se ridică, se mișcă peste dregătorii de state, industriașii, vameșii, interlopii, militarii și neghiobii care o fac pe snobii.

Muntele scârțâie din rădăcină, ne avertizează că nu ne mai suportă.

De pe sub mesele de bucătărie, din buncărele securizate, din gaură de șarpe... ies generalii și mareșalii, șefii inchiziției planetare, oamenii de bună-credință, târfele și călugărițele, ieșim cu turul pantalonilor umed și cu steag alb în mâinile care ne tremură, de parcă am da de pomană.

Rasputin a rămas pe picioare dar e fără jumătate din țeastă.

Sângele lipicios curge, se încheagă, se oxidează în părul din mustăți și din barbă.

Scena-i grotescă și-mi vine să vărs. Nu sunt singura care nu ține la teste făcute cu arma pe viu.

A apărut și moartea în persoană.

Ce-i mai place Dânsei, s-o tot facă pe jupânița! S-a dus ată la ulciorul cu vin. Ne toarnă în cap și în căușul palmelor. Unii vor, alții refuză să se trezească, să-și spele amprentele și păcatele.

Ies la aer, intru și mă închin la singura frescă pictată din ceea ce este Biserica noastră – un altar, nu din piatră bogată – împletit din nuiele, și pe care Manole și cu Ana îl trag după ei, ca melcul o cochilie, prin Veșnicie.

Încet, încet lumea își revine în fire.

Au apărut și țambalagiile de profesie. Mai toți cântă, pe toate limbile pământului, de inimă albastră.

Ungurii plâng Ardealul, românii plâng Basarabia, basarabenii tac și înghit nodul din gât – boală diagnosticată în douăsprezece litere frumoase ca doisprezece apostoli: Transnistria.

Au intrat și dansatoarele în *scenă*.

Zăngănesc salbele de aur fals peste sânii cu silicon, peste pânțele abia refăcut după liposucție, peste buricul împodobit și el, cu piercing fin.

Otto o caută din priviri pe stăpâna Castelului. Contesa lipsește. E în pat, cu prișnițe cu muștar spart pe genunchii umflați de stat și rugat.

I-o fi dat Dumnezeu ceea ce i-a cerut, gândul cel bun?

După bravura lui Rasputin, pentru cei veniți în munți direct din birouri luxoase, cu contractele în mapele diplomat, gata să fie contrasemnate – absența Contesei la cină constituia aproape un gest de lezmajestate.

— Am spart cu dinții ăștia – Rrrap! Rrrap! Sticla și betonul din centrul molozului. Am ieșit la o săptămână de la dezastru, din oficiul meu, situat la etajul... din blocurile gemene. Sunt decorat și în patru războaie duse pentru pace și egalitate! Pot să fac eu, sluj, în fața unei femei încăpățânate? Nu, nu mi se potrivește.

— Heloo și... good-bye! Good luck! Eu mă retrag din afacere!

— Boss, who is this??? își întreabă șeful, cu gura lipindu-i-o de ureche, secretara Craiului de la Apus.

— ...my friend!

— I beg your pardon! Fata în costum bleumarin și cu cămașă albă, se retrage de-a îndărătelea. A dat-o și de data asta în *bară* și are lacrimi în ochi.

— Voi o să regretați. Muntele asta dospește de aur!

Îl auziți? Ia, numai' de veniți și puneți urechea pe piatra asta! Așa, veniți, veniți! Nu-i așa că subsolul e viu și pulsează ca o inimă? Nu-i așa???

— Îl și văd sfredelit, dinamitat, tranșat și sfărâmat... Cu cargourile tale blindate, Ianuss, am putea transporta lingourile.

— Fie. Tu ești șefu', Împărate!

Din partea lor, târgul era ca și gata.

Sus în tării, se ivi și Luna, una nouă, neînvățată cu minciunile oamenilor. Doar o părere de lumină, cât o seceră, cât custura briceagului cu care Cain i-a luat gâtul lui Abel.

— Asistenta Împăratului Verde oftează romanțioasă, în timp ce bossul se încăpățânează, caută urma bocancului purtat de Armstrong și drapelul cu stele din mătase galbenă.

Nu vede niciuna, nici alta și se grăbește să salveze lumea și situația, cu o glumă ca și nevinovată:

— Where is the first stop, please? îi răspunde milităros, și un pic cam prea arogant, Rasputin, cel cu capul spart, și bandaj mare și roșu ca un turban:

— Uraa!! Ne revedem la Stalingrad! Prusacul cu monoclu aburit în arcadă tușește sec. Nimeni din personalul de față, nu se sinchisește să-i aducă paharul cu apă.

— Any time! Se aude vocea răgușită de la smogul trabucului, a insularului, care a făcut istorie la vremea lui, acum fiind doar o Biografie celebră.

Ies pe furiș din sala în care, în lipsa Contesei, ei, stâlpii omenirii se distrează ca negustorii de pește, ca pietrarii cu bani, ca toți anonimii; pipăie cu degetele și cu privirea trupul fetei care se mlădiază, își sugă pântecul, zvâcnește sunând din șiragul de monede prinse pe sub

buricul în care strălucește un diamant fals și mare cât buricul degetului. Dansatoarea are trup ca de știmă servită pe tipsie încinsă.

Ritmul e ba îndrăcit, ba lasciv ca alvița, numai bun de întreținut atmosfera, în care se clocesc proiectele de perspectivă ale Terrei.

— Nu-mi pasă!

Eu sunt numai un pion inofensiv, teleghidat. Să-și pună dâșii cenușă pe cap!

Vorbesc singură în noaptea care mă atrage vicleană spre adâncul pădurii.

Mă doare iar în piept. Sternul stă gata să se rupă sub presiunea făpturii.

Nu am nitroglicerină în buzunare, nu am aspirină nici lumânarea pe care s-o aprind, să mă apăr cu lumină de fiare.

Ș-apoi???

Închid ochii. Merg la întâmplare. Ard aproape vegetal, sunt un pumn de mangal. Simt de la bun început durerea, dar abia mai apoi, devin speriată de inima care bate, bate ca Ștefan, oșteanul înfrânt, la poartă de cetate.

Ce bătaile se mai dă în vene și-n artere! Epiderma-mi asudă. Mirosul de om se împrășteie ca un parfum fără nume.

Aud fâlfâit de aripi. Sunt vulturii, hultanii... sanitariei pădurii.

Îl recunosc pe Arap Alb după hohotul de râs sănătos.

Stă ciucit pe vine și lovește cu dragoste tamburina din piele de câine. Poartă fes din păr de cămilă și cămașă cu broderii foarte vechi.

În fața lui e iarba regenerată după năvălirea lăcustelor, iarba crudă, în care Contesa se rotește, dansează cu patimă oarbă.

Nu mai poartă crinolina din mătase uzată. Nici pantofii croiți într-un atelier din Córdoba medievală. Este aproape tânără și frumoasă.

De dincolo de vreascurile devenite jăratice, dinspre corturile albe, în noapte, se aud cum cântă țiganii. Nu-i

nici de jale, nu-i nici de bucurie ritmul magiei care mă cuprinde.

Știu din amintire - bărbații-s tineri și cu lanțuri grele de aur la gât.

Femeile, care nu trag din lulea, cântă cu ochii închiși și șoldurile tremurând ca piftia sub jupoanele colorate. În pântecele lor cresc pruncii și se dezintegrează carnea de vânat, în acizi și enzime.

Numai Bulibașa o ține una și bună - își caută calul vândut, cu revolverul la șold și pălăria aruncată pe ceafă.

La Castel, intră Moartea. Vine călare.

Dânsa defilează, conduce armăsarul negru în cerc.

Instinctiv duc mâna la inimă.

Nu-mi vine să dau ochii, nici mâna, cu Dânsa. Plec.

Ocolesc și tabăra ȕiganilor, unde știu, distracția va ține până la ziuă.

— Ar trebui să fim fericiți, doar beneficiem de curent electric, de apă curentă, gaze lichefiate, ciment...

— Fericirea este doar o stare de spirit - mă lămurește mandarinul din Hong Kong, și care o face doar din voluntariat, pe valetul Președintelui. Nu comentez.

Nu mă mai miră nici că la masa verde Ana, nu Manole, face marketing pentru firma lor de construcții pe nisipurile mișcătoare.

Ana își mușcă buzele date cu ruj, își mângâie burta rotundă, pe sub fusta de nălon și părăsește, strategic, masa de biliard.

De pe sofaua în culoarea nisipului, amanta oficială a guvernatorului Deltei Universale, îi face cu ochiul, semn că sunt amândouă în aceeași barcă. Adică, gravide.

— Primul copil l-am născut în piscină! Se confesează curtezana în timp ce Ana, fată de la țară, se înfioară toată:

— Feri, Doamne!

— E o naștere modernă, dragă.

— Ca la vidră, care fată în bulboacă?

— Vidra?! Asta nu e o haină de blană? Am și eu una, de la licitația anuală, cred...

Femeile sporovăiesc, nici nu știu că le-a trecut

vreamea. Au ajuns la relația dintre o jartieră și guma de mestecat...

— Eu am colindat Lumea, am gustat dragostea - ce spun eu, m-am hrănit emoțional la nivel înalt.

— Hai, taci!

— Da, da' concepționale ai mâncat, fato? O întreabă Ana cu naivitate care într-un alt loc, într-un alt timp nu ar fi fost de scuzat.

— Anticoncepționale, dragă! Anti... Pronunță după mine.

— Anti! No, din alea, ai luat?

— Sigur! Doar nu sunt prohibite și nici problemă de Stat.

Femeile râd în hohote, în cascade și atrag pentru o clipă privirile bărbaților, inși toți prinși cu discuții care de care mai serioase.

Cu picioarele umflate de la tocurile prea înalte, a venit să se odihnească pe sofa și asistenta Împăratului Verde. Și-a ridicat numai de un deget fusta aproape cazonă. Da, are picioare foarte frumoase.

Mai întâi se lasă rugată, apoi scoate din poșetă, câteva fotografii de imagine; o casă, un câine, doi copii și un soț care *mănâncă* golf pe pâine.

Curtezana de lux oftează și se închină, poate o va ajuta brahmanul ei, să aibă și ea un soț, o familie.

Ana îi face semn pe sub masă, lovind cu gurguiul opincuței în ciorapii fini, de mătase. Ar vrea să-i spună că-i mincinoasă. Nu îndrăznește.

Tușește, înghite nodul care i s-a înțepenit în beregată.

Bărbații, care încă o așteaptă pe Contesă să negocieze - interpuși, interlopi, aleși ai poporului sau capete încoronate - unii costelivi sau alții obezi și cu glicemia la limita suportabilității, foști și viitori candidați la apoplexie, cu calviție sau fără, acum se bat pe umăr, se trag de șireturi, schimbă înregistrări ale sateliților de supraveghere, experimente ale agențiilor spațiale, adrese și fișe ale creierelor cu concentrație extrade materie

cenușie.

Circulă și filmulețele pentru adulți, adevărate capodopere ale regizorului care a murit după o supradoză de pilule albastre.

În salon, brusc, se lasă liniște absolută. Liniștea de dinaintea furtunii, sau mai bine zis, cea de dinainte de luptă.

Contesa, înconjurată de hoarda țigănească traversează curtea pietruită cu marmură înjurând, blestemând și traficanții de droguri și prohibiția nedeclarată.

Țigăncile tinere o înconjoară ca pleiadele.

În fața lor, Rasputin cu Bulibașa față în față, bat cazaciok-ul, se întrec în genuflexiuni și plesnituri pe carâmbii de cizme.

— Mi-e o foame de mor, amărăților! Poftesc la ficat de găscă îndopată.

Contesa se așază ca o regină de drept, în jilțul din capul mesei și pe care nu îndrăznise nimeni, încă, să i-l acapareze.

— Regret, noi nu mai tăiem găștele de când ne-au salvat Capitoliul... Se scuză bucătarul, un italian uns cu toate alifiile și, îi servește femeii bogate, inimă de lebădă negară și adevărată.

Miloasă și derutată, Contesa plânge cu lacrimi adevărate.

Rasputin lasă jocul, și îi ține mânuța înmănușată între palmele sale și le face semn samsarilor de aur:

— Acum e momentul! Toți se îmbrâncesc, se calcă pe bătăture, pun pe masa cu inimă de pasăre nobilă, contractele lor, care așteaptă de un veac și mai bine, semnătura olograf, a Contesei.

— În sfârșit, Muntele de Aur nu va mai fi doar o Legendă frumoasă!

Îl aud pe Crai vorbind ca și cum ar fi un vânător de comori și nu stăpânul terenului.

— Muntele lui Crai! Așa să treceți, corect, în Actul de vânzare! Totul să fie transparent, legal... dă indicații chiar

el, fostul copil care se juca de-a Iisus, făcând păsări din tină și rocă auriferă, și care odată ajuns în centrul Civilizației își dă rădăcinile pe un blid plin cu linte, și aia modificată genetic.

Într-un colț, lângă gard, cu registrele, în care figurează cei vii și cei morți, pe genunchi, Moartea, abia coborâtă din șa, notează silabisind ușor, ușor:

— Așa, demografia iar a crescut. Barilul de petrol s-a scumpit, pâinea nu mai are niciun gust... Ia, să mai pun de un taifun bancar, o tornadă militară, un cutremur pe bursă, o bombă ecologică... un ceva care să-i trezească la realitate!

Scrie, șterge cu degetul umezit de salivă, scrie mai apăsător, și mai apăsător, apoi, satisfăcută de cum au căzut lucrurile, își proptește creionul chimic după pavilionul urechiușei mici și cu cerceș fără diamant.

Sub picioarele noastre fierbe cazanul cu lavă. Suflul teluric rupe, desființează faliile. Continentele se realcătuiesc în ceea ce va fi fost Mama Geeă cea adevărată.

În condițiile date, durerea mea de cord nu mai are sens. Hapul de nitroglicerină, pe care îl așez din inerție sub limbă, nu mai are efect. Ori, ori!



2008

editura zip@@gmail.com, editura zip@yahoo.com,
str. Ion Țuculescu, nr. 19, al. C37, ap. 7, sector 3, București
Tel: 0728586680 / 0744665126432